

MZZI MEIDEN

Marion van de Coolwijk

Net zo onweerstaanbaar als
4 Vriendinnen, 1 spijkerbroek!

mzzl meiden

Over de mzzlmeiden verschenen:

MZZL meiden (deel 1)

MZZLmeiden en de paparazzi (deel 2) MZZLmeiden on tour

(deel 3) MZZLmeiden verliefd (deel 4) MZZLmeiden party!

(deel 5) MZZLmeiden 4ever (minimzzl) MZZLmeiden

beroemd (verhalenbundel)

Marion van de Coolwijk

mzzl meiden

De

Fontein

Voor mijn lieve ouders; hun liefde, respect en grenzeloze vertrouwen maakten van mijn zus en mij echte MZZLmeiden.

www.defonteinkinderboeken.nl www.mzzlmeiden.nl

© 2005 Marion van de Coolwijk Voor deze uitgave:

© 2007 Uitgeverij De Fontein, Baarn Omslagafbeelding:

Peter van Duuren Auteursfoto: Ruud Koppenol

Omslagontwerp: Edd, Amsterdam Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

isbn 978 90 261 2642 0 nur 284

Proloog

Het regende. De mensen in Regent Street liepen gejaagd en met gebogen hoofden door de brede winkelstraat. Bij de ingang van het metrostation krioelden ze door elkaar.

‘Sorry!’ Het meisje bij de kiosk deed een stap naar achteren en liet de man, tegen wie ze net aan botste, passeren. De man liep met grote stappen het metrostation in en keurde haar geen blik waardig.

‘Gezellig type,’ mompelde het meisje in het Nederlands. Ze hield haar paraplu stevig vast en probeerde door de drukke mensenmassa heen naar de overkant van de straat te komen. Windvlagen zwiepten de regen door de straten van Londen. Haar paraplu bewoog heftig heen en weer. Met moeite kon ze het gevaarte in bedwang houden.

De deur van de pub gaf gewillig mee. Ze klapte haar paraplu in en zette die in een gietijzeren standaard, waar al meerdere paraplu’s waren gestald. Het was druk. Het meisje stak haar hand op naar de barman en schoof aan een vrij tafeltje in de hoek van de zaak. ‘Coffee, please,’ riep ze en ze hing haar natte jas over haar stoel.

Even later bracht de ober haar een grote beker dampende koffie. ‘There you are!’

‘Excuse me, do you have something to write with?’ De ober overhandigde haar een goudkleurige pen uit zijn

schort, waarna hij terug liep naar de bar.

Het meisje haalde een ansichtkaart uit haar jaszak en legde die op tafel, de pen ernaast. Met de beker koffie in beide handen geklemd, staarde ze naar vijf grote letters die op de kaart stonden afgebeeld: sorry.

Ze blies de hete stoom boven haar beker weg en nam een slok van de koffie.

‘Shit, dat is heet!’

Ze zette de beker neer. Heel even veegde ze wat vocht van haar wang en draaide vervolgens de kaart om. Kleine stippellijntjes waren voorgedrukt. De postzegel rechtsboven in de hoek had ze er net zelf opgeplakt. Het meisje pakte de pen en bracht de punt van de pen naar de bovenste stippellijn. Haar hand verkrampste. Secondenlang bleef het meisje zo zitten. De pen bewoog niet.

‘John,’ fluisterde ze. Een dikke traan rolde over haar wang naar beneden en kwam terecht op de ansichtkaart. Snel trok ze de mouw van haar T-shirt over haar hand en veegde de druppel weg. Haar aarzeling was verdwenen. Met zwierige letters schreef ze de naam op de kaart. Op het linkergedeelte van de ansichtkaart schreef ze nog enkele zinnen. ‘Klaar!’ Ze wenkte de ober, gaf de pen terug en betaalde. Even later stond ze buiten. Het was droog en ze klemde de gesloten paraplu onder haar arm. Behendig mengde ze zich in de voortstuwende mensenmassa en liep met de stroom mee. Ze wist waar de brievenbus stond: vlak bij de kiosk waar ze de

kaart gekocht had.

Even later balanceerde de ansichtkaart op de rand van de brievenbusgleuf. De ene helft binnen, de andere helft nog buiten. Het meisje hield de kaart vast, alsof ze twijfelde. Toen liet ze de kaart los. 'I love you, John!'

De kaart viel in de brievenbus en het meisje verdween in de mensenmassa.

Joan van den Meulendijk

‘Mam, ik ben thuis!’ Joan smeed haar tas in de hoek van de gang en trok haar leren jack uit. De deur achter haar viel met een klap in het slot. ‘Mam?’

Het bleef stil in huis. Joan haalde haar schouders op en liep door de lange zwartmarmeren hal naar de keuken. ‘Dan niet!’ Haar gezicht klaarde op toen ze het vrolijke getrippel van Candy hoorde. Enthousiast sprong de kleine Maltezer tegen haar op en maakte kleine sprongetjes op zijn achterpoten. ‘Hé, snoepie!’ Joan tilde het hondje op en begroef haar gezicht in de zachte, witte vacht. ‘Wat ruik je weer lekker,’ mompelde ze. ‘Heeft Hilke je in bad gedaan?’

Met Candy in haar armen liep ze de keuken in. Ze rukte de linkerdeur van de dubbele Amerikaanse koelkast open en trok er een fles cola-light uit. Ze zette Candy op het aanrecht, draaide de dop van de fles en zette de flesopening aan haar mond. Het doorzichtige plastic van de hals werd rood van haar lippenstift en met gulzige teugen liet ze de cola door haar keel stromen.

Fietsen maakte haar dorstig. Vooral als het buiten zulk broeierig weer was. Joan voelde de zweetdruppels over haar rug naar beneden lopen. Ze verdwenen één voor één in haar strakke Rino-jeans die ze afgelopen weekend in Parijs had gekocht.

Haar vader moest met zijn privé-jet voor zaken naar de

Franse hoofdstad en mam en zij mochten mee om te shoppen. Joan had genoten.

Normaal gesproken brachten zij en haar ouders nooit zoveel tijd samen door. Haar vader was vaak weg voor zaken en haar moeder had een druk sociaal leven, maar afgelopen weekend was te gek geweest samen. Ze hadden onwijs gave kleren gekocht en 's avonds met zijn drietjes in een of ander trendy café in de buurt van de Eiffeltoren gegeten. Ze had verteld over haar klas, haar vriendinnen, haar leraren en ze hadden samen gelachen om de verhalen van haar vader. Op die momenten vond Joan het heerlijk dat ze enig kind was van rijke ouders. Wie vliegt er in een weekendje naar Parijs op en neer om te shoppen en krijgt alle aandacht van zijn ouders? Haar klasgenootjes waren stinkend jaloers geweest toen ze vanmorgen verslag had gedaan van haar blitse weekend. Je had die ogen van Danny moeten zien! Joan voelde haar bloed sneller stromen. Danny!

Wat een ongelooflijk stuk onbenul was dat, zeg! Ze had hem de afgelopen dagen toch duidelijk laten merken dat ze in hem was geïnteresseerd? Hij was de nieuweling in de klas. Net verhuisd en helemaal alleen in een vreemde omgeving. Ze had hem vanmiddag na school uitgenodigd voor haar verjaardagsfeestje, volgende week. Een gebaar van goede wil, zeg maar. Veel jongens zouden jaloers zijn op zo'n aanbod. Maar Danny had haar aanbod afgeslagen.

‘Geen tijd!’ had hij gezegd.

‘Maar iedereen komt!’

‘Ik kan echt niet, Joan. Ik heb die dag al iets.’ ‘Iets belangrijkers dan mijn verjaardag?’

‘Ja, veel belangrijker.’

Ze had hem nieuwsgierig aangekeken, maar er was geen uitleg gekomen. Een paar kinderen uit haar klas die in de buurt waren blijven staan, begonnen te mompelen. Joan had natuurlijk net gedaan alsof de afwijzing van Danny haar niet echt interesseerde, maar vanbinnen kookte ze. Hoe durfde hij haar, Joan van de Meulendijck, iets te weigeren? Ze zou hem nog weleens een lesje leren het komende jaar!

Joan bonkte boos met haar vuist op de nog openstaande koelkastdeur en voelde tegelijkertijd iets kraken. In haar ooghoek zag ze de afgescheurde nagel aan haar vinger bungelen. ‘Shit,’ siste ze. ‘Ook dat nog!’

Ze zette de lege colafles neer, deed de dop er weer op en trok het laatste stukje nagel van haar vinger. Een druppeltje bloed kleurde haar vinger rood.

Joan gooide de nagel in de prullenbak en trapte de koelkastdeur dicht. Met Candy in haar armen liep ze naar haar kamer, een suite aan de zijkant van het huis. De deur van haar kamer stond open.

Joan schopte haar pumps uit en liep over het zachte paarskleurige tapijt naar de glazen pui die op een kier stond. Het was warm in haar kamer. Ze schoof de glazen puideur verder open en met een druk op de knop liet ze het zonnescherm aan de buitenkant zakken.

Ze aaide Candy. ‘Nog een week, dan ben ik eindelijk zestien.’

Goodbye fiets, hello brommer!’ Ze streek het warrige haar van Candy’s kop opzij, zodat er twee bruine ogen zichtbaar werden. ‘Pff, ik kan bijna niet wachten, Can. Vanaf volgende week hoef ik nooit meer te fietsen, hoe vind je dat?’

Twee bruine ogen keken haar aan.

‘Geen gezweet en geen coupe-windhoos meer als ik op school aankom,’ vervolgde ze. ‘Sporten is leuk, maar dan in de juiste outfit en in de sportschool... niet ’s morgens vroeg door weer en wind in je goede kleding.’

Candy schudde haar kop en Joan duwde haar nog dichter tegen zich aan. ‘Wij begrijpen elkaar, hè, klein mormeltje? Jij wilt er ook op en top uitzien, net als ik!’

Ze strekte haar armen en bekeek haar hond van enige afstand. Het diertje bleef gewillig in haar handen hangen, verticaal, met haar ietwat roze buikje gestrekt voor haar gezicht.

‘Houden honden eigenlijk van make-up?’ Joan tilde Candy boven haar hoofd en draaide langzaam om haar as. ‘Hé, schatje... houd jij van lippenstift? Nee? Mascara dan? Maakt je grote ogen nog groter, hoor! Moet je zeker eens proberen.’

Ze legde Candy over haar linkerschouder en bleef voor de spiegel van haar kaptafel staan. Met een behendige beweging wreef ze de iets uitgelopen mascara van haar ooglid.

‘Fietsen is funest voor je make-up, weet je!’ ging ze verder. ‘Ik heb iedere ochtend op school minstens een kwartier nodig om de boel weer een beetje in orde te maken.’ In de spiegel keek ze naar Candy. ‘Denk je dat ik overdrijf? Nee, natuurlijk niet! Wist je dat ik op het laatste schoolfeest ben uitgeroepen

tot de ‘lekkerste schoolchick’? Dat word je echt niet als je iedere ochtend met doorgelopen make-up de klas in stapt, hoor!’

Candy knipperde met haar ogen en gaapte.

‘Oké, ik draaf weer door. Neem me niet kwalijk, freule perfect!’ Ze kroelde over de hondenkop. ‘Ik ben gewoon blij dat ik volgende week een brommer krijg... Nou ja, ik ga er vanuit dat ik een brommer krijg. Die folders die ik op paps bureau heb gelegd, moet hij toch gezien hebben. Wat denk jij?’

Joan glimlachte. Haar vader, de grote, sterke en strenge zakenman, smolt als zij hem iets vroeg. Ze vond het nog steeds een wonder hoe haar vader binnen een paar seconden totaal kon veranderen van een keiharde zakenman in een lieve knuffelbeer.

‘En mam weet ook hoe vervelend fietsen is!’ probeerde Joan zichzelf nog verder te overtuigen. ‘Ze heeft zelf een auto met chauffeur, dus zij zal er zeker niet op tegen zijn, toch? Ga ik ter compensatie gewoon een keertje vaker in de week naar fitness.’

Ze draaide zich om en liep naar haar bed. Ze liet zich languit op haar dekbed vallen en zette Candy op haar buik. ‘Help jij mee een plan voor mijn feestje te maken? Het moet een klapper worden. Ik twijfel tussen een disco met dj of het afhuren van een pretpark. Paps heeft gezegd dat ik werkelijk alles mocht bedenken voor mijn feestje. Wat vind jij?’

Candy likte aan haar poot en leek niet geïnteresseerd in Joans

feestje.

Zwijgend streelde Joan de witte vacht. De stilte beklemde haar. 'Ik zal het weer alleen moeten regelen,' fluisterde ze. Haar gezicht betrok. 'Jij kunt er ook niets aan doen,' fluisterde ze. 'Jij bent een hond. Honden regelen geen feestjes. Eens even denken... laat ik beginnen met wie ik eigenlijk uitnodig.' Joan had van jongs af aan een simpel, maar doeltreffend principe aangehouden: als je ouders er toch nooit zijn, kon je ze maar beter niet nodig hebben. Joan regelde de dingen zelf, zonder hulp van wie dan ook. En niemand, behalve Candy, mocht weten wat er werkelijk in haar omging. Ook op school had deze houding haar gebracht tot wat ze nu was: een favoriet, die kreeg wie en wat ze wilde.

Joan hoorde het geluid van een grasmaaimachine. Ze duwde Candy van zich af en liep naar het raam. Peet, de tuinman, reed op de grasmaaimachine rond en zwaaide naar haar. Behendig keerde hij de machine en begon aan een nieuwe strook gras. Joan richtte haar ogen op zijn rug. Ze glimlachte. Peet was vijfenzeftig jaar, hij had een kalend, grijs koppie en een mank been. Niet echt de definitie van een lekker ding. Hij had haar vader kunnen zijn. Geen rijke vader, maar hij was er wel iedere dag.

In gedachten verzonken liep Joan terug naar haar bureau. Ze had jarenlang gedroomd van haar echte vader. Hoe hij eruit zou zien, hoe hij zou heten, waar hij was. Toen ze nog heel jong was, had ze van haar ouders gehoord dat ze geadopteerd was. Haar biologische moeder was gestorven en van haar

echte vader was nooit iets bekend geweest. Joan was door het rijke echtpaar Van de Meulendijck geadopteerd toen ze anderhalf jaar was.

Joan haalde een klein medaillon uit haar bovenste bureaulade en klapte het open. De zwartwitfoto in het medaillon was vergeeld. Joan staarde naar het vrouwengezicht dat haar aankeek. Dit was haar echte moeder. Tenminste, dat hadden haar ouders haar verteld. Joan had al honderdduizend keer naar deze foto gestaard en iedere keer was het effect hetzelfde: niets. Ze voelde niets bij het zien van deze vreemde vrouw. Wat wist ze nu eigenlijk van haar? Ze was dood. Een ongeluk, hadden ze gezegd.

Volgens de officiële geboortepapieren was er geen vader. Joan had dat altijd een vreemde opmerking gevonden. Er was toch altijd een vader? Biologisch gezien dan. Je kreeg geen kind zonder de hulp van een man. Waar was die man? Wie was die man? Hoe oud was hij eigenlijk? Zo oud als Peet? Of was hij jonger, zoiets als haar leraar geschiedenis? Dat was een toffe peer. Als dat eens haar vader was...

‘Hallo! Iemand thuis?’

Joan schrok op uit haar gedachten. Ze herkende de stem van Hilke. ‘Ik ben hier, Hilke! In mijn kamer!’

Een oudere vrouw kwam haar kamer in gelopen. Ze had donkerblond, opgestoken haar en haar gevulde lichaam werd gecamoufleerd door een zwarte broek en trui. Ze gaf Joan

een knipoog. ‘Zo, jongedame. Je was dus al thuis. Eh... je moeder belde of ik even langs wilde gaan om je op te vangen. Kopje thee zetten, ach je weet wel. Ze dacht niet dat ze het zou redden vanmiddag en...’

‘Ja, ja,’ mompelde Joan. ‘Zeg nu maar gewoon dat je van mijn moeder moest kijken of ik überhaupt wel thuis was gekomen.’ Ze legde het medaillon terug en sloot de bureaulade. ‘Als ze me zo graag wil controleren, waarom doet ze dat dan niet zelf?’

Hilke greep haar arm vast. ‘Luister, lieverd. Je moeder heeft het druk.’

‘Druk? Druk? Waarmee dan?’ riep Joan. Haar stem sloeg over. ‘Druk met shoppen, zul je bedoelen. Haar creditcard is zo langzamerhand belangrijker dan haar eigen dochter.’ Ze boog haar hoofd. ‘Alhoewel...’ Haar ogen prikten. ‘Ik ben niet eens haar eigen dochter. Zelfs mij heeft ze gekocht met haar creditcard.’

‘Doe niet zo dramatisch, zeg!’ reageerde Hilke nuchter. ‘Je weet best dat dat niet waar is. Jouw ouders zijn stapelgek op je en dat weet je, dame!’

Joan ging met haar rug naar Hilke staan. ‘Het is toch zo?’ mompelde ze. ‘Mijn eigen moeder is dood en van een vader is niets bekend. Lekkere familie heb ik.’

Hilke kwam achter haar staan en legde haar hand op Joans schouder. ‘Jij hebt een heel fijne familie. Meneer en mevrouw Van den Meulendijck houden ontzettend veel van je en allebei je opa’s en oma’s zijn geweldige mensen. Je hebt

ooms, tantes, neven en nichten... Jij bent nu een Van den Meulendijck! Dit is je thuis, dit is je familie!’

Joan zweeg. Tegen zoveel onlogische logica kon ze niet op. Ze wist wel dat Hilke gelijk had, maar waarom voelde dat niet zo? Haar hele leven ontbrak het haar aan niets. Haar adoptiefouders gaven haar alles wat haar hartje begeerde. Liefde, aandacht, spullen... Maar Joan bleef ergens diep vanbinnen een leegte voelen. Alsof ze iets miste... iemand... iets... Het voelde als kwijtraken... kwijt zijn. Maar wat was ze kwijt? Soms, als ze niet kon slapen, spookten er steeds dezelfde beelden door haar hoofd. Kinderen die huilden, kleine kinderen. Lange, donkere gangen waar geen eind aan kwam. Hilke kwam voor haar staan. ‘Ik ken jou langer dan vandaag. Vertel! Wat is er aan de hand?’

Joan ontweek haar blik. ‘Niets!’

‘O jawel! Ik ga niet eerder weg, voordat ik het weet.’

‘Kun je lang wachten.’

‘Ik heb de tijd.’

Joan rukte zich los. Het voelde alsof er vanbinnen iets ontplofte. Waar bemoeide dat mens zich mee? ‘Je moet niet denken dat jij ook nog eens moedertje kunt spelen over mij, hoor! Moeders genoeg! Je bent gewoon de huishoudster hier. Je doet de boodschappen, maakt het huis schoon en speelt waakhond over mij. Haal je absoluut niets in je hoofd, zeg! Ik bepaal zelf wel wat ik wel of niet denk.’

Hilkes ogen schoten vuur. ‘Je hebt gelijk,’ zei ze zacht. ‘Je hebt mij niet nodig. Je kunt het allemaal best zelf. Dat

probeer je je hele leven toch al te bewijzen? Dat je niemand nodig hebt? Succes ermee, ik heb het inderdaad druk genoeg. Dag Joan!’ Ze draaide zich om en liep de kamer uit. De deur viel met een klap dicht.

‘Ga maar weer weg!’ riep Joan met overslaande stem.

‘Iedereen gaat hier altijd maar weg!’ Ze pakte de afstandsbediening op van haar bureau en richtte die op haar cd-speler. Keiharde rockmuziek schalde door haar kamer. ‘Ik heb niemand nodig!’ schreeuwde ze dwars door het geluid heen. ‘Horen jullie mij? Ik red het best in mijn eentje!’ Ze liet zich op haar bed ploffen en met haar armen om Candy heen geslagen, staarde ze naar het plafond. De zware basklanken lieten haar lichaam trillen. Het gaf haar een goed gevoel. Met gesloten ogen luisterde ze naar de rauwe stem van de leadzanger.

Joan was een grote fan van The Jeans, een Engelse rockgroep die al jaren succesvol was. Vooral de leadzanger, luisterend naar de naam Parrot, was haar grote idool. De muren van haar kamer hingen vol met posters van hem en de andere bandleden.

In de muziekbladen had ze gelezen dat The Jeans van plan waren tijdens hun concerttoer Nederland aan te doen. De kaartverkoop begon volgende week zaterdag. Misschien dat haar vader iets kon regelen?

In de verte hoorde zij de stofzuiger razen. Hilke bleef dus in de buurt van haar kamer. Nou, Hilke moest niet denken dat de lucht alweer geklaard was. Ze zou voorlopig niet haar

kamer uit komen.

Haar mobiel ging. Joan haalde een ultramodern mobieltje uit haar zak en klapte het open. Ze las de naam op het scherm: tessa.

Heel even aarzelde Joan. Had ze zin in geklets met haar vriendin? Ze hadden elkaar de hele dag op school al gesproken. Na dat gedoe vanmiddag in de hal met Danny had ze geen zin in gefilosofeer over jongens.

Toen zette ze de muziek zachter en nam op. 'Hé, Tessa! Al thuis?' Haar stem klonk geforceerd vrolijk. 'Wat zeg je? Dat meen je niet...' Joan kon haar oren niet geloven. 'Zei hij dat? Wanneer?'

Aan de andere kant van de lijn werd druk gepraat. Het gezicht van Joan veranderde elke minuut van uitdrukking.

'Echt waar?' (verbaasd)

'En wat zei jij toen?' (nieuwsgierig)

'Hoe komt-ie daar nu bij?' (gepikeerd)

'Die Danny is brutaal!' (boos)

Joan stond op en liep naar haar kaptafel. Ze pakte een nagelvijl van haar kaptafel en bekeek haar afgescheurde nagel. Ze hield de telefoon tussen haar schouder en oor geklemd en begon verwoed te vijlen. 'En nu denkt die gozer zeker dat ik hem alsnog uitnodig voor mijn feestje!'

Joan hijgde van boosheid. Ze plofte op de kruk die voor haar kaptafel stond. 'Nou dat kan-ie mooi vergeten. Hij komt er bij mij niet meer in! Een beetje achter mijn rug om mijn vriendin versieren en zeggen dat hij iets belangrijkers heeft

dan mijn verjaardag.'

Ze luisterde weer naar Tessa en haar ademhaling werd rustiger. 'Oké, oké, jij je zin. Maar alleen omdat jij hem leuk vindt en je mijn beste vriendin bent. Ik snap niet wat je in dat figuur ziet!'

Joan legde haar vijl weg. 'Ik heb nog geen flauw idee wat ik ga doen met mijn verjaardag. Misschien doe ik wel niets. Lekker makkelijk. Is het probleem Danny ook meteen opgelost. Gaat-ie maar met je naar de film of zo.'

Joan keek verbaasd. 'Wat? Heeft hij vrijkaartjes voor de première van Shoot, die nieuwe actiefilm? Dus daarom kan hij niet op mijn feestje komen. Hij wil daar met jou heen.'

In eerste instantie voelde Joan zich beledigd, maar toen schoot het door haar heen dat Tessa wel loyaal was geweest. Ze had de uitnodiging van Danny om mee te gaan naar de première van de film Shoot afgeslagen, omdat zij die dag haar verjaardagsfeestje vierde.

Joan pakte haar vijltje weer op. 'Zeg maar tegen Danny dat-ie met je mee mag komen. Maar dan wil ik wel een gigantisch duur cadeau. Zeg dat maar tegen hem.' Ze begon te lachen. 'Ik verwacht minstens een grote bos rozen, een megaduur luchtje of...'

Ze hield op met praten. Haar gezicht betrok. 'Hoezo overdreven? Ik word zestien, hoor!'

De stem van Tessa schetterde door de telefoon en was op meters afstand te horen. 'Jij met je duur! Act like a human being! Geld is niet alles.'

Joan hield de telefoon op grote afstand van haar oor en brulde: 'Je hoeft niet zo te schreeuwen, hoor! Ik ben niet doof!'

De stem aan de andere kant van de lijn zweeg. Joan drukte de telefoon weer aan haar oor. 'Het is dat je mijn beste vriendin bent...' Ze liet haar schouders zakken en glimlachte. 'Je hebt gelijk, Tes. Maar zo ben ik nou eenmaal. Sorry! Geërfd van mijn ou...' Ze hield abrupt op met praten. 'O nee, niet geërfd, maar aangeleerd!' Haar stem sloeg over en ze voelde haar ogen prikken. Het waren haar ouders niet! Ze had niets geërfd, alleen maar gekregen. Al die rijkdom, al haar kleren, haar kamer, het huis waarin ze woonde... ze had het allemaal gewoon gekregen. Niets had ze ervoor hoeven doen, helemaal niets! Ze was niet meer of minder dan een ordinaire profiteur! Wat had ze zelf eigenlijk ooit gepresteerd? Tessa had gelijk. Het was tijd om dingen te gaan veranderen. Maar wat? En hoe?

Joan werd opgeschrikt door Tessa's stem.

'Is er wat?'

Joan schudde haar hoofd. 'Eh... nee, het gaat wel. Voel me gewoon een beetje depri! Hormonen, weet je wel. Is van de week weer over. Maak je niet druk om mij, dat doet niemand!'

'Geintje, toch?'

'Misschien.'

'Hoezo?'

'k Voel me klote!'

‘Hé, wat heb jij opeens? Waar is mijn brutale, goedgebekte vriendin Joan gebleven?’

‘Gewoon... hier, aan de lijn met jou.’

‘Wat is er?’

‘Geen idee. Er spookt van alles door mijn hoofd.’

‘Vertel...’

‘Nee, laat maar!’

‘Sure?’

‘Ja.’

‘Zal ik langskomen?’

‘Hoef niet per se.’

‘Lekker enthousiast ben jij, zeg.’

‘Sorry, ik heb even geen behoefte aan goedbedoelde bezorgdheid.’

‘O, nou, ik snap het al! Zoek het dan lekker zelf uit!’

‘Maar...’

Joan hoorde dat de verbinding verbroken werd. Met de telefoon nog in haar hand, staarde ze in de spiegel recht tegenover haar. Onbeweeglijk bleef ze zo enige seconden zitten. Het geluid van de grasmaaimachine kwam dichterbij en verdween toen weer in de verte.

Ze kon niet meer helder denken. Beelden flitsten razendsnel en ongrijpbaar door haar hoofd. Het leek wel of ze in een achtbaan zat en geen controle meer had over haar lichaam en geest.

Gebroken nagel...

Verjaardag...

Brommer...

Huilende kinderen...

Mama...

Joan greep haar kaptafel vast en keek zichzelf recht in de ogen. 'Wie ben jij?' vroeg ze zacht aan haar spiegelbeeld.

'Wie is Joan van den Meulendijck?'

Ze verbaasde zich over haar heftige gevoelens. Al die jaren had ze zich geen seconde druk gemaakt over haar verleden.

Ja, ze had weleens wat artikeltjes gelezen over ontspoorde tieners die hoorden dat ze geadopteerd waren en op zoek gingen naar hun biologische familie. Ze had dat allemaal onzin gevonden. Zij had het toch goed? Haar ouders waren lief voor haar en gaven haar alles wat haar hartje begeerde. Ze had het niet beter kunnen treffen.

Maar waarom voelde ze zich de laatste tijd dan zo klote? Haar verjaardag volgende week kwam als een groot, donker monster op haar af. Jarig zijn was toch leuk?

Wat was er met haar aan de hand? Ze was kribbig, snauwde tegen iedereen, reageerde impulsief en heftig... waar was de oude, gezellige en altijd onbezorgde Joan?

Minutenlang starde Joan voor zich uit. Haar hoofd voelde als een leeg, hol vat en haar lichaam was verstijfd.

'Post!'

De stem van Hilke sneed als een mes door haar overpeinzingen. Joan greep haar hoofd beet en trok haar schouders op, alsof ze werd aangevallen door een eskadron vliegtuigen.

Hilke schrok. ‘Wat is er met jou?’

Joan draaide zich om. Haar lijkleke gezicht stak fel af tegen de doorgelopen zwarte mascara die strepen over haar wangen trok.

‘Och, kindje!’

Hilke vloog met gespreide armen op Joan af en omarmde haar. ‘Heb je gehuild? Voel je je wel goed? Wat is er?’

Joan worstelde zich los uit de wurgende greep van Hilke. ‘Ja, nee en gaat je niets aan,’ antwoordde ze op de drie vragen.

‘Laat me maar even met rust.’

Hilke legde de crèmekleurige envelop op de kaptafel en veegde een zwarte streep van Joans wang. ‘Kan ik iets doen?’

‘Nee, dank je.’

‘Moet ik je moeder bellen?’

Joan schrok. ‘Nee, natuurlijk niet! Ik heb gewoon wat buikpijn. Ik eh... moet ongesteld worden.’ Ze keek Hilke onderzoekend aan. Werkte die smoes? Ze had helemaal geen zin in overbezorgd gedoe van wie dan ook.

Hilke knikte. ‘O, is dat het! Nou, daar had ik vroeger ook last van, hoor. Gelukkig heb ik de overgang al achter de rug, dus die perikelen heb ik niet meer. Als je eens wist hoe ziek ik soms was. Ik weet nog een keer toen...’

Joan onderbrak haar. ‘Andere keer graag, Hilke! Ik wil nu even rusten.’

‘Ja, ja, natuurlijk,’ stamelde Hilke. ‘Ik breng zo een lekker warm kopje thee. Mijn moeder zei altijd dat warme thee...’

‘Is goed, Hilke,’ zei Joan snel. ‘Doe dat!’ Ze duwde Hilke

zacht haar kamer uit en sloot de deur. Met haar rug tegen de gesloten deur geleund, haalde Joan diep adem. Wat kon dat mens praten! Daar had ze nu dus even helemaal geen zin in. Haar ogen vielen op de envelop die Hilke op haar kaptafel had gelegd. Nieuwsgierig pakte ze de envelop op en bekeek hem van alle kanten. Het was een aangetekende brief. Ze zag het speciale zegel in de linkerbovenhoek. Hilke had vast voor haar getekend, anders had de postbode de brief nooit afgegeven.

De envelop zag er chic uit. Er waren letters in het papier gestanst en aan de linkerkant van de envelop was een smalle, gouden draad verwerkt.

Joan las de naam van de afzender. van berckenhorst en zeldenrijck notarissen bv. Verbaasd draaide ze de envelop om. De brief was echt aan haar gericht. mej. j. van den meulendijk stond er in sierlijke handschriftletters op de voorkant geschreven.

Joan trok haar wenkbrauwen op. Wat moest een deftige notaris van haar? Een onbestemd gevoel be kroop haar.

Hanna Verduin

‘Joehoe, ik ben thuis!’

Hanna zette haar schooltas in de hoek van de gang en maakte een voor een de knopen van haar jas los. ‘Ik had een negen voor Latijn!’

Een blond jongetje van vijf jaar stormde op haar af. ‘Hanna, Hanna, kijk... ik heb nieuwe schoenen!’ Hij stak zijn linkerbeen in de lucht en liet vol trots zijn gloednieuwe donkerblauwe gypsen zien.

Hanna sloeg met een overdreven verbaasd gezicht haar hand voor haar mond. ‘Ooh, Bram, wat zijn ze mooi!’ Ze gaf haar broertje een kus. ‘Ik ben wel een beetje jaloers op jou. Zulke mooie gypsen wil ik ook wel.’

Bram trok aan haar arm. ‘Mama heeft ook wat voor jou!’ ‘Ho ho,’ lachte Hanna, die bleef steken in haar mouw. ‘Mag ik eerst even mijn jas uittrekken?’

Ongeduldig bleef Bram wachten totdat Hanna haar jas uit had en op de kapstok had gehangen. ‘Schiets nou op!’

Eindelijk liep Hanna met hem mee de kamer in. ‘Hoi mam,’ zei ze tegen haar moeder, die net een grote pot thee op tafel zette.

‘Dag, lieverd. Ging het goed, je Latijn?’

Hanna knikte. 'Ik had een negen. Ik was hartstikke zenuwachtig of ik het wel goed geleerd had, maar het viel mee.'

'Viel mee... viel mee...' bromde een stem vanachter de bank. Een verward jongenshoofd kwam te voorschijn. 'Jij hebt nog nooit een onvoldoende gehaald, zus! Wat zeur je nou? Je haalt de ene tien na de andere, studeer!'

Hanna gaf haar broer Thijs een knipoog. 'Je bent gewoon jaloers!'

Thijs sprong over de bank en plofte naast zijn moeder neer. 'Ja, inderdaad. Ik ben jaloers. Hoe doe jij dat toch?'

Hanna haalde haar schouders op. 'Gewoon, goed mijn best doen.'

Thijs' gezicht betrok. 'Da's gemeen!'

Er viel een korte stilte en Hanna kon wel op haar tong bijten van schaamte. 'Sorry, zo bedoel ik het niet,' zei ze snel. 'Ik weet dat jij ook je best doet. Jij kan weer veel beter sporten dan ik. Ik krijg nog geen bal in het doel, ook al sta ik er vlak voor.'

'Da's waar,' grinnikte Thijs. 'Jij komt nooit in de C1.'

Bram kroop bij zijn moeder op schoot. 'Cadeautje geven aan Thijs en Hanna!' riep hij enthousiast. 'Geef nou!'

Hanna ging naast Thijs zitten, leunde tegen hem aan en trok haar benen op de bank. Haar ogen stonden dromerig. Niets of niemand kon haar goede bui verpesten!

'Krijg ik ook een cadeautje, dan?'

Mevrouw Verduin haalde een plastic tas te voorschijn die ze

naast de bank had gezet. ‘Ik was vanmiddag in de stad en ik zag een geweldige aanbieding. Kijk!’

Hanna’s gezicht betrok toen ze het felgroene T-shirt te voorschijn zag komen, maar ze herstelde zich direct. ‘Wat leuk! Een groen T-shirt.’

Haar moeder straalde. ‘Leuk, hè? Ik dacht al dat je het leuk zou vinden. Het kostte maar een paar euro, dus het kon ervanaf.’

Thijs was wat minder tactisch. ‘Wat een belachelijk ding,’ zei hij, terwijl hij het groene T-shirt bekeek. ‘Daar ga je toch niet mee lopen?’

Hanna verschoot van kleur. Waarom kon Thijs niet gewoon zijn mond houden? Snapte hij niet dat hun moeder dit met de beste bedoelingen had gekocht? Je kon toch niet zomaar zeggen dat je het afschuwelijk vond als je geen keuze meer had om het ding te ruilen? Zoiets deed je niet.

Ze keek naar haar moeders gezicht, maar die liet niets merken.

‘Ik heb er voor jou ook eentje meegenomen, Thijs,’ zei ze rustig. Er kwam een knalblauw T-shirt te voorschijn. Hanna hield haar adem in. Zou Thijs weer zo stom reageren?

Opnieuw viel er een stilte in de kamer. Zelfs Bram keek op vanuit de hoek van de kamer waar hij met zijn autotjes aan het spelen was.

Hanna gaf Thijs een prik met haar vinger in zijn zij als waarschuwing.

‘Leuke kleur!’ stamelde Thijs en hij nam het T-shirt van zijn

moeder aan. ‘Bedankt, mam. Kan ik mooi naar trainen aandoen, onder mijn trainingspak.’

Heel even zag Hanna haar moeders gezicht betrekken, maar toen keek ze weer vrolijk. ‘Ik ben blij dat jullie er blij mee zijn. Wie wil er thee?’

Thijs legde het T-shirt op tafel en stond op. ‘Ik hoef niet. Ik ga naar Ramon toe. Ik drink daar wel wat!’

‘Heb je geen huiswerk dan?’ reageerde zijn moeder.

‘Nee.’

‘Zeker weten?’

‘Jaha... zeur niet zo, mam.’ Thijs trok een beledigd gezicht. ‘Je vertrouwt je eigen zoon toch wel?’

Hanna pakte haar kopje thee van de tafel en blies stoomwolkjes door de kamer. Thijs loog. Ze wist het zeker. Hoe feller Thijs reageerde, hoe groter de leugen. Ze keek naar haar moeder. Zij wist het ook.

‘Oké, veel plezier bij Ramon,’ sprak haar moeder zacht. ‘Om zes uur thuis!’

‘Goed, mam! Doe!’ Thijs stormde de kamer uit.

Hanna nam een slok van haar hete thee. ‘Daar komt-ie mooi mee weg,’ mompelde ze. Een diepe zucht van haar moeder was het enige antwoord dat ze kreeg. Zwijgend dronken ze hun thee op.

Hanna legde het groene T-shirt in haar kledingkast en schoof haar tas onder het bureau. Het raam van haar kamer stond open en er waaide een frisse wind naar binnen. Hanna bleef besluiteloos in het midden van haar kamer staan en haalde

diep adem. Op haar armen verschenen kleine bultjes. Ze had het koud. Vreemd, want het was toch vrij warm buiten. Tijdens haar wandeling van school naar huis had ze de zweetdruppels nog op haar rug gevoeld.

Hanna rilde. Ze liep naar haar bureau, bukte en haalde haar scheikundeboek uit haar tas. Even later lag ze op haar buik op bed met haar boek opengeslagen op de verkeerde pagina.

Dromerig staarde ze voor zich uit.

In de stilte van haar kamer kon ze haar gedachten niet langer tegenhouden. Ze steunde haar hoofd in haar beide handpalmen en dacht terug aan vanmiddag. Wat was-ie knap! Zijn ogen, zijn haar, maar vooral zijn humor hadden haar helemaal overrompeld. Jasper heette hij. Jasper Damstra, overheidsmedewerker en voorlichter op voortgezetonderwijsscholen. Ze had hem vanmiddag ontmoet tijdens een project over de Waddenzee. Een aantal leerlingen, onder wie zichzelf, nam deel aan een discussie over gasboringen in de Waddenzee. De discussie was een regelrechte ramp geweest, ze had geen zinnig woord kunnen zeggen, maar Hanna had zich nog nooit zo prettig gevoeld. Verbazingwekkend eigenlijk.

Haar hele leven had Hanna haar positieve gevoelens gehaald uit prestaties op school. Ze had zich vaak afgevraagd waarom ze zo'n streber was. Ze was de enige in deze familie die altijd alles perfect wilde doen. Een duidelijker aanwijzing had Hanna nooit gekregen voor het feit dat ze geadopteerd was door de familie Verduin. Hanna was totaal anders dan haar

twee halfbroers en halfzus.

Thijs had grote moeite om op school mee te komen. Hij had lees- en concentratieproblemen, hadden haar ouders haar eens uitgelegd. Zijn cijfers waren abominabel en zijn inzet nihil.

Bram, haar jongere broertje, was een doerak: altijd vrolijk, enthousiast en gezellig, maar absoluut geen doorzetter. Bij het minste of geringste smeed hij zijn spullen door de kamer en vroeg hij hulp aan anderen. Iets wat Hanna nooit zou doen. Hulp vragen was voor losers. Je moest nooit laten merken dat je iets niet wist of kon!

Kim, haar halfzus van veertien, had ook niets met het instituut 'school'. Ze was liever met haar vriendinnen aan het keten in de stad en interesseerde zich meer voor jongens en make-up. Hanna had dat nooit begrepen. Jongens stonden bij haar echt onderaan op het lijstje. Jongens waren echt onbegrijpelijk. Ze maakten kinderachtige opmerkingen en lachten het hardst om de boeren en scheten die ze zelf lieten.

Nee, Hanna was anders dan de rest van haar familie. Al op de kleuterschool wilde ze de beste zijn, en in de loop van de basisschool was het alleen maar erger geworden. Lezen kon ze als eerste, de tafels kende ze in groep drie al uit haar hoofd en in groep acht was ze al bezig met wiskunde, omdat de leraar niet meer wist wat hij haar moest leren. In de brugklas zorgde Hanna ervoor dat ze voor alle vakken minimaal een negen op haar rapport had. Haar vader en moeder waren natuurlijk apetrots op haar, maar op een gegeven moment

werd het gewoon dat Hanna hoge cijfers haalde.

Langzamerhand bleven de complimenten uit, de aandacht ging meer en meer naar Thijs en Kim, die allebei nogal wat extra hulp nodig hadden op school.

Thijs had het weleens gevraagd: ‘Hanna, wat is er toch zo leuk aan om alles te weten?’

Hanna wist het niet. Ze had iets gemompeld van: ‘als je veel weet, kom je ver’, maar erg overtuigend had het niet geklonken.

Hanna staarde naar het plafond van haar kamer en genoot van het kriebelgevoel in haar lichaam. Zou ze verliefd zijn? In boeken werd vaak beschreven hoe het voelde als je verliefd was, maar Hanna had die symptomen nooit bij zichzelf herkend. Zou dit het dan zijn?

Het verbaasde haar niet eens dat ze wat voelde voor een volwassen man. Integendeel. Dat was te verwachten. Jasper was geen kinderachtig jochie dat om scheten of boeren lachte. Nee, hij was afgestudeerd, straalde kracht uit en hij had iets te vertellen. Met hem zou ze kunnen praten over allerlei dingen: politiek, wetenschap, ontwikkelingen in de samenleving...

‘hanna!’

De stem van Kim verbrak de stilte. Hanna antwoordde niet, maar keek geërgerd naar haar kamerdeur die even later openvloog. Een blond meisjeshoofd kwam te voorschijn. ‘Mama vraagt naar je,’ zei Kim met een grijns. ‘Of je wat

boodschappen wilt doen.'

Hanna kwam overeind. 'Kun jij dat niet doen?'

'Nee.'

'Waarom niet?'

'Ik moet trainen, sorry!'

Hanna zuchtte. 'Ik geloof dat ik ook maar op een sport ga. Dan heb ik tenminste ook eens een smoes om geen klusjes te hoeven doen.'

'Het is geen smoes! Ik moet echt naar trainen. We spelen zaterdag tegen de meiden van Noord. Die wedstrijd moeten we winnen, want...'

'Ja, ja,' onderbrak Hanna haar verhaal. 'Het is al goed. Ga jij maar trainen. Ik doe die boodschappen wel.'

'Bedankt! Was ik vanavond af! Ik ga me snel omkleden. Enne...' Ze draaide zich om bij de deur. 'Sporten is toch niets voor jou, joh!'

Kim verdween naar haar kamer en Hanna liep de trap af naar beneden. Weer een subtiele stoot onder de gordel, dacht ze. Kim tenniste, Thijs en Bram zaten op voetbal. Hanna hield niet van sport. Ze had niets met ballen, gymtoestellen, rennen, bewegen... Haar twee linkerarmen en -benen deden toch nooit wat ze wilde. Hanna kon geen sport bedenken waarbij je je lichaam thuis kon laten! Of was boeken lezen ook een sport?

'Wat moet ik halen, mam?'

Haar moeder stond in de keuken en gooide net een geschilderde aardappel in een grote pan. 'Aardappelen. Ik denk dat ik

tekort kom. Thijs neemt Ramon mee en papa belde net; hij is onderweg en heeft een reuzenhonger! Je moet maar even een kilootje bijhalen. Pak wat geld uit mijn portemonnee en neem mijn fiets maar. Daar zitten tassen op.'

'Moet ik nog meer meenemen?'

'Nee, lieverd,' zei haar moeder. 'Dat was het. Als je het wilt doen, heel graag. Red je dat met je huiswerk?'

Hanna knikte. 'Jawel hoor.'

'O, voor ik het vergeet.' Haar moeder veegde haar handen af aan haar schort. 'Er is een aangetekende brief bezorgd vanmiddag, toen we niet thuis waren.' Ze liep naar het dressoir in de hoek van de kamer. 'Waar heb ik het gelaten?' Ze pakte een briefje en gaf dat aan Hanna. 'Hier! Als je toch bij de supermarkt bent, haal dan die brief ook meteen maar op bij het postkantoor. Dit is het bewijs.'

'Maar mam, je zegt net dat het een aangetekende brief is. Die mag ik toch niet ophalen? Dat moet je zelf doen.'

'Hij is voor jou, Hanna!'

Hanna keek verbaasd. 'Voor mij?'

Ze las het briefje. aangetekende post voor mej. h. verduin.

Hanna keek op. 'Weet jij van wie die is?'

'Nee, ik dacht dat jij dat wel wist,' antwoordde haar moeder, terwijl ze zich omdraaide en een nieuwe aardappel uit de plastic zak pakte. Haar stem trilde. 'Misschien heb je meegedaan aan een of andere wedstrijd en iets gewonnen?'

Hanna, die de trilling in haar moeders stem niet opmerkte, schudde haar hoofd. 'Nee, niet dat ik weet.' Ze propte het

briefje in haar broekzak. ‘Ik haal die brief wel op. Tot zo!’ Toen de buitendeur in het slot viel, steunde mevrouw Verduin op het aanrecht en sloot haar ogen. Haar gezicht was spierwit.

Haar moeders fiets trapte zwaar. Hanna boog diep voorover om zo min mogelijk wind te vangen. Ze stak de Huizingalaan over en reed de stoep op. Half steppend, half lopend stak ze het winkelplein over. Ze was al een keer aangehouden door twee stadsagenten, omdat ze op het plein fietste; dat zou haar geen tweede keer gebeuren.

Ze zette haar fiets in het rek en liep de supermarkt in. Het was niet druk. De meeste mensen zaten rond deze tijd natuurlijk allang thuis.

Vrij snel stond ze met de aardappelen weer buiten en liep naar het postkantoor dat iets verderop gelegen was. De schuifdeuren sisten toen ze naar binnen stapte. Zo rustig als het was in de supermarkt, zo druk was het hier.

Hanna zuchtte en trok een nummertje uit het rode apparaat. Ze keek om zich heen en liep naar een stalling met wenskaarten. Haar ogen gleden over de kleurige kaarten.

Volgende week was ze jarig. Zestien zou ze worden. Hanna glimlachte. Vroeger wilde ze altijd ‘groot’ worden. Nu voelde het wat vreemd om al bijna zestien te zijn. Zestien was nog net niet volwassen, maar je was ook geen kind meer. Beetje ertussenin. Hanna haalde een uitnodigingskaart uit het rek. kom je op mijn feestje? stond er boven aan de kaart geschreven.

‘Nog negen nachtjes!’

De stem achter haar klonk bekend. Hanna draaide zich om. ‘Hé, Shanon! Wat doe jij hier?’

‘Stomme vraag! Wat zou je in een postkantoor doen?’

Hanna liet zich niet van de wijs brengen. ‘Postzegels kopen, pakje ophalen, kaart kopen, enveloppen kopen, verzekering afslui...’

‘Ja, hou maar op! Ik begrijp de boodschap. Ik heb net een aangetekende brief verstuurd voor mijn vader. Iets met verzekeringen of zo, en jij?’

Nu moest Hanna lachen. ‘Stomme vraag? Nee, ik kom een aangetekende brief ophalen.’

‘Voor je vader? Maar dat moet-ie zelf doen, hoor! Het...’

‘Hij is voor mij,’ viel Hanna haar in de rede.

‘O, van wie?’

‘Weet ik veel,’ zei Hanna. Ze zette de verjaardagskaart terug in het rek.

‘Ga je nog wat doen, volgende week?’ vroeg Shanon. ‘Feestje of zo?’

‘Hmm, ik weet het nog niet, hoor!’

‘Hoezo? Je gaat het toch wel vieren? Kom nou! Je wordt zestien!’

‘Ja, dat weet ik zelf ook wel. Het is alleen...’ Ze zweeg. Hoe moest ze Shanon duidelijk maken dat ze helemaal geen zin had in een feestje? Verjaardagen waren niet haar favoriete bezigheid. En haar eigen verjaardag sloeg ze het liefst

helemaal over. Zolang ze zich kon herinneren waren haar verjaardagsfeestjes nooit druk bezocht. Dat wilde Hanna altijd zelf. In tegenstelling tot haar zus en broertjes, die altijd een huis vol hadden op hun verjaardag.

Haar moeder had zich vroeger nog weleens ingespannen om veel meisjes te regelen voor Hanna's verjaardag, maar Hanna had telkens in niet mis te verstane bewoordingen te kennen gegeven dat ze dat echt niet leuk vond. Een paar goede vriendinnen was genoeg. En ze hoefde al helemaal niet naar een disco, pretpark of een speelparadijs. Nee, gewoon een museum bezoeken, of naar een goede film gaan, dat wilde ze. Al die drukte was niets voor Hanna.

‘Nou?’

Hanna zuchtte. ‘Ik weet niet. In ons huis is amper ruimte om iets te organiseren en ergens naartoe... ik kan mijn ouders toch niet op kosten jagen?’

Shanon sloeg haar arm om Hanna's schouder. ‘Jij ziet het allemaal meteen weer zo somber. Gewoon wat te kijken en te drinken op je kamer met een lekker muziekje erbij kan al cool zijn, wij doen de rest.’

‘Wij?’

‘Ja, ik dacht... als je nu een even aantal jongens en meiden vraagt. Bijvoorbeeld drie om drie. Wij en Josien, en wat dacht je dan van Benjamin, Robin en...’

‘Ja, ja...’ onderbrak Hanna haar vriendin. ‘Laat me raden:... en David?’

‘Ja, precies! Wat een toeval! Die had ik nu ook net in

gedachten.'

'Nummer zestien!' De stem van de postbeambte schalde door de ruimte.

Hanna keek naar haar nummertje. 'Nog even,' fluisterde ze.

'Dan ben ik zestien.'

'Juist,' zei Shanon. 'En dat is iets om te vieren! Zestien... dat is geweldig, toch? Je mag bier drinken, brommer rijden en...

eh... nou ja, je weet wel, al die andere dingen die volwassenen doen! Mens, ik moet nog een halfjaar wachten! Kijk eens wat vrolijker! Het lijkt wel alsof je het helemaal niet leuk vindt.'

Hanna forceerde een glimlach. 'Ik ben ook wel blij, maar het is net alsof het vanbinnen niet meewerkt,' fluisterde ze. 'Soms ben ik bang om blij te zijn... snap je dat?'

Shanon schudde haar hoofd. 'Nee, je raaskalt weer als een kip zonder kop, Hanna! Weet je al wat je wilt hebben voor je verjaardag?'

'Nee.' Hanna's stem klonk boos. Shanon kon soms zo bot doen.

'Wat dacht je van een nieuw frontje voor je mobiel?' ging Shanon verder. 'Ik zag laatst een te gek...'

'Ik heb een oud model!' reageerde Hanna gepikeerd. 'Daar passen geen frontjes op.'

'Oeps... sorry... vergeten.' Haar gezicht klaarde op. 'Hé, dan vraag je een nieuw mobieltje aan je ouders. Je wordt zestien! Dat kunnen ze je niet weigeren.'

'Ik hoef geen nieuwe mobiel,' zei Hanna. 'Ik red het prima, zo!'

‘Mens, doe niet zo holbewonerig. Je bent de laatste op deze wereld met zo’n koelkast!’

‘Nou en?’ Hanna verhief haar stem. ‘Daar zit ik niet mee, hoor! Koelkasten bellen prima. Trouwens... ik hoef helemaal geen cadeautjes. Toch allemaal waardeloze prulletjes. Wat moet je ermee? Ik erger me rot aan dat koopzieke gedrag van iedereen. De ene mobiel is nog niet aangeschaft of een nieuwer model is alweer in aantocht. En dan kleding... Er zijn meiden in de klas die hebben dertig paar schoenen, tientallen broeken, truien en T-shirts. Zonde van het geld. Bekommert zich nu helemaal niemand om de toestand in de wereld? Al die arme mensen in de derdewereldlanden die niet eens schoenen aan hun voeten hebben? Ik zou de ogen uit mijn kop schamen als ik zoveel schoenen in mijn kast had staan!’ Shanon glimlachte. ‘Hanna, Hanna... wat draaf je weer door. Dat mobieltje van jou zal de wereld niet doen vergaan, hoor! Ik ben je beste vriendin, geloof me... je overdrijft!’

Hanna zweeg.

Beste vriendin? Wat betekende het woordje beste eigenlijk? Haar enige vriendin, in de zin van: er zijn geen andere vriendinnen? Daar had Shanon natuurlijk gelijk in. Hanna kon de vriendinnen die ze in haar leven had gehad, op één hand tellen. Er speelden weleens meisjes bij haar, maar echt close was ze nooit met hen geweest. Op de een of andere manier kwam het er nooit van. Hanna wist heus wel waar het aan lag, wat die meisjes van haar verwachtten. Ze wilden geheimen horen, roddelen over anderen, fluisteren en

wijzen.

Hanna had nooit de behoefte gehad om haar hartsgeheimen aan anderen te vertellen. Dat elkaar alles toevertrouwen en voor elkaar door het vuur gaan, was niets voor haar. Ze regelde alles zelf wel. Daar had ze echt geen vriendinnen voor nodig.

‘Nummer achttien!’

Hanna’s ogen glinsterden. Nog twee jaar, dan was ze achttien. Volwassen. Dan ging ze studeren. Psychologie of sociologie, dat leek haar wel wat. Hoe vreemd het ook mocht klinken: Hanna interesseerde zich wel degelijk voor andere mensen, maar dan op een wetenschappelijke manier. Op afstand. Hanna hield ervan om te kijken naar mensen, hun gedrag te observeren. Heerlijk vond ze dat.

‘Nummer negentien!’

‘Ik ben aan de beurt,’ zei Hanna en ze liet het nummertje aan Shanon zien. ‘Ik denk er nog even over na, ja? Maar reken maar niet op een feestje. Je hoort het morgen, doe!’ Ze liep naar de toonbank en gaf de postbeambte het bewijsbriefje. In haar ooghoeken zag ze Shanon naar buiten lopen.

De postbeambte gaf haar een crèmekleurige envelop.

‘Alsjeblieft, dame! Mag ik uw legitimatiebewijs zien?’

Hanna knikte. Ze haalde haar identiteitsbewijs uit haar zak en de man noteerde het nummer dat erop stond. Daarna overhandigde hij haar de brief.

‘Erfenisje?’ grapte hij, terwijl hij naar het goudkleurige logo

wees op de envelop. ‘Of een prijs gewonnen?’

Hanna verbleekte toen ze de naam van de afzender las. van berckenhorst en zeldenrijck notarissen bv. Ze liet de envelop in de plastic tas bij de aardappelen glijden. ‘Bedankt,’ zei ze haastig en ze snelde het postkantoor uit. Haar hart bonkte in haar keel en haar hoofd gonsde. Een notariskantoor dat haar een aangetekende brief stuurde. Waarom? Notarissen regelen erfenissen, testamenten, koopakten...

Hanna stak het fietssleuteltje in het slot, duwde de plastic tas in de zijtas en sprong op haar fiets. Razendsnel fietste ze over het plein, ontweek hier en daar wat winkelend publiek en bonkte de stoep af, het fietspad op.

Het stoplicht stond op groen en ze stak de drukke Huizingalaan weer over. Haar benen gingen op en neer, de wielen draaiden, haar handen klemden zich om de handvatten.

Mama.

Het woord herhaalde zich duizend keer in haar hoofd.

Mama... mama... mama...

Ze ging rechtop zitten en klemde haar rechterhand om het medaillon dat om haar hals hing. Ze zag in gedachten de vergeelde foto die zich in het medaillon bevond. Een jonge vrouw, halflang donker haar met een droevige blik in haar ogen.

Mama...

Tanja Couperus

‘Hé, mafkees!’

Tanja sprong verschrikt opzij en liet haar rugtas vallen. Een grote lading water klotste over haar zwarte broek en schoenen. De jongen op de brommer had niets in de gaten gehad. Hij verdween met brullende motor de hoek van de straat om. Tanja keek naar de waterplas in de goot die in tweeën was verdeeld door de voorbijrazende brommer. ‘Ben je nat?’ Het meisje naast Tanja probeerde een glimlach te onderdrukken.

‘Ja, dombo,’ snauwde Tanja. ‘Wat dacht jij dan? Dat ik immuun was voor water of zo? Rot op!’

‘Stel je niet zo aan!’ zei Maura rustig. ‘Het is maar water.’ Tanja veegde haar broek af. ‘Water met prut. Kijk nou, allemaal modderspatten! Moet je Anneke straks horen als ik weer een broek in de was gooi. Ik heb al een waarschuwing gekregen over mijn wasgedrag.’

‘Je wásgedrag?’

‘Ja, mijn wasgedrag. Volgens Anneke ben ik te schoon.’ Tanja ging rechtop staan, zwaaide haar tas over haar schouder en gaf haar vriendin een armpie door.

‘Weeshuizen hebben maar een klein budget,’ sprak ze op een hoge schelle toon alsof ze Anneke nadeed, ‘en dat moet zo efficiënt mogelijk besteed worden.’

Maura kreeg de slappe lach. ‘Haha, je bent zo precies

die Anneke bij jullie in dat tehuis. Wat een tuthola, zeg! Je mag toch zeker wel wassen wanneer je wilt?’

‘Nee,’ bromde Tanja. ‘Daar zijn schema’s voor.

Trouwens, overal zijn schema’s voor. Alles is ingepland.

Wanneer je mag douchen, hoe laat je moet eten, wanneer je mag poepen...’ Maura kwam niet meer bij. ‘Niks voor mij, zeg. Ik snap niet dat je er nog blijft. Je bent bijna zestien!

Waarom ga je niet weg? Lekker ergens op kamers wonen, geen gezeik meer aan je hoofd van die leidsters van het weeshuis.’ Tanja haalde haar schouders op. ‘Nooit over nagedacht eigenlijk. Ik woon al mijn hele leven in dat tehuis. Voelt op zich wel safe, hoor! Het lijkt streng, maar het went.

En trouwens, met al die mafkezen die komen en gaan, moeten er wel regels zijn, anders wordt het helemaal een zooitje.’ De twee vriendinnen liepen de straat uit en bleven voor het rode stoplicht staan. Een tram denderde de hoek om en kwam twintig meter verder, bij de halte, tot stilstand.

‘Rennen!’ riep Tanja en ze spurte de weg op. Maura volgde haar en kon nog net op tijd een fietser ontwijken. ‘Hé, kun je niet uit je doppen kijken?’ riep de man die al slingerend probeerde om niet met zijn wielen tussen de tramrails terecht te komen.

‘Sorry!’ riep Maura en ze sprong de tram in. Achter haar gingen de deuren sissend dicht. Tanja was al naar voren gelopen. Het was druk in de tram. Bij het verbindingsstuk van de tram leunde ze tegen een stang. Niemand wilde hier staan,

omdat de vloer bij iedere bocht aan het draaien sloeg. Tanja zette haar benen iets uit elkaar en probeerde zich staande te houden. De tram draaide met piepende wielen de Overtoom op.

Maura, die net aan kwam lopen, verloor haar evenwicht en viel tegen een jongen van een jaar of twintig aan, die op de dichtstbijzijnde bank zat.

‘Hello, lady!’ was zijn enthousiaste reactie. Hij greep Maura bij haar taille en duwde haar weer omhoog. Met een rood hoofd greep Maura de stang vast. ‘Sorry, thank you,’ mompelde ze.

‘Kun je ook nog wat anders zeggen dan “sorry”?’ siste Tanja, terwijl ze haar vriendin naar zich toe trok. ‘Eh... ja, sorry... eh, nee... ik bedoel...’

De twee meiden keken elkaar aan en schoten gelijktijdig in de lach. Dat de omstanders in de tram hen op dat moment geamuseerd aankeken, hadden ze niet eens in de gaten. Ze hadden alleen nog maar oog voor elkaar. ‘Ik wist niet dat jij zo goed in Engels was,’ hikte Tanja en ze wees naar de jongen die wat verlegen voor zich uit staarde. ‘Het is wel een kanjer!’ ‘Ssst,’ giechelde Maura, die met een schuin oog naar de jongen keek. ‘Straks hoort-ie het!’

‘Horen kan geen kwaad. Hij verstaat het toch niet!’

Die Engelsen praten geen woord over de grens. Geloof mij nu maar.’ Tanja’s stem sloeg over. ‘Engelsen zijn arrogant, zelfvoldaan en absoluut niet in staat om zich in een ander in te leven.’

Maura stopte met lachen en stootte haar vriendin aan.

‘Hij verstaat je,’ siste ze. ‘Kijk maar!’

Tanja keek de jongen recht in de ogen. ‘Zou je denken?’ zei ze luid en duidelijk, terwijl ze de jongen glimlachend aankeek. ‘Versta jij mij, jochie?’

De jongen knikte. ‘Jazeker, jongedame.’

Maura schoot opnieuw in de lach. ‘Hahaha, hij spreekt gewoon Nederlands. Zit jij effe mooi fout.’

Tanja keek verbaasd. ‘Een Engelsman die Nederlands praat?’

‘Nee,’ zei de jongen rustig. ‘Een Nederlander die Engels praat.’

Heel even wist Tanja niet wat ze moest zeggen. Daar had ze nog niet aan gedacht. Wat stom!

‘Oké, sorry!’

‘Kunnen jullie nog iets anders zeggen?’ antwoordde de jongen met een grijns.

Die was raak! Tanja keek de jongen bewonderend aan.

Dit was een toffe gozer.

‘Ik schaam me dood,’ fluisterde Maura.

De twee vriendinnen stonden met hun rug naar de jongen toe en probeerden hun lachen in te houden. ‘Jij ook altijd met je grote bek!’

‘Ik?’ reageerde Tanja fel. ‘Waarom heb ik het opeens gedaan? Jij viel toch op die gozer?’

De tram stopte.

‘Geen ruzie maken, dames! Bye!’ hoorden ze opeens achter zich. Tanja en Maura keken de jongen met open mond na

toen hij zich door het gangpad langs hen heen had gewurmd, de tram uitstapte en de straat overstak. Met een grote grijns op zijn gezicht zwaaide hij daar naar hen. ‘Best een lekker ding,’ vond Maura. ‘We hadden zijn telefoonnummer moeten vragen.’

‘Waarom?’

‘Nou... tja...’ Ze keek Tanja aan. ‘Weet ik veel!’ Tanja grijnsde en stak een kauwgom in haar mond. ‘Ga je nog mee naar mijn kamer?’

Maura schudde haar hoofd. ‘Nee, ’k moet naar mijn oma.’ ‘Klinkt alsof je het niet echt leuk vindt.’

‘Nou ja... gaat wel. Mijn oma is vandaag jarig. Tachtig is ze geworden. Oud, hè?’

‘Kan ik mee?’

Maura keek op. ‘Mee? Je bedoelt... naar mijn oma?’ ‘Ja!’ Tanja knikte enthousiast. ‘Ik wil jouw oma weleens zien. Je gaat vaak naar haar toe en iedere keer vertel je dat ze zo’n cool wijf is en...’

‘Eh... tja... ik weet niet of dat kan.’

‘Hoezo?’

‘Nou, mijn oma kan niet veel drukte hebben en er is al veel visite. Mijn oom en tante, neefjes, nichtjes...’ Tanja kon haar teleurstelling maar amper verbergen.

‘Oké, geeft niets. Ik hoor daar ook helemaal niet bij. Het is tenslotte jouw familie.’

Ze merkte dat Maura zich wat ongemakkelijk voelde.

‘Echt, zit er niet over in. Kom, we gaan zitten.’ Ze

schoof bliksemsnel een lege bank in, waar net een mevrouw met haar dochter was opgestaan. Maura kwam naast haar zitten.

Minutenlang zwegen ze. Tanja leunde met de zijkant van haar hoofd tegen het raam en staarde naar buiten. Winkels flitsten voorbij, mensen renden kriskras over straat. Fietzers reden vlak langs de tram mee, Tanja kon de bovenkant van hun hoofd goed bekijken. Wat waren er veel mannen kaal!

‘Vind je het erg?’ vroeg Maura plotseling.

‘Wat?’ Tanja bleef naar buiten staren.

‘Dat je geen familie hebt.’

‘Oo, dat!’

‘Nou?’

‘Wat?’

‘Of je het erg vindt dat je geen familie hebt?’ Maura ging rechtop zitten. ‘Je woont je hele leven al in een tehuis. Je moeder is dood, je weet niet wie je vader is en je hebt geen familie,’ legde Maura uit. ‘Ikzelf zou dat echt heel erg vinden.’

Tanja hief haar hoofd op. ‘Vind ik ook!’ Ze zag dat Maura van haar stuk was gebracht door haar eerlijke antwoord.

‘Maar het is nu eenmaal zo!’ Ze stond op. ‘Ik moet eruit! Veel plezier bij je oma. Doe!’

Tanja glipte langs Maura en drukte op de knop bij de deur. Sissend gingen de deuren open en Tanja sprong de tram uit. Ze liep over de vluchtheuvel en tikte nog even op het tramraam waar Maura zat. ‘Tot morgen!’ Ze wachtte

het antwoord niet af en stak de straat over.

Het weeshuis was vlak om de hoek. Op de straat verschenen donkere plekken. Het begon te regenen. Tanja schopte een steentje weg en versnelde haar pas. Even later opende ze de grote, houten deur van het weeshuis. Achter zich hoorde ze de bui losbarsten. Tanja glimlachte om zoveel geluk en was blij dat ze binnen was. Haar voetstappen klonken hol in de grote, hoge ruimte. Het gebouw waar het weeshuis al tientallen jaren in gevestigd was, was pas nog gerenoveerd. Tanja had het allemaal meegemaakt. De donkere muren hadden een helderwitte verfbeurt gehad, de uitgesleten stenen trappen waren vervangen door marmeren treden en er was een gezellig zijte geplaatst bij het raam dat uitkeek op de binnentuin. 'Net op tijd!' Een vrouw van middelbare leeftijd kwam haar tegemoet. 'Hoe was het op school?' 'Gaat wel.' Tanja wilde naar boven lopen.

'Deur dicht, graag!'

Tanja trapte naar achteren en met een klap viel de deur dicht. Ze zag dat Anneke zich inhield en glimlachte. 'Tot uw orders, majoor!' zei ze.

Al zolang Tanja zich kon herinneren was Anneke er geweest. Ze was de directrice van het tehuis en zorgde ervoor dat alles op rolletjes liep. Tanja had respect voor haar, maar alleen omdat Anneke dat ook voor haar had.

Ze hadden de afgelopen veertien jaar heel wat meegemaakt samen. Vele kinderen waren gekomen en weer gegaan. De meesten werden uiteindelijk geadopteerd of verdwenen naar

pleeggezinnen. Tanja niet. Zij woonde al haar hele leven in het tehuis. Op de een of andere manier had niemand haar ooit gekozen als dochter.

Tanja had zich er al langgeleden bij neergelegd. Het kon haar nu niet meer zoveel schelen. Vroeger wel! Vroeger deed het pijn, als andere meisjes werden verkozen boven haar. Wat was er mis met mij, dacht ze telkens na een nieuwe teleurstelling, als ze 's avonds in haar bed lag te huilen.

Waar om krijg ik geen nieuwe papa en mama?

Steeds opnieuw verdwenen pas verworven vriendinnetjes uit het tehuis naar nieuwe ouders. Het waren allemaal lieve meisjes, lachende meisjes, beleefde meisjes met een jurkje aan.

Tanja was niet lief. Ze wilde geen jurk aan. Ze haatte meisjesdingen als lief zijn en strikjes in haar haar. Ze vond boos kijken veel leuker. En ze droeg het liefst zwarte kleren, lekker ruim en kreukelig. Al heel jong verfde ze haar haren. Ook zwart. Zelfs haar nagels waren zwartgelakt. Tanja wist niet goed waarom, maar zwart was haar lievelingskleur.

Na iedere teleurstelling kreeg Tanja meer zin om mensen te shockeren. Waarom lief doen als ze je toch lieten vallen?

Kon je beter meteen in de aanval gaan. Voelde beter.

Als klein meisje riep ze al boe tegen de mensen die kwamen kijken. Als ze dan schrokken, dan pas moest Tanja lachen.

Anneke had erg haar best gedaan om van Tanja een lief, schattig meisje te maken, maar ze gaf het op toen ze

merkte dat Tanja gewoon Tanja was.

‘Grote bek, klein hartje,’ had Tanja haar weleens horen zeggen tegen mensen die vroegen wat er met dat boze meisje aan de hand was.

Tanja vond het wel best. Hoe ouder ze werd, hoe minder interesse ze nog had om geadopteerd te worden. Hier in het tehuis was het goed. Ze had een eigen kamer, genoeg vrienden en voor zolang het nog duurde, was het tehuis haar ‘thuis’.

Tanja liep de stenen trap op. Haar kamer lag op de derde verdieping.

‘Denk je aan je huiswerk?’ hoorde ze de stem van Anneke nog door de hal galmen.

‘Jaha,’ was haar standaardantwoord en ze verdween de hoek om.

‘Huiswerk... pff!’ Ze had nog nooit huiswerk gemaakt.

Wat een bullshit! School was al erg genoeg. Al dat gewauwel over niets en dan verwachtten ze nog dat je dat uit je hoofd ging leren. Waarom eigenlijk? Wat had je aan al die onzin?

Tanja liep de smalle gang in op de derde verdieping. Bij de derde deur bleef ze staan. Ze haalde een sleutel onder haar trui vandaan en maakte haar kamerdeur open. In de kamer naast haar klonk muziek.

Tanja smet haar tas op haar bed en bonkte op de muur.

‘Hé! Kan die klereherrie wat zachter!’

De muziek verstomde en Tanja liet zich op haar bed vallen.

Haar buurmeisje Angela was dol op Nederlandstalige muziek.

Hoempapa-muziek, vond Tanja het. Niet om aan te horen. Er waren in het weeshuis veel nutteloze regels, maar de regel over muziek ('Val niemand lastig met je muziekvoorkeur!') kwam Tanja nu wel goed uit.

Angela stak haar hoofd om de hoek van de deur. 'Uit je humeur?' Haar grijns beloofde niet veel goeds.

'Ja,' antwoordde Tanja. 'Door die debiele muziek van jou. Ik snap niet dat je dat leuk vindt.'

'Smaken verschillen en... het is wel muziek. Die lawaaiverzameling van jou kun je toch echt geen muziek noemen.' Tanja stond op en deed haar cd-speler aan. 'Bedoel je dit?' Ze draaide aan de volumeknop en de kamer vulde zich

met harde, rauwe klanken. Angela stopte haar vingers in haar oren en liep de gang op. Tanja smiet de deur achter haar dicht.

'Dit is tenminste kinky!' probeerde ze boven de herrie uit te schreeuwen. Haar hoofd bewoog ritmisch op en neer. Dit was goede muziek. Muziek waar je energie van kreeg. Tanja sloot haar ogen en bewoog op de beat van de muziek. Ze ontspande en voelde het bloed door haar lichaam stromen. Plotseling stopte de muziek en Tanja keek op. Anneke stond bij haar cd-speler met haar armen over elkaar. Angela stond met een zelfvoldane blik in de deuropening en leunde tegen de deurpost.

'Gezellig,' reageerde Tanja alert. 'Komen jullie op de thee?' 'Dit kan niet, Tanja!' De stem van Anneke klonk koel.

‘Denk aan regel...’

‘Ja, ja, alsof ik dat niet weet,’ viel Tanja haar in de rede.

‘Maar Angela viel mij lastig met haar keiharde hoempamuziek, dus vond ik dat ik in mijn recht stond om mijn muziek wat harder te zetten. Nietwaar, Angela? Oog om oog, tand om tand!’ Ze keek Anneke uitdagend aan en was absoluut niet van plan om Angela gelijk te geven. Anneke liep naar de deur en duwde Angela de gang op.

‘Allebei kappen nou! Mij lastigvallen is ook verboden.’ Tanja grijnsde. ‘Is dat een nieuwe regel?’

‘Ja,’ antwoordde Anneke. ‘Regel nummer één: zorg goed voor Anneke en val haar niet lastig!’

‘Tot uw orders, majoor!’ Tanja maakte een saluutgebaar en klikte haar schoenen tegen elkaar.

Anneke draaide zich om. ‘Komediant! Ga nu maar aan je huiswerk.’

Tanja zag de knipoog die ze gaf en sloot haar kamerdeur. Anneke en zij voelden elkaar goed aan. Tanja wist dat Anneke niet echt boos was. Na al die jaren voelde Tanja feilloos aan hoe ver ze kon gaan. En dat ze ver kon gaan, wist ze ook. Verder dan de andere kinderen. Ze woonde hier al ruim veertien jaar en Anneke en zij kenden elkaar door en door. Dat voelde veilig en vertrouwd. Tanja had het best naar haar zin in het weeshuis. De opmerking van Maura vanmiddag over ‘vertrekken’ had haar aan het denken gezet. Wilde ze wel weg uit het weeshuis? En als ze het wilde... kon ze die zelfstandigheid aan? Anneke was er

altijd voor haar. Als ze wegging had ze geen klankbord meer. Ze zou het dan helemaal alleen moeten doen. Tanja voelde pure angst als ze eraan dacht.

Maar ze werd zestien. Nog niet echt oud, maar toch... ze werd volwassen. Was ze al zover? Het leek haar gaaf om de wereld over te reizen. Alle landen zien, mensen ontmoeten, avonturen meemaken.

Tanja draaide de muziek iets harder. Ze sloot haar ogen en voelde de cadans in de ruige klanken.

Dit weeshuis was haar thuis. Hier voelde ze zich veilig en had ze maatjes met wie ze kon spelen, praten, lachen... Wie of wat had ze daarbuiten?

Maura? Haar vriendin was tof, maar had haar eigen familie en haar eigen leven. Tanja wist dat ze, buiten school om, weinig gemeen hadden. Maura wilde trouwen, kinderen krijgen... allemaal dingen die Tanja absoluut niet wilde.

Je kon toch niemand vertrouwen? Hoeveel kinderen kwamen er niet in een tehuis terecht, omdat hun ouders allerlei problemen hadden? Wie kon garanderen dat kinderen zorgeloos zouden opgroeien? Nee, Maura zou uit haar leven verdwijnen, zodra de school was afgelopen.

Familie dan? Tanja gaf een trap tegen haar bureau en het bovenste laatje vloog open. Een ketting bungelde over de rand van het laatje. Tanja stak haar vinger in de lus van de ketting en trok het naar zich toe. Met uitgestoken vinger liet ze de ketting met daaraan een medaillon heen en weer bungelen. Familie had ze niet. Haar moeder was dood, haar

vader spoorloos verdwenen en dat was het. Tanja nam niet meer de moeite het medaillon te openen. Dat had ze immers al honderdduizend keer gedaan. Er veranderde niets aan het gezicht van haar moeder. Ze was in al die jaren niet ouder geworden, hooguit vergeeld.

Haar moeder was een meisje van een jaar of twintig en dat bleef ze. Tanja glimlachte. Vroeger leek haar moeder echt op een moeder. Als meisje van vijf jaar oud kon ze urenlang naar de foto van haar moeder staren. Dromen over hoe het zou zijn als ze haar tegen zou komen op straat, of dat ze haar op kwam halen uit het tehuis en zou zeggen: 'Het is allemaal één grote vergissing, lieverd. Ik ben niet dood. Ik kom je halen.' Maar nu Tanja na zoveel jaren zelf bijna net zo oud was, was haar moeder langzamerhand veranderd in een leeftijdsgenootje. Een van de velen. Er was geen familie. Er waren geen vrienden.

Tanja smeeet het medaillon terug in het laatje. Ze zou het helemaal alleen moeten doen. Het leek haar beter om voorlopig nog hier te blijven. Ze ging op haar bed liggen en luisterde naar de muziek.

Een luide bel klonk door het gebouw. Tanja negeerde het schelle geluid. Nu even niet. Weer werd er gebeld. Tanja sloeg geïrriteerd met haar vuist op haar dekbed. Kon er nu niemand even voor haar opendoen? De bel bleef rinkelen. Haar deur ging open. 'De bel gaat, hoor!' riep Angela met een grote glimlach. 'Jouw taak deze week!'

Tanja sprong op en vloog naar de deur, maar Angela was al

weg.

‘De bel!’ galmde de stem van Anneke door de hal.

‘Ja, ja, ik ga al!’ mompelde Tanja en ze rende de trap af.

Opnieuw een luid gerinkel.

‘Jaha, ik kom al!’ riep Tanja, terwijl ze de sleutel uit het sleutelkastje haalde die in de meterkast hing. Ze duwde de sleutel in het slot, draaide die om en deed de deur open.

De postbode wilde net nog een keer bellen toen hij Tanja zag. ‘Goedenavond, post voor ene mejuffrouw Couperus.’

Hij hield een crèmekleurige envelop omhoog.

‘Aangetekend,’ vulde hij aan.

‘Dat ben ik,’ zei Tanja. ‘Ik ben Tanja Couperus.’

De postbode knikte. ‘Legitimatie?’

Tanja zette haar handen in haar zij. ‘Waarom?’ zei ze wat kattig. ‘Geloofst u mij soms niet?’

Hij aarzelde. ‘Eh jawel! Regels, hè?’

Tanja griste de brief uit zijn handen. ‘Ik ben mejuffrouw Couperus. Deze brief is dus voor mij.’

De postbode was overrompeld door haar snelle actie en gaf toe. ‘Wil je hier dan even tekenen?’

‘Waarom?’

Hij zuchtte. ‘Doe het nou maar! Dan ben je van me af.’

Tanja pakte de pen aan en zette haar handtekening op de plek die de postbode aanwees. ‘Zo goed?’

De postbode knikte en liep naar zijn rode auto.

‘Zeggen we niet meer gedag?’ riep Tanja nog, maar hij keek niet meer om. Tanja deed de deur dicht en op slot. ‘Wat een

aso.'

Ze liep de trap op naar haar kamer. Toen ze de deur achter zich dichttrok, las ze pas de naam van de afzender en verschoot van kleur. Een notaris? Wat moest die van haar? Wie, buiten de mensen van het tehuis en haar school om, kende haar naam?

Anneke stak haar hoofd om de hoek van de deur. 'Aangetekende brief, hoorde ik?' vroeg ze met een nieuwsgierige blik.

Tanja draaide zich om. 'Ja, van een notaris. Gek, hè? Wat moet die nou van mij?' Heel even zag ze de ogen van Anneke samentrekken. Een onrustig gevoel bekreep haar. 'Weet jij soms waar het over gaat?'

Anneke schudde haar hoofd. 'Geen idee. Zal ik hem voor je openmaken?'

Haar uitgestrekte armen gaven Tanja een iets te gretige indruk. Tanja klemde de brief tegen haar borst. 'Nee, dank je. Hij is aan mij gericht. Ik lees hem liever eerst zelf. Dag!' Ze gebaarde dat Anneke haar kamer moest verlaten en sloot de deur. Er was iets... maar wat?

Nieuwsgierig scheurde ze de envelop open.

Van Berckenhorst en Zeldenrijck Notarissen
Rozengracht

NA Amsterdam

Betreft: opening testament Christa Couperus

Dossiernummer: 1243-CC-89

Geachte mejuffrouw Couperus,

Op donderdag 7 mei aanstaande zal u de wettelijke leeftijd van 16 (zestien) jaar bereiken. In navolging van de wensen van uw biologische moeder, Christa Couperus, overleden na een verkeersongeluk d.d. 18 december 1989, en vastgelegd in haar testament van 10 december 1989, wordt u opgeroepen om op donderdag 7 mei aanstaande om 11.00 uur in de ochtend te verschijnen voor notaris Van Berckenhorst op ons kantoor op bovenstaand adres.

Wij wijzen u erop dat uw aanwezigheid dringend gewenst is. Mocht u verhinderd zijn, dan kunt u een gemachtigde sturen.

Hoogachtend, Mr. M.P.C. van Berckenhorst

De notaris

Het was stil in de wachtruimte van het notariskantoor. De drie meisjes zwegen.

Het lange, blonde meisje zat met over elkaar geslagen benen in een rood fluwelen stoel die in de hoek van de wachtruimte stond. Haar lichaam was half verborgen achter een grote palmboom die de wat bedompte wachtruimte kleur moest geven. Ze keek verveeld naar haar nagels en wiebelde met haar been. Uit haar tasje haalde ze een vijl en ze begon haar nagels te vijlen. Het schurende geluid doorbrak de stilte.

Het zwartharige meisje hing in een blauwfluwelen stoel; haar rechterbeen had ze over de armleuning geslagen en ze kauwde ongeneerd op haar kauwgom. Haar hoge, zwarte schoen tikte ritmisch tegen de zijkant van de stoel.

Het derde meisje stond met haar rug naar de wachtruimte toe en keek door het hoge raam naar buiten. Haar twee staarten wiebelden heen en weer. Ze staaarde gedachteloos naar de tram in de verte.

Wat ongemakkelijk wachtten de meisjes op wat komen ging. Een secretaresse kwam de wachtruimte in gelopen. ‘Willen jullie iets drinken? Een kopje thee of iets fris?’

Het blonde meisje duwde een blad van de plant opzij. ‘Ja graag. Doe maar een glaasje water.’

‘Doe mij maar wat cola,’ reageerde het zwartharige meisje.

‘Ik graag thee,’ zei het meisje bij het raam. Ze liep naar de groenfluwelen stoel bij de tafel. ‘Duurt het nog lang?’

De secretaresse schudde haar hoofd. ‘De notaris komt jullie zo halen.’ Ze draaide zich om. ‘Ik breng de drankjes.’

Zwijgend keken de drie meisjes elkaar aan.

‘Hoe laat hebben jullie een afspraak?’ Het zwartharige meisje was de eerste die wat zei.

‘Elf uur,’ antwoordde het meisje met de staarten. ‘En jullie?’

‘Ook!’ bromde het zwartharige meisje. ‘Lekker handig. Ik dacht dat notarissen hersens hadden. Nou, klokkijken kunnen ze dus niet.’

Het blonde meisje stond op. ‘Ik moest hier om elf uur zijn. Alleen, neem ik aan.’ Ze keek de andere twee wat meewarig aan. ‘Ik heb een druk schema vandaag, dus jullie begrijpen dat ik zo dadelijk als eerste naar binnen ga.’

‘Ik zou niet weten waarom,’ riep het zwartharige meisje boos. ‘Als er iemand eerst mag, ben ik het! Het is vandaag mijn verjaardag en ik ben niet van plan om mijn visite te laten wachten.’

‘Hé, wat grappig! Ik ben vandaag ook jarig,’ zei het meisje met de staarten zacht. ‘Hoe oud ben jij geworden?’

Het zwartharige meisje was van haar stuk gebracht door het onbevangen enthousiasme waarmee de woorden werden uitgesproken. ‘Eh... zestien.’

‘Wat leuk... ik ook! Zijn we op dezelfde dag geboren!’

De secretaresse zette een dienblad met drie glazen op tafel.

‘Eén water, één cola en één thee.’ Ze zette de glazen op tafel

en liep met het dienblad de wachtruimte uit. ‘De notaris komt jullie zo halen.’

‘Nu zegt ze het weer,’ riep het blonde meisje. ‘Wat?’

‘Dat de notaris ons komt halen.’ Ze legde de nadruk op het woordje ons. ‘We gaan toch niet tegelijk naar binnen?’

Een deur ging open en een man van middelbare leeftijd stapte de wachtruimte in. ‘Mejuffrouw Couperus, Van den Meulendijck en...’ Hij keek op zijn papieren. ‘... mejuffrouw Verduin.’ Hij maakte een uitnodigend gebaar. ‘Ik ben notaris Van Berckenhorst. Mag ik jullie verzoeken om binnen te komen?’

Het blonde meisje trok een vies gezicht. ‘Alle drie tegelijk?’

‘Jazeker,’ antwoordde de man.

Het zwartharige meisje stapte langs de notaris en liep het kantoor in. ‘Zo! Wat een gaaf kantoorje, zeg.’

De notaris bleef met zijn uitgestrekte hand wat ongemakkelijk bij de deur staan. ‘Notaris Van Berckenhorst, ook goedemorgen,’ zei hij glimlachend.

‘O, ja...Tanja,’ zei Tanja die zich omdraaide en de notaris alsnog een hand gaf. ‘Sorry!’

De twee andere meisjes volgden schoorvoetend en stelden zich ook voor. De notaris sloot de deur van zijn kantoor en liep naar zijn stoel achter het grote bureau.

‘Daar zijn jullie dan,’ zei hij en zijn stem klonk opgewonden.

‘Ga zitten.’ Hij wees op de drie luxe stoelen die voor zijn bureau stonden.

De meisjes gingen zitten.

‘Allereerst gefeliciteerd met jullie verjaardag vandaag.’

‘Dank u wel,’ klonk het uit drie monden.

Verbaasd keken de meisjes elkaar aan.

‘Ben jij ook jarig, dan?’ vroeg het meisje met de staarten aan het blonde meisje. ‘Het wordt nu wel heel toevallig.’

De notaris lachte. ‘Laat ik jullie aan elkaar voorstellen.’

Hij wees op het zwartharige meisje. ‘Dit is Tanja Couperus, geboren te Amsterdam op 7 mei 1988. En dit...’ Hij wees op het blonde meisje. ‘Dit is Joan van den Meulendijck, geboren op 7 mei 1988 te Amsterdam.’

Het gezicht van Hanna betrok. ‘Ik ben ook geboren op 7 mei 1988 te Amsterdam,’ fluisterde ze. ‘Ik vind het nu niet meer leuk. Wat is er aan de hand? En waarom zitten we hier?’

De notaris ging onverstoord verder. ‘Dit is Hanna Verduin, geboren op...’

‘Zeven mei, negentienhonderd achtentachtig te Amsterdam!’ klonk het in koor.

‘Juist, ja!’ De notaris leek even van zijn stuk gebracht. Hij rommelde wat in zijn papieren en zette zijn bril op. ‘Het... het spijt me dat... dat ik niet wat duidelijker ben,’ zei hij hikkelig. ‘Het is voor mij ook nieuw... ik bedoel, zoiets heb ikzelf ook nog nooit meegemaakt.’

‘Wat precies?’ zei Tanja snibbig. ‘Man, ik snap er niets van. Wees duidelijk!’

‘Eh... ja, natuurlijk. Kijk...’ Hij haalde een foto te voorschijn uit het stapeltje papieren en hield die omhoog.

De drie meiden schrokken.

‘Dat is mijn moeder,’ stamelde Tanja.

‘Nee, mijn moeder,’ fluisterde Joan.

Hanna trok de ketting met het medaillon onder haar trui vandaan, klapte het medaillon open en liet het de anderen zien. ‘Dit is mijn moeder!’ sprak ze kort. ‘Hier is het bewijs.’ Joan draaide zich om. Haar gezicht was lijkbleek. Langzaam boog ze voorover, pakte haar tasje en haalde er een medaillon uit. Ze klapte het open. ‘Kijk, mijn moeder...’

De notaris kuchte en tikte met zijn vinger op de foto. ‘Dit is jullie moeder!’

Er viel een akelige stilte. De drie meisjes zaten onbeweeglijk op hun stoel. Het was alsof alle lucht uit de kamer werd gezogen en er een luchtledige ruimte ontstond. Geen geluid drong meer door tot de drie meisjes die verstijfd van schrik naar de notaris starden.

De foto bewoog zacht heen en weer in de handen van de notaris die ongemakkelijk op zijn stoel heen en weer schoof. ‘Mijn cliënt.’ Hij wees op de foto. ‘Jullie moeder dus, heeft mij vlak voor haar overlijden in december 1989 bij zich geroepen om haar testament op te maken. Zij had een autoongeluk gehad en wist dat ze ging sterven.’

Geen van de drie meisjes reageerde. Hun ogen leken dwars door de notaris heen te kijken. Een paar seconden lang was het ijsig stil in het kantoor.

‘Zijn wij zusjes?’ De trillende stem van Tanja doorbrak de stilte.

De notaris knikte, blij als hij was met een reactie. ‘Ja, jullie zijn

zusjes.'

'Dat kan niet,' stamelde Hanna. 'We zijn op dezelfde dag geboren, in hetzelfde jaar. Dat kan alleen als je...'

Ze schrok en hield op met praten. De drie meisjes keken elkaar observerend aan.

'Krijg nou wat!' Hanna schudde haar hoofd. 'Zijn wij een drieling? Maar...'

Joan had tot nog toe niet gereageerd, maar nu sprong ze op alsof ze door een wesp gestoken was. 'Ik ga naar huis! Wat een ordinaire grap is dit, zeg!' Ze schoof haar stoel naar achteren en pakte haar tas. 'Ik blijf hier geen minuut langer.' De notaris gebaarde dat ze moest blijven zitten. 'Het is in uw eigen belang dat u blijft,' zei hij met krachtige stem. 'Vandaag wordt het testament van uw moeder geopend en ik neem toch aan dat u wilt weten wat daarin staat.'

Joan keek naar haar kersverse zussen. Tanja grijnsde. 'Wie wegloopt, mist nu juist de clou!' Ze ging rechtop zitten. 'Ik heb zestien jaar gewacht op dit moment. Ik blijf!'

Hanna knikte. 'Ik ook! Als we nu weggaan, komen we nooit te weten hoe het zit. Ik blijf ook!'

Joan aarzelde. Haar gezicht sprak boekdelen.

'Ik moet u dringend verzoeken te blijven,' zei de notaris.

'Misschien krijgen we geld,' siste Tanja. 'Daar ben je volgens mij best gevoelig voor!'

Joan wierp haar een vernietigende blik toe. 'Ja, jij niet dan? Zo te zien kun je wel wat nieuwe kleren en een kapper gebruiken!'

Tanja greep de leuning van haar stoel en wilde opstaan.

‘Ho, ho, dames, geen geruzie,’ riep de notaris. ‘Dat is nergens voor nodig.’ Hij legde de foto neer en opende een envelop.

Joan ging op het puntje van haar stoel zitten, alsof ze zo weer weg wilde lopen.

Tanja leunde achterover in haar stoel. ‘Kom maar op met dat testament,’ zei ze zo onverschillig mogelijk, maar haar ogen stonden alert.

De notaris haalde een document uit de envelop en vouwde die open. Hij kuchte en nam een slok uit het glas water dat op zijn bureau stond. Heel even keek hij de drie meisjes aan en begon toen met voorlezen:

‘Vandaag verschijnen voor mij mejuffrouw Hanna Verduin, mejuffrouw Tanja Couperus en mejuffrouw Joan van den Meulendijck, allen geboren op zeven mei negentienhonderd achtentachtig te Amsterdam.’

Tanja werd ongeduldig. ‘Kun je die deftige taal niet overslaan en ons in het kort vertellen wat er staat?’

De notaris schudde zijn hoofd. ‘Ik ben wettelijk verplicht om het testament letterlijk aan u voor te lezen, maar...’

Tanja wuifde met haar arm. ‘Ja, ja, oké, ga dan maar gauw door, want mijn visite wacht.’

‘Ik zal de formaliteiten overslaan,’ zei de notaris. Hij haalde een handgeschreven brief uit de envelop. ‘Deze brief is van jullie moeder en ik wil hem graag aan jullie voorlezen.’

‘Dag meisjes van me. Mijn naam is Christa Couperus en ik ben jullie moeder. Als jullie dit horen, zijn jullie al grote dames van zestien. Ik kan het me moeilijk voorstellen, want nu ik dit schrijf, zijn jullie net anderhalf jaar oud.

Ik weet dat ik doodga. Ik zal jullie de medische details besparen, maar door het auto-ongeluk zijn veel van mijn organen onherstelbaar beschadigd en de dokter heeft mij verteld dat ik niet lang meer te leven heb.

Het leven kan zo oneerlijk zijn. Ik hou van jullie alle drie! En wat hebben we het samen goed gehad. Wij viertjes!

Ik besef heel goed dat jullie alleen op de wereld komen te staan. Er is geen familie en jullie vader weet niet eens dat jullie bestaan. Na mijn overlijden zullen jullie voor adoptie worden aangeboden. Dat is de enige manier om jullie stuk voor stuk een fijn en gelukkig leven te bieden. Ik hoop dat dit gelukt is.’

Joan schoof zo onopvallend mogelijk naar achteren op haar stoel en zette haar tasje naast zich op de grond. Weggaan was nu geen optie meer. Dit ging over haar en haar moeder.

Hanna zat met gevouwen handen ineengedoken in haar stoel en keek naar de grond. Door snel met haar ogen te knippen probeerde ze haar emoties de baas te blijven.

Tanja haalde een kauwgomstrip uit haar broekzak en drukte er een kauwgom uit die ze in haar mond stak. Het geritsel van de strip verstoorde de stilte. De notaris keek op.

‘Ook eenkje?’ vroeg Tanja en ze hield de strip uitdagend naar voren.

‘Nee, dank je,’ antwoordde de notaris afgeleid. Hij ging

verder met voorlezen.

‘Het spijt me dat ik jullie de komende jaren in onzekerheid moet laten, maar het kan niet anders. Mijn liefde voor jullie vader is te groot! Na het lezen van deze brief, zullen jullie dit hopelijk begrijpen en mij kunnen vergeven.

Natuurlijk hebben jullie familie. Ik ben geboren in het gezin Couperus, mijn vader en moeder wonen nog steeds in Amsterdam. Ik had een fijne jeugd, veel vrienden en ook op school (VWO) ging het voortreffelijk. Niets wees erop dat mijn leven zo’n dramatische wending zou nemen. Ik wilde studeren, arts worden, trouwen en kinderen krijgen. Het laatste is gelukt, de rest niet.

Na mijn eindexamen ging ik uit met vrienden in Amsterdam. Daar ontmoette ik John. Hij was een paar jaar ouder, Engelsman, en ik viel als een blok voor hem. Hij was alles wat ik niet was: ruig, recalcitrant, een vrijbouter, impulsief en opstandig. Hij was muzikant, trok heel Europa door om te zingen op straat of in cafés. Zijn onafscheidelijke vriend was een papegaai, die altijd op zijn schouder zat en overal met hem meereisde.

John was goed. Als hij begon te zingen, bleven de mensen naar hem luisteren. Zijn muziek was wild, zijn uiterlijk was ruig, hij sprak ruwe taal, en zijn publiek was daar een mix van. Maar op de een of andere manier voelde ik dat er diep vanbinnen een andere, lieve, zachtaardige John bestond. Die avond was bepalend voor mijn hele verdere leven. Ik liet mijn vrienden achter in het café en ging met John mee naar

Paradiso, een klein muziektheater waar John met wat vrienden zou spelen. Ik heb genoten van het optreden, de sfeer, de mensen, het muziekwereldje.

De volgende morgen pas bracht John mij naar huis. Ik weet nog hoe boos mijn ouders waren; boos en bezorgd tegelijk. Ik zou die avond weer met John uitgaan en in hun machteloosheid verboden ze mij met hem om te gaan. Maar ik was verliefd, en hoe! Dat gevoel kan ik niet beschrijven. John was alles voor mij, en ik zou zo alles voor hem opgeven. Die avond ben ik toch gegaan en de avond daarna en daarna. Mijn ouders hadden niets over mij te zeggen, vond ik. Ik was achttien en verstandig genoeg om mijn eigen beslissingen te nemen.

John bleef drie weken in Amsterdam, en we gingen steeds meer van elkaar houden. Het was een fantastische tijd. We lachten, dansten, vrijden en genoten van elkaar. Ik heb hem zelfs nog zoute haring leren eten. Daar was hij van toen af aan dol op. Tot de dag aanbrak dat hij met zijn muzikale vrienden door zou reizen naar Barcelona. We werden gek bij de gedachte dat we elkaar kwijt zouden raken.

Ik heb niet lang getwijfeld. Mijn studie kon best een jaartje wachten. Ik moest met John mee; uitzoeken wie ik was, wie hij was en of we samen een toekomst hadden.

Mijn ouders waren woedend. Begrijpelijk, maar ik was niet voor rede vatbaar. Er werden vervelende dingen gezegd en ik heb mijn spullen gepakt en ben vertrokken. Sindsdien heb ik geen contact meer met ze gehad. Dat jullie er zijn, weten ze

dan ook niet. Niemand weet het!

Hanna kon een snik niet onderdrukken. ‘Waarom?’ fluisterde ze. Haar nog steeds gevouwen handen vertoonden rode afdrukken van het stevige knijpen dat ze deed. ‘Dat is niet eerlijk. Ik heb een opa en een oma.’

Tanja en Joan zeiden niets. De notaris ging verder.

‘John en ik waren onafscheidelijk. We trokken door heel Europa en overal waar hij met zijn vrienden optrad, was het publiek laaiend enthousiast. Zijn grote wens, een platencontract, zou niet lang meer op zich laten wachten. Ik vond het fantastisch! Hij was mijn held, mijn idool en hij hield van mij!

John had al op jonge leeftijd een tatoeage op zijn schouder laten zetten: zijn papegaai. Hij had me verteld dat zijn papegaai het enige levende wezen was waar hij echt van hield. Totdat hij mij ontmoette, zei hij. En alhoewel ik doodsbang was voor tatoeëren en ik altijd had verkondigd dat getatoeëerde mensen niet goed bij hun hoofd waren, liet ik, uit liefde voor hem, dezelfde tatoeage zetten op mijn schouder: een papegaai met de letters JT, zijn initialen.

‘John T...’ Tanja mompelde de naam zacht voor zich uit. ‘Hmmm, mijn vader heet dus John T. en hij is een getatoeëerde muzikant uit Engeland. Cool!’

Joan zat met een vertrokken gezicht op haar stoel. ‘Als mijn vader dit hoort...’

Tanja schoot in de lach. ‘Welke vader? Je rijke pappie of je ruige pappie?’

Joan kon er niet om lachen. ‘Ik heb maar één vader,’ zei ze bits.

‘Ik ook,’ sprak Hanna zacht.

‘Wat zijn we lekker solidair,’ merkte Tanja op. ‘Echt zussen.’

Joan en Hanna zwegen en de notaris las verder.

‘John mocht auditie doen in Londen. Natuurlijk ging ik mee. Ik steunde hem zoveel ik kon. Hij was nerveus. Dit kon zijn grote doorbraak zijn. In de studio mocht ik in een zijkamer luisteren naar zijn optreden. De microfoon was doorgeschakeld.

De directeur van de platenmaatschappij was heel enthousiast over het optreden en bood John een contract aan. Wat was ik blij voor hem. Dit was wat hij zijn hele leven al wilde: zingen, optreden en muziek maken.

Ik wilde de zijkamer uit lopen om John te feliciteren toen ik de directeur hoorde zeggen dat er aan het contract wel een aantal voorwaarden zaten.

Mijn wereld stortte in toen ik begreep dat John moest breken met mij. ‘Geen vaste relatie,’ hoorde ik de directeur via de microfoon zeggen. ‘We maken van jou de droom van ieder meisje en alleen als je een vrij man bent, kunnen we dat realiseren. Ik wil een ruige, stoere, flirtende John.’

Ik heb het antwoord niet meer afgewacht en ben de studio uit gerend. Ik heb toen mijn beslissing genomen: ik zou John loslaten. Hoe erg ik het ook vond. Ik mocht zijn carrière niet

in de weg staan. Hij zou mij nooit laten vallen, dat moest ik doen!

In een kiosk kocht ik een ansichtkaart met daarop de letters SORRY. Mijn liefde voor hem was over, schreef ik, terwijl de tranen over mijn wangen rolden. Diezelfde avond ben ik naar Amsterdam teruggevlogen, waar ik gelukkig bij een oude schoolvriendin terecht kon.

De eerste paar dagen was ik verdoofd en verslagen, maar ik wist dat ik de juiste beslissing had genomen. John moest deze kans grijpen en ik moest verder met mijn leven, zonder hem. John heeft mij nooit meer kunnen bereiken. Via via hoorde ik dat hij contact had opgenomen met mijn ouders, maar die wisten niet eens dat ik bij hem weg was. Ik pikte mijn studie weer op, zocht er een baantje bij en huurde een kamer. Met mijn ouders nam ik geen contact op. Ergens hadden ze toch gelijk gekregen en dat plezier gunde ik ze niet. Ze hadden me diep gekrenkt en ik wilde niets meer met ze te maken hebben.

Via de media kon ik de maanden erna Johns carrière volgen. Hij scoorde een hitje in Engeland en werd steeds bekender, ook in Nederland waar hij de tipparade bereikte. Ik was blij voor hem en dacht dat alles uiteindelijk zo goed was.

Totdat ik ontdekte dat ik zwanger was. Mijn wereld stortte in. Dit had ik niet gepland en in mijn stoutste dromen had ik daar geen rekening mee gehouden. Ik hoefde niet te twijfelen over wie de vader was. Ik was zwanger van John, dat was zeker.

Wat moest ik doen? Ik had een keuze gemaakt en daar kon ik nu niet meer op terugkomen. John mocht hier niets van weten. Een popster die geen vaste verkering mocht hebben, kon zich al helemaal geen kind veroorloven. Het zou het einde betekenen van zijn net startende carrière.

Toen de dokter mij vertelde dat het om drie baby's ging, kon ik alleen maar lachen. Lachen van angst, van pijn en van vreugde. In mijn familie komen meerlingen vaker voor, dus ik was gewaarschuwd. In een gesprek met de arts werden de mogelijkheden besproken. Zijn abortusvoorstel heb ik direct afgewezen. Dat kon en mocht ik niet doen. Ook adoptie hebben we kort besproken, maar ik was vastbesloten jullie te houden en daar heb ik geen spijt van gekregen. Wat zijn jullie lief en wat houd ik van jullie!

De ambtenaar van de burgerlijke stand wilde de naam van jullie vader weten, maar ik heb gezegd dat die niet bekend was. Ik heb jullie mijn achternaam gegeven: Couperus. Ik moest John beschermen.

Ik was zo goed op weg: drie lieve meisjes, een eigen huisje en mijn bijna afgeronde studie. En nu dit ongeluk. Ik zal jullie moeten verlaten, meiden. Hoeveel pijn mij dat ook doet: ik regel een goede adoptie.

Een erfenis kan ik jullie niet geven. Ik heb drie foto's in een medaillon gestopt en zal deze aan jullie meegeven. Zo ben ik altijd bij jullie.

Hoe het met Johns carrière zal gaan, weet ik niet, maar ik heb met de notaris afgesproken dat hij op jullie zestiende

verjaardag deze brief voor zal lezen. Uiteindelijk hebben jullie er recht op om te weten hoeveel jullie ouders van elkaar hebben gehouden.

Ik hoop dat jullie mij kunnen vergeven.
Liefs, mama

Het laatste woord sprak de notaris bijna fluisterend uit. Hij legde de brief neer en vouwde zijn handen. Zwijgend keek hij naar de drie meisjes die met spierwitte gezichten voor zich uit starden.

‘Dat was het?’ Tanja was de eerste die de stilte verbrak. ‘Kan ik nu gaan?’

Ze wilde opstaan, maar de notaris schudde zijn hoofd. ‘Nee, er is nog meer.’

Tanja liet zich weer in haar stoel vallen. ‘Vooruit dan! Zeg wat je te zeggen heb, lees voor wat je voor moet lezen, maar doe het snel. Mijn visite wacht.’

De notaris trok zijn wenkbrauwen op. ‘Het komt op mij over alsof het je niets doet, jongedame.’

‘Dat klopt, meneer,’ antwoordde Tanja op dezelfde rustige toon. ‘Het doet me geen ene fuck! Leuk om te horen dat mijn vader een ouwe rocker was, mijn moeder een verliefd schoolmeisje... eind goed al goed! Het is een verhaaltje. Een verhaaltje over vroeger, waar ik helemaal niets mee te maken wil hebben.’ Haar stem werd luider naarmate ze verder sprak en haar ogen schoten vuur. ‘Dat egoïstische mens dat zich

mijn moeder noemt, heeft uit liefde voor een vent keuzes gemaakt, waar ik de dupe van ben geworden. En nu, na al die jaren, laat ze mij nog met lege handen achter. Geen namen, geen familie, geen geld... niks ben ik met dit notarisbezoek opgeschoten. Die hele brief is één groot zelfbeklag en dan waagt ze het nog om mij, haar eigen dochter, na al die jaren vergiffenis te vragen. Nou, mooi niet! Ik heb het al die jaren zonder familie gedaan en dat wil ik graag zo houden!’ ‘Ik heb twee zussen,’ fluisterde Joan. ‘Ik ben een drieling.’

‘Je bént geen drieling,’ reageerde Hanna nuchter. ‘Dat is taaltechnisch niet juist. Bént duidt op iets enkelvoudigs en een drieling is toch echt meervoud.’

Joan keek haar beledigd aan. ‘Ben je altijd zo bijdehand? Je begrijpt best wat ik bedoel.’

‘Ja, maar...’

‘Kappen nou!’ schreeuwde Tanja. ‘Zien jullie niet wat jullie aan het doen zijn? Ze is het niet waard!’ Haar stem werd zachter. ‘Ze is ons niet waard.’

Tanja ging op het puntje van het bureau zitten, pakte de brief op en wapperde ermee voor het gezicht van de notaris. ‘Dit...’ Haar stem sloeg over. ‘Dit is één grote excuusbrief van een verwend nest dat haar zin niet kreeg! Daar wil ik niets mee te maken hebben, hoor je? En ik vind het walgelijk dat een notaris zich voor dit soort zaken leent. Drie kinderen vijftien jaar in het ongewisse laten over hun verleden!’

Ze smiet de brief neer en liep naar de deur. ‘Sorry, zusjes! Ik vond het leuk om kennisgemaakt te hebben, maar hier

scheiden onze wegen.’ Haar hand duwde de deurklink naar beneden.

‘Een ogenblikje, jongedame.’

Tanja bleef onbeweeglijk staan met haar rug naar de notaris toe. De deurklink trilde iets, maar de deur bleef gesloten. Ze zuchtte hoorbaar om aan te geven dat haar geduld nu toch echt op was. ‘Ja?’

‘We zijn nog niet klaar.’

‘Ik wel.’

‘Maar ik niet,’ zei de notaris bot. ‘Mag ik je verzoeken om weer plaats te nemen.’

‘k Zou niet weten waarom. Ik heb hier niets meer te zoeken.’

‘Er is meer.’

‘Stuur maar op. Je weet waar ik woon.’

‘Dat kan zo niet; je moet tekenen voor ontvangst.’

Tanja draaide zich om. ‘Geen interesse. Dag!’ Ze trok de deur open en botste tegen de secretaresse op die net aan kwam lopen met een grote envelop.

‘Oeps, sorry!’ verontschuldigde de secretaresse zich. Met een vriendelijk gebaar duwde ze Tanja het kantoor weer in. ‘Hier is de envelop, meneer Berckenhorst,’ riep ze vrolijk. ‘Net op tijd, zo te zien.’ Ze schoof Tanja’s stoel naar achteren en gebaarde dat ze moest gaan zitten. ‘Je wilde hem al komen halen?’ Ze glimlachte. ‘Het is vandaag ook zo druk op kantoor. Mijn collegaatje is ziek en nu...’

‘Dank je wel, Sylvie,’ onderbrak de notaris haar, terwijl hij de envelop aanpakte. ‘Wil je de deur achter je dicht doen?’

Sylvie gaf Tanja een knipoog. ‘Druk, druk, druk...’ Ze liep het kantoor uit en sloot de deur.

‘Zo,’ zei de notaris. ‘Dan zou ik nu graag mijn zaken af willen handelen.’ Zijn gezicht werd vriendelijker. ‘Luister, wat jullie vandaag meemaken, is niet niks. Ik begrijp dat het emoties losmaakt; dat heeft tijd nodig. Jullie zijn drie persoonlijkheden, met een eigen karakter, eigen talenten en een eigen wil. Niets mis mee!’

Hij keek de drie meisjes een voor een aan. Hanna staarde naar haar schoenen, haar hangende schouders gaven haar lichaam een angstige, geschrokken houding. Ze was compleet overrompeld door alle informatie. Ze had alles verwacht vandaag, maar dit niet: twee zussen erbij, een Engelse vader die muzikant was geweest of misschien nog was... whatever! Hoe moest ze reageren?

Boos? Natuurlijk was ze boos! Welke moeder laat haar kinderen zoveel jaren onbekend met het feit dat er wel degelijk familie is? Er waren haar twee zussen onthouden! De koppigheid van haar moeder had ervoor gezorgd dat ze zich al haar hele leven alleen had gevoeld. Ondanks haar nieuwe broers en zus, ondanks de warmte van het gezin Verduin... Hoe anders zou het zijn gelopen als ze had geweten dat ze zussen had, een opa en oma, een vader?

Tegelijkertijd voelde Hanna zich opgelucht en zelfs blij en opgetogen. Ze was niet alleen, ze had nog ergens een vader (als hij nog leefde) en ze had twee zussen. Weliswaar twee krenge van de bovenste plank, maar het was toch familie en

die kon niemand haar meer afpakken!

Al deze tegenstrijdige gedachten leken met elkaar te vechten in haar hoofd. Het woelde in haar buik, haar benen trilden en haar hoofd bonkte. Stil blijven zitten, dacht Hanna, vooral niets laten blijken. Eerst maar eens afwachten wat de anderen doen.

Joan keek geconcentreerd naar haar nagels en schraapte ze een voor een langs haar wang, alsof ze wilde voelen hoe glad ze waren. Haar ogen stonden afwezig. Verschrikt keek ze naar haar rechterwijsvinger en stak die toen in haar mond.

Voorzichtig trok ze een randje van de nagel af met haar tanden. Au! Dat deed zeer. Een rood randje verscheen langs haar nagelriem. Shit, ook dat nog, dacht Joan. Verwoed begon ze met haar tanden langs de scherpe rand te schrapen. De stem van de notaris leek steeds verder weg te klinken. Alsof Joan in een glazen koepel was geplaatst en de rest van de wereld op afstand werd gehouden. Vaag drongen de woorden van de notaris tot haar door. Wilde ze dit wel horen? Een moeder die alles had wat haar hartje begeerde en dit in de steek liet voor de eerste de beste muzikant? Hoe simpel kon je zijn!

En dan haar twee zussen!

Die met die staartjes ging nog wel... wel gewoontjes en een beetje een betwetertje. Saai ook, dat setje kleren van haar was vast niet meer dan tien euro waard. Dat je je daarin durfde te vertonen! Als geld het probleem was thuis, zocht je toch een baantje?

Joan trok haar vinger uit haar mond en ging geconcentreerd verder met het bekijken van haar andere nagels. Nee, dan die andere griet. Wat een aso, zeg! Echt zo'n agressief type dat zich bij het minste of geringste aangevallen voelde. Vast een minderwaardigheidscomplex! Kon ook niet anders: die kleren alleen al! Zwart, geen model en van het kaliber xxxl, dan moest je toch echt erg depri zijn!

Joan besloot voorlopig haar mond te houden. Zodra dit achter de rug was, zou ze deze hele shit achter zich laten. Wat een piepeltjesvolk, zeg!

Tanja was de enige die de notaris aankeek. Koud, kil en zonder met haar ogen te knippen staaarde ze hem aan. Ze deed verschrikkelijk haar best om die nare man af te schrikken, maar de enige reactie die ze kreeg was een glimlach. Dat maakte Tanja nog bozer dan ze al was. Wie dacht deze meneer wel dat hij was? Hij kon toch niet zomaar eventjes beslissen hoe zij moest reageren op dit idiote verhaal? Haar moeder was dood en dat wilde ze graag zo houden. Ze voelde zich vreselijk in de maling genomen en had absoluut geen interesse in familie op deze manier. Haar hele leven had ze het alleen moeten doen... nou, dat zou haar de rest van haar leven ook nog wel lukken. Daar had ze geen zussen bij nodig, en al helemaal niet deze zielige figuren. Moest je ze nu zien zitten! De één, 'juffrouw weetalles', zat als een angstig vogeltje, ineengedoken in haar stoel; de ander, modepopje eersteklas, beet fanatiek op haar mooi gelakte nagels, te laf om ook maar even te reageren.

Tanja had altijd van een familie gedroomd, maar als dit dan uiteindelijk haar familie was, dan maar niet. Dat haar vader een muzikant was, vond ze top. Dat sprak haar aan! Ten minste eentje in haar familie die zich niet aanpaste aan de regels, maar zijn gevoel achterna durfde te gaan. Zij leek vast op hem; dat kon niet anders! Dat ze kon zingen, had ze dus van haar vader geërfd. Tanja voelde haar mondhoeken omkrullen tot een glimlach, maar haar gezicht vertrok direct weer toen ze uit haar gedachten opschrok en in de onderzoekende ogen van de notaris keek.

‘Het is raar gelopen,’ vervolgde de notaris. ‘Joan, jij groeide op als enige dochter van een echtpaar en woont nu in Amsterdam Zuid. Hanna groeide op in een groot gezin in Amsterdam West. En Tanja, jij werd niet geadopteerd, maar bleef wonen in het tehuis in het centrum van Amsterdam. Je kreeg geen nieuwe vader en moeder, maar moest het doen met de leidsters in het huis. Drie zussen, totaal verschillend opgegroeid en opgevoed.’

De notaris wachtte even, maar kreeg geen enkele reactie van de drie meiden.

‘Maar...’ zei hij op luidere toon. ‘Jullie zijn zussen... en nog wel een drieling! Dat betekent dat jullie ook overeenkomsten hebben. Alleen al in jullie genen zitten dezelfde kenmerken. Jullie moeder heeft mij verteld dat er meer overeenkomsten waren. Zo hebben jullie alle drie zeven kruinen in je haar, net als jullie vader.’

Joan keek op. ‘Hij wordt bedankt! Ik betaal me iedere week

blauw aan de kapper om het in model te houden.’

‘Ga jij iedere week naar de kapper?’ vroeg Hanna verbaasd. Joan schudde haar hoofd. ‘Nee, de kapper komt bij mij! Je denkt toch niet werkelijk dat ik in zo’n zaak ga zitten wachten tot ik aan de beurt ben.’

Tanja proestte het uit. ‘Nee, zeg... belachelijk! Dat zou wel heel erg volks zijn.’

‘Kijk naar jezelf,’ riep Joan. ‘Coupe Windhoos.’

‘Onze buurvrouw knipt mijn haar,’ zei Hanna onverstoorbaar. ‘Gratis. We zijn thuis met zijn zessen: Thijs, Bram, Kim, ik en mijn ouders. Dan kun je niet iedere week naar de kapper.’

‘Heb jij twee broers en een zus?’ vroeg Joan en in haar stem klonk iets van jaloezie door. ‘Is dat niet vreselijk druk?’

‘Soms, maar meestal is het gezellig,’ antwoordde Hanna. ‘In het hele huis is geen stil plekje te vinden, maar je kunt altijd bij iemand terecht als er iets is.’

‘Bij mij thuis is het altijd stil,’ bekende Joan. ‘Een groot, leeg huis, volgepropt met dure spullen. Ik heb wel een hondje... Candy heet ze.’

‘Wat een gezeur,’ siste Tanja. ‘Jullie hebben tenminste een huis. Ik heb alleen mijn kamer.’

Het werd stil in het kantoor. Joan en Hanna keken wat hulpeloos naar de notaris en hun ogen smeekten hem om weer het woord te nemen.

‘Eh... ja... zoals ik al zei...’ De notaris schraapte zijn keel. ‘Er zijn wel degelijk overeenkomsten.’ Hij maakte de envelop

open en haalde er drie kleine doosjes uit. ‘Vlak voor haar overlijden heeft Christa een aandenken laten maken voor jullie, dat ik mocht overhandigen op jullie zestiende verjaardag. Het symboliseert jullie verbondenheid en geeft aan hoeveel ze van jullie gehouden heeft.’

Tanja trok een vies gezicht. ‘Jakkie, gaan we nu klef doen?’ De notaris deed net of hij de opmerking niet hoorde en overhandigde de meisjes ieder een doosje.

‘Van een juwelier,’ stamelde Hanna toen ze het sierlijke opschrift las. Ze maakte het doosje open en slaakte een kreet. ‘Oo, wat mooi!’

Joan, die intussen haar eigen doosje had geopend, keek zwijgend naar het gouden sieraad dat half in de wattenbol lag. ‘Vierentwintig karaats... en een twee-punts diamant.’ Haar ogen glinsterden.

‘Wat stelt het voor?’ Hanna haalde de gouden ketting uit het doosje en bekeek de hanger. ‘Het lijkt wel een papegaai,’ riep ze. ‘Een papegaai met een diamanten oog.’

Joan knikte. ‘Er staan letters in gegraveerd: cc en jt.’

‘Onze ouders,’ fluisterde Hanna.

Tanja zat roerloos in haar stoel; het gesloten doosje lag in haar handpalm. De enthousiaste geluiden naast haar drongen niet echt tot haar door.

‘Wil je het niet openmaken?’ vroeg de notaris.

Tanja haalde haar schouders op. ‘Weet niet.’ Haar ogen werden vochtig en ze boog haar hoofd.

De notaris liep naar haar toe en legde een hand op haar

schouder. ‘Jij bent Tanja Couperus, dochter van Christa Couperus en net zo koppig en eigenwijs. Vertrouw me, je moeder hield enorm veel van je. Als ze niet was overleden, dan...’

Tanja sprong op. ‘Als... als... als... Ik hoor mijn hele leven niets anders!’ Er rolde een traan over haar wang, die ze snel wegveegde. ‘En ik vertrouw niemand, hoor je? Niemand!’ Ze beet op haar lip en balde haar vuisten. Krampachtig probeerde ze haar emoties de baas te blijven.

Hanna was opgestaan en liet trots de ketting zien waaraan de gouden papaai hing. Ze had hem om haar nek gedaan en kwam vlak voor Tanja staan. ‘Kijk eens, Tanja! Nu zijn we echt zussen.’

Een hartverscheurend gebrul was het antwoord.

Verbouwereerd ving Hanna Tanja op, die zich voorover liet vallen in haar armen.

‘Ik wil geen zus!’ snikte Tanja. ‘Ik wil geen familie!’

Hanna sloeg haar armen om Tanja heen. Over de schouders van Tanja heen trok ze een verbaasd gezicht naar Joan die hen wat meewarig aanstaarde. Wat moet ik doen?

Hanna vormde de woorden met haar lippen ook zonder geluid begreep Joan wat ze zei. Ze liep naar de twee verstrengelde meisjes toe en legde haar hand op Tanja’s rug. ‘Eh... het spijt me.’

Tanja hief haar betraande hoofd op. ‘Wat spijt je?’

‘Nou, gewoon... je weet wel.’

‘Nee, ik weet het niet!’

Joan zuchtte. ‘Dat ik rijk ben en jij niet. Dat ik een vader en een moeder heb, en jij niet.’

Hanna nam het over. ‘Het spijt mij ook dat ik broers en zussen heb, en jij niet.’

Tanja keek van de een naar de ander. Heel even flikkerden haar ogen, maar toen begon ze onbedaarlijk te lachen. Haar lichaam schokte en ze hing met beide armen aan Hanna’s schouders. ‘Haha, die is goed! Zo lust ik er nog wel eentje, haha! Het spijt mij ook, ja. Dat ik niet zo’n burgertrutje ben, en jullie wel, hahaha!’

Hanna en Joan stonden even perplex door de gevatte reactie van Tanja, maar toen ze haar zo hoorden lachen, werkte dat aanstekelijk en binnen de kortste keren hadden ze alle drie de slappe lach.

De notaris stond er wat onhandig bij en dat deed de meiden nog harder lachen.

‘Haha, hij begrijpt er niets van,’ gierde Joan.

‘Andere genen,’ hikte Hanna.

‘Droogkloot,’ brulde Tanja.

Net zo snel als het lachen begon, stopte het.

‘Hè, hè, dat lucht op!’ Tanja veegde haar wangen af met haar mouw en opende het doosje. De papegaai met het diamanten oog glinsterde in het binnenvallende zonlicht.

Ze keek naar Hanna en Joan die allebei de ketting om hun nek hadden hangen. Met een diepe zucht pakte ze de ketting op. ‘Hanna, wil jij hem even omdoen?’

Even later keken de meiden elkaar wat verlegen aan. Ze

droegen alle drie hetzelfde sieraad. Een papegaai met de initialen van hun ouders. Het schepte een band, niet direct het zussengevoel, maar meer het gevoel dat ze een geheim deelden, een verbond hadden.

De notaris verbrak de stilte. 'Jullie krijgen ook nog deze foto.' Hij liet hun een foto zien van een man en een vrouw die voor de Eiffeltoren stonden. De man had lang haar, hij droeg een spijkerbroek met T-shirt en speelde gitaar. De vrouw herkenden ze direct. Het gezicht op deze foto verschilde niet veel van de foto in het medaillon.

'Christa en John hebben deze foto in Parijs laten maken door een vriend,' legde de notaris uit. 'Christa heeft hem altijd bewaard. Voor jullie heeft ze ook een afdruk gemaakt.'

Hij gaf de foto aan Hanna, die vooroverboog en de foto van dichtbij bekeek. 'Hmm, beetje wazig, maar wel leuk.'

Joan en Tanja kregen ook een foto.

'Zijn er nog vragen?' De notaris was weer op zijn stoel gaan zitten en keek de drie meiden afwachting aan.

'Duizenden,' reageerde Hanna. 'Weet u wie onze vader is?'

'Nee, alles wat ik weet, weten jullie nu ook. John T. is een Engelsman, muzikant en zijn echte achternaam weet ik ook niet. Christa heeft het, naar mijn weten, nooit iemand verteld.'

'Leven de ouders van Christa nog?' vroeg Tanja nieuwsgierig.

'Ik bedoel... hebben we nog een opa of een oma... of allebei?' Ze keek wat verlegen en hoopte dat de notaris geen vervelende opmerkingen ging maken over haar gedragsverandering.

‘Nee, ze zijn vier jaar geleden vrij kort na elkaar overleden.’
Er viel een stilte.

‘Geen opa of oma dus,’ mompelde Tanja. ‘Jammer!’

‘Wie regelde de adoptie?’ vroeg Joan.

‘Ik,’ antwoordde de notaris. ‘Samen met mevrouw van Dam van het tehuis.’

‘Anneke?’ Tanja keek verbaasd. ‘Hebben Hanna en Joan ook in het tehuis gewoond?’

‘Ja, na het overlijden van jullie moeder, zijn jullie alle drie overgebracht naar het tehuis. De adoptieprocedure werd vrijwel meteen in werking gezet. Er was veel belangstelling voor jullie, maar het probleem was dat niemand jullie alle drie wilde adopteren.

Christa had dit al voorzien. “Eén kind opvoeden is zwaar, maar drie kinderen is bijna onmogelijk,” zei ze. Ze had haar toestemming gegeven voor aparte adoptie.

Joan werd vrijwel direct door het echtpaar Van den Meulendijck geadopteerd. Hanna en Tanja bleven samen achter. Ik ben vaak op bezoek geweest en verbaasde mij iedere keer weer over jullie band!’

Hanna en Tanja keken elkaar wat onnozel aan. Ze waren zich niet bewust van welke band dan ook.

‘Familie Verduin koos Hanna,’ ging de notaris verder. ‘Ze hadden al drie kinderen en wilden graag uit gevoelens van medemenselijkheid een meisje adopteren om haar zo een fijne jeugd te geven met toekomstperspectief.’

Hanna knikte. ‘Dat klopt. Mijn moeder...’ ze aarzelde even bij

het uitspreken van het woord moeder, maar herstelde zich. ‘Mijn adoptiefmoeder is altijd open en eerlijk geweest over mijn adoptie. Ze heeft mij alleen nooit verteld dat ik zusjes had.’

‘Dat wist ze ook niet,’ zei de notaris. ‘We hebben bewust gezwegen over de relatie tussen jullie, op nadrukkelijk verzoek van jullie moeder. “Het is al moeilijk genoeg om adoptiefouders te vinden,” zei ze. “Belast mensen er niet mee dat ze rekening moeten gaan houden met familieleden.” De praktijk wees uit dat dit inderdaad het beste was. Ook Joans ouders wisten niet dat er zusjes waren.’

‘En ik?’ vroeg Tanja. ‘Wilde niemand mij hebben?’ ‘Jawel,’ glimlachte de notaris. ‘Alleen jij wilde geen nieuwe ouders. Je deed alles om maar niet lief gevonden te worden.’ ‘Zoals?’

‘Huilen, boos kijken, stampen, gillen, spugen...’ De notaris keek Tanja aan. ‘Je wilde gewoon niet! Alleen Anneke mocht bij je in de buurt komen.’

Tanja zweeg. Ze kon zich er niets meer van herinneren, alleen dat Anneke haar grote, veilige haven was.

‘Dus als ik het goed begrijp,’ zei Hanna, ‘had het net zo goed andersom kunnen zijn? Ik bij familie Van den Meulendijck of zelfs in het tehuis en Joan bij mij thuis of...’ Ze zweeg en keek haar twee zussen aan. ‘Wat een gek idee! We zijn gemaakt door onze omgeving. Stel je voor dat ik nu in die kleren had gelopen.’ Ze wees naar Tanja, die grijnsde. ‘En dat jij de hele dag je nagels liep te vijlen.’

Joans gezicht betrok. ‘En ik zou in een huis vol blèrende kinderen terecht zijn gekomen, zonder personeel.’

De drie meiden beseften opeens hoe het lot met hen gespeeld had en keken elkaar nieuwsgierig aan.

‘Mochten er nog vragen zijn,’ zei de notaris, ‘dan kunnen jullie mij altijd bellen. Ik heb gedaan wat ik moest doen. Jullie krijgen de foto en de ketting mee, een kopie van de brief van jullie moeder en jullie officiële geboorteakte.’

Hij gaf de drie zussen een hand. ‘Ik wens jullie veel geluk toe, met of zonder elkaar, maar onthoud één ding goed: Christa hield van jullie en van jullie vader. Die liefde heeft haar keuzes laten maken, waardoor jullie leven voor een groot deel bepaald is. Maar...’ Hij keek Hanna, Joan en Tanja stuk voor stuk aan. ‘...je hebt de toekomst altijd nog zelf in de hand!

Een fijne verjaardag nog!’

Even later viel de deur achter hen dicht. Zwijgend liepen ze in de richting van de buitendeur. Aan het eind van de hal bleven de drie zusjes staan en keken door het glazen raam in de deur naar buiten. Het regende.

Joan zuchtte. ‘Ik heb geen paraplu bij me, ik bel wel een taxi.’

‘Een taxi?’ Hanna schoof met haar duim en wijsvinger over elkaar. ‘Dat kost je een kapitaal! Ik ga met de tram.’

Joan keek haar aan. ‘Eh... ja, maar ik heb geen strippenkaart en...’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen,’ reageerde Tanja. ‘Ga jij lekker met de taxi, Hanna neemt de tram; ik heb mijn fiets.’

Ze duwde tegen de zware, houten deur van het

notariskantoor. ‘De mazzel!’

Hanna greep haar arm. ‘Wacht!’ Ze schrok van haar impulsieve reactie en liet de arm van Tanja direct weer los.

‘Ga je weg?’

‘Ja, mijn visite wacht.’

‘O, ik dacht... nou ja, nu we weten dat we zussen zijn...!’

Tanja glimlachte. ‘We weten alle drie dat het niks gaat worden tussen ons. Zussen of niet, we zijn te verschillend. We zouden alleen maar ruziemaken.’

Hanna keek teleurgesteld. ‘Dat weet je niet. We kunnen toch wat afspreken? Gewoon praten... elkaar vertellen over ons leven, contact houden... weet ik veel! Ik wil jullie gewoon leren kennen. Daar is toch niets mis mee?’

Het was even stil in de hal van het notariskantoor. Joan had zich tot nu toe niet in het gesprek gemengd. Ze keek op haar horloge. ‘Ik krijg ook visite,’ was het enige wat ze zei.

Hanna liet haar schouders zakken. ‘Ik begrijp de boodschap al. Laat maar.’

Ze hees haar tas wat hoger op haar schouder. ‘Mag ik er langs?’

Tanja bleef staan en keek Joan aan. ‘Vind je ons niet goed genoeg als zus?’

Joan trok haar wenkbrauwen op. ‘Wat een onzin, zeg. Daar gaat het helemaal niet om. Ik krijg straks visite, dat is alles wat ik zei! En ik wil mijn visite niet laten wachten.’

Tanja ging pal voor Joan staan en keek haar doordringend aan. ‘En als we nu meegaan? Zou je je dan voor ons

schamen?’

Joan wist niet zo goed hoe ze nu moest reageren. Die Tanja zette haar wel voor het blok met haar opmerking. Natuurlijk zou ze zich schamen. Je kan toch niet onaangekondigd twee nieuwbakken zussen op je feestje presenteren? Zoiets heeft tijd nodig.

‘Zie je wel,’ reageerde Tanja. ‘Je schaamt je voor je twee arme, simpele zussen.’ Ze greep Hanna bij de arm. ‘Kom, zus, wij gaan! Laat de rijke tak van de familie maar met rust. Wij vieren onze verjaardag bij mij.’

‘Bij jou?’ Hanna liet zich meesleuren door Tanja en liep het notariskantoor uit. Ze voelde de regendruppels op haar gezicht vallen. ‘Hoezo?’

Tanja haalde een fietssleuteltje uit haar broekzak. ‘Daar staat mijn fiets. Je mag achterop.’

‘Maar... ik...’

‘Ja, wat nou?’ Tanja draaide haar sleuteltje om en kwam weer overeind. ‘Jij wilde toch zo graag kennismaken?’

‘Jawel,’ zei Hanna verlegen. ‘Maar niet nu meteen. Ik krijg ook visite, weet je. Mijn opa en oma...’ Ze zweeg. ‘Ik bedoel, de vader en moeder van papa... ik bedoel, van mijn adoptievader...’

‘Ja, ja, ik begrijp het,’ siste Tanja. ‘Veel plezier!’ Ze stapte op haar fiets en reed naar de rand van de stoep. Het drukke verkeer in de straat belemmerde haar om direct weg te fietsen.

‘Wacht!’ Joan, die intussen ook naar buiten was gekomen,

rende naar hen toe. ‘Wacht... Hanna heeft gelijk. We moeten tenminste één keer met elkaar praten. Niet nu, maar een andere keer.’

Nu had ze de aandacht van Tanja en Hanna.

‘Wanneer?’ vroeg Tanja koel.

‘Eh... tja, weet ik veel...’ mompelde Joan.

‘Vanavond is mijn visite weg,’ zei Hanna die in de verte haar tram zag aankomen. ‘We kunnen ergens in een café afspreken. Vieren we samen nog een beetje onze verjaardag.’ Tanja knikte. ‘Oké, dat kan. De disco is toch vanmiddag.’

‘Disco?’

Tanja boog haar hoofd. ‘Ja, misschien een beetje kinderachtig, maar de andere kinderen in het tehuis hoorden dat ik jarig was en ze wilden een disco organiseren. Anneke haalt taart en we nemen allemaal zelf muziek mee. Niets bijzonders, hoor. Maar de kinderen in het tehuis verheugen zich er enorm op. Ze hebben toch al zo weinig pleziertjes, dus ik kan ze niet teleurstellen.’

‘Vind ik best tof van je,’ zei Joan. ‘Ik heb morgen een disco georganiseerd met een echte dj, een bar en een spectaculaire lichtshow om middernacht.’

‘Wauw!’ Hanna’s mond viel open. ‘Dat kost kapitalen!’ Ze dacht aan Shanon, die ze had moeten teleurstellen: ze had geen zin gehad in een verjaardagsfeestje! Het hele plan van jongens en meisjes op haar kamer had ze afgewimpeld. Alsof ze had gevoeld dat er iets op de planning stond vanavond.

‘Ja,’ antwoordde Joan en ze keek naar Tanja. ‘En weet je... ik

denk dat mijn gasten niet half zo blij zullen zijn als de kinderen die bij jouw disco taart komen eten.'

'Ruilen?' stelde Tanja voor en in haar ogen verscheen een ondeugende schittering.

Joan moest lachen. 'Dat zou wel een stunt zijn, zeg!'

'Eh, meiden... spreken we nu wat af of niet?' Hanna zag dat de mensen al uit de tram stapten en werd ongeduldig. 'Ik sta hier zeiknat te worden en mijn tram rijdt zo weg!'

Joan knikte. 'Wat mij betreft, kan het. Mijn familie komt zondag pas langs; vanmiddag komt alleen mijn vriendin langs.' Tanja trok haar wenkbrauwen op. 'Was dat je visite die je niet kon laten wachten?'

Joan glimlachte alleen maar.

'Waar spreken we af en hoe laat?' Hanna's stem klonk dwingend, terwijl ze in haar ooghoeken de tram bij de halte zag staan.

'Leidseplein, Biblos, negen uur?' stelde Tanja voor.

'Ken ik niet,' reageerde Joan. 'Is dat wat?'

'Ze schenken geen champagne als je dat bedoelt, maar verder is het oké.'

'Ik weet waar het is,' zei Hanna. 'I'll be there, doe!' Ze rende de straat over en kon nog net op tijd in de tram springen. Joan en Tanja zagen haar nog zwaaien door het natgeregende raam van de tram.

'Nou,' stelde Joan vast. 'Dat is dan afgesproken. Als jij mij uitlegt hoe ik bij dat café kan komen, dan zal ik er zijn.'

Na een korte uitleg namen ze afscheid. Tanja manoeuvreerde

haar fiets in de verkeersstroom en verdween in de tegenovergestelde richting van de tram waarin Hanna zat. Het was intussen gestopt met zachtjes regenen. Dikke druppels kletterden op Joans hoofd. Met drie grote stappen bereikte ze de deur van het notariskantoor en liep weer naar binnen. ‘Kan ik hier een taxi bellen?’ vroeg ze, terwijl ze de druppels uit haar haar schudde.

Mazzelmeiden

Het was nog niet zo druk in Biblos. Hanna bekeek iedere bezoeker, maar constateerde al snel dat Tanja en Joan er nog niet waren. Zoals altijd was ze dus weer eens te vroeg.

Hanna liep langs een groepje jongens in de richting van een halfronde plank die aan de wand gemonteerd was en dienst moest doen als tafeltje. Ze legde haar tas op de tafel en trok haar jas uit. Achter haar hingen al wat jassen aan een kapstok. Hanna hing de hare erbij en ging op een barkruk zitten die naast haar stond. Snel trok ze nog twee barkrukken onder de tafel. Voor Joan en Tanja, dacht ze. Voorzichtig manoeuvreerde ze haar arm langs de muur zonder deze aan te raken. De muur boven het tafeltjes was één groot, zwart bord waar van alles opgeschreven was met krijt. In het kleine richeltje halverwege de muur, lagen stukjes bordkrijt.

‘Wat wil je drinken, schat?’

‘Ik wacht nog even op mijn...’ Ze aarzelde. Ze wilde ‘vriendinnen’ zeggen, maar dat zou een leugen zijn. Hanna hield niet van liegen. Het woord ‘zussen’ klonk vreemd, maar wat was het alternatief?

‘Nou?’ De barkeeper werd ongeduldig.

‘Doe maar een cola,’ zei Hanna, om van het hele probleem af te zijn. Ze keek om zich heen.

Biblos was een gezellige kroeg, net om het hoekje van het Leidseplein. Ze was er wel vaker geweest met wat vriendinnen.

Als ze naar de film gingen, belandden ze na afloop meestal hier. Er waren veel kroegen en cafés op en rondom het Leidseplein. De meeste waren groter en vaak ook massaler. Hanna hield daar niet zo van. Biblos was klein, maar daardoor ook wat intiemer. Je kon elkaar hier, ook als het beredruk was en iedereen op elkaar geplakt stond, nog gewoon verstaan. ‘Helemaal alleen?’ Een jongen met brutale ogen stond naast haar. Hij hield zijn lege bierglas omhoog. ‘Ook eentje?’ ‘Nee, dank je. Ik heb net besteld.’

De barkeeper kwam met de cola en zette het op tafel. ‘Eén cola voor deze jongedame. Rekening of betalen?’ ‘Rekening graag,’ zei Hanna. ‘Doe maar op...’ Ze dacht na. ‘... doe maar op Christa.’ Het voelde vreemd om de naam van haar moeder uit te spreken, maar tegelijkertijd klonk het vertrouwd.

De barkeeper liep terug naar de bar. De jongen naast haar trok een pruillip. ‘Drink je helemaal alleen, Christa?’ Hanna vond hem opdringerig worden. ‘Ja, heb je daar bezwaar tegen?’

De jongen wankelde. Zo te zien had hij al aardig wat biertjes op. Hanna keek hem met een vernietigende blik aan en hoopte dat hij de boodschap zou begrijpen. Ze had geen zin in gedoe. Niet nu!

De jongen droop af en ging weer bij zijn vrienden staan die hem lacherig opvingen. Hanna nam een slok van haar cola en keek op haar horloge. Kwart over negen. Waar bleven ze nou? Ze hadden toch om negen uur afgesproken?

De deur van het café ging open en Tanja stapte naar binnen. Hanna stak haar hand naar haar op en Tanja kwam naar haar toe gelopen. ‘Is Joan er nog niet?’ vroeg ze.

‘Nee, zal zo wel komen.’ Hanna was opgelucht en twijfelde niet meer aan de gemaakte afspraak. ‘Het is chic om te laat te komen, toch?’

Tanja smeet haar jas op de barkruk en ging erbovenop zitten. ‘Van de ene klereherrie in de andere,’ riep ze, terwijl ze de barkeeper wenkte dat ze ook een cola wilde. ‘De hele middag van die kindermuziek aangehoord en nu dit weer.’

Hanna luisterde gericht naar de muziek die gedraaid werd.

‘Hmm, Robbie Williams... niks mis mee, toch?’

Tanja trok een vies gezicht. ‘Hou jij van deze top-veertigmuziek? Echt?’

‘Waar hou jij dan van?’ vroeg Hanna nieuwsgierig, terwijl ze achterover leunde om ruimte voor de ober te maken, die een glas cola voor Tanja neerzette.

‘Rammstein.’

‘Ram... wie?’

‘Rammstein, ken je die niet?’ Tanja was lichtelijk verbaasd.

Hanna haalde haar schouders op. ‘Nee, maar ik ben niet zo thuis in de muziek. Ik luister weleens naar de radio. We hebben thuis één cd-speler en trouwens, ik heb geen geld om cd’s te kopen. Ben ook niet echt ergens fan van.’

‘Saaie boel bij jullie,’ reageerde Tanja. ‘Wat doe je dan in je vrije tijd?’

‘Boeken lezen.’

Tanja verslikte zich in haar slok cola. 'Wat!'

Hanna knikte. 'Ik lees graag.'

'Jij bent gek,' mompelde Tanja. 'En wij zijn zussen?'

Op dat moment kwam dezelfde jongen, die Hanna net had lastiggevalen, tussen hen in staan. Hij sloeg zijn armen om de beide meisjes heen.

'Allebei alleen?'

Hanna schudde de arm van haar schouder en begon te lachen. 'Jouw openingszin is er niet echt origineler op geworden,' zei ze sarcastisch. 'Je kunt niet alleen zijn als je met zijn tweeën bent.'

De jongen keek haar wat sullig aan en lalde: 'Wat bazel je nou, trut. Doe niet zo ongelofeloos irritant. Ik vind je leuk en wil vannacht leuke dingen met je doen.'

Hij wilde zijn hand op haar rug leggen, maar Hanna sprong van haar kruk af en stootte met haar elleboog precies in zijn kruis.

'O, sorry,' zei ze met een verontschuldigend stemmetje. 'Wat ben ik toch een kluns. Maar zo te voelen moeten we die leuke dingen maar vergeten. Ik ben hier met mijn vriendin en trouwens... ik ben vegetariër.'

De jongen wankelde en deed een stap naar achteren om zijn evenwicht te bewaren. Hij keek de twee meisjes ontzet aan.

'Gadverdamme, ik snap het al.'

Hij strompelde terug naar zijn vrienden. 'Hé, jongens! Het zijn vegetariërs... je weet wel! Die moeten niets van jongens zoals wij hebben.'

Een flinke boer ontsnapte zijn keel. ‘Stelletje viespeuken!’ riep hij de twee meiden toe.

Tanja en Hanna konden hun lachen niet inhouden.

‘Hij denkt dat wij...’ hikte Tanja.

‘Ja, wat een dombo, zeg!’ lachte Hanna. ‘We zijn gewoon vriendinnen en helemaal geen...’

Ze stopte met praten en keek Tanja aan, die op haar beurt wat ongemakkelijk aan haar haar plukte.

Hanna had het woord ‘vriendinnen’ gezegd. Ze hadden het allebei gehoord en waren er beiden van geschrokken. Het geintje met de dronken jongen was op slag vergeten. Waren ze vriendinnen? Maar ze waren toch zussen? Konden zussen vriendinnen zijn, of vriendinnen zussen?

‘Meende je dat?’ Tanja’s stem trilde iets.

‘k Geloof het wel,’ antwoordde Hanna. ‘Niet zoals die jongen dacht...’

Ze proestten het allebei uit en waren beiden even opgelucht dat de aandacht weer op iets anders was gericht.

‘Wat valt er te lachen?’

Joan kwam naar hun tafel toe gelopen. ‘Sorry dat ik te laat ben, maar...’

‘Laat me raden,’ lachte Tanja en ze leunde tegen Hanna aan.

‘De taxi had een leuke band?’

‘Nee,’ brulde Hanna. ‘Je champagne was nog niet op.’

‘Of je kunstnagels moesten nog drogen.’

Joan hing haar jas op een van de haken. ‘O, o, wat zijn we weer lollig. Heb ik soms wat gemist?’

‘Daar is er nog eentje!’ riep de dronken jongen bij het zien van de goedgeklede Joan.

Joan draaide zich om. ‘Heb je het tegen mij?’

De jongen hief zijn arm op waardoor het bier in zijn glas over de rand klotste en zijn vrienden nat spatte. ‘Ja, ik heb het tegen jou. Ben jij ook zo’n vegetariër, net als zij?’

Tanja en Hanna kwamen niet meer bij en rolden bijna van hun barkruk af.

Joan keek verbaasd van de jongen naar de twee meiden en weer terug. ‘Vegetariër?’ vroeg ze zich hardop af.

De jongen kwam nu vlak naast haar staan. ‘Ik wil je wel helpen, hoor! Geef me één nacht samen en je bent genezen.’ Zijn stinkende adem benam Joan alle lucht en ze duwde de jongen van zich af. ‘Ik weet niet waar je het over hebt, maar als ik jou zo ruik, wil ik spontaan alles wat jij niet bent.’

Ze liep naar de andere kant van de tafel en ging op de lege barkruk zitten. Hanna en Tanja lagen nog steeds in een deuk en waren niet in staat om enige uitleg te geven aan hun steeds verbaasder kijkende zus.

Joan stak haar hand op en trok de aandacht van de barkeeper. ‘Een baco,’ riep ze, terwijl ze haar tas opende en er een pakje sigaretten uithaalde. Met een geoeffend gebaar gaf ze een tik tegen het pakje en er schoof een sigaret door de kleine opening naar buiten. Haar hand graaide in haar tas en ze stak met een goudkleurige aansteker haar sigaret aan. Rookwolkjes stegen op en Joan stopte de sigaretten en de aansteker weer terug in haar tas.

‘Rook jij?’ Hanna was gestopt met lachen en keek Joan wat afkerig aan.

‘Ja.’

‘Al lang?’

‘Paar maanden.’

‘Waarom?’

Nu was het Joans beurt om te lachen. ‘Wat is dat nu voor een vreemde vraag. Waarom ga je roken? Gewoon...’

‘Je verveelde je,’ vulde Tanja het antwoord in.

‘Nee, niet echt.’

‘Je wilde meedoen met de andere kakkertjes?’

‘Ook niet!’

‘Je werd gedwongen door je rijke ouders die natuurlijk allebei roken.’

‘Doe niet zo belachelijk.’ Joan nam een haal van haar sigaret en blies de rook omhoog. ‘Ik vind het gewoon lekker.’

‘Maak dat de kat wijs.’

Joan glimlachte. ‘Ach, de één rookt, de ander is vegetariër.’

Ze keken alle drie tegelijk naar de jongen achter hen die alweer een nieuw glas bier in zijn hand had.

‘Hij denkt dat wij...’ begon Hanna en ze sloeg een arm om haar twee zussen heen, ‘...jeweetwel zijn.’

‘Zijn we toch ook,’ antwoordde Joan die doorkreeg wat er aan de hand was. ‘Bij het zien van dat groepje stomdronken sukkels, zou je jongens voor altijd afzweren.’

‘Echt?’ Hanna’s gedachten dwaalden af naar Jasper, de voorlichter die op school was van de week en voelde haar hart

sneller kloppen. ‘Nou, ik niet, hoor.’

‘Ben je verliefd?’ raadde Tanja.

‘Ik geloof het wel,’ stamelde Hanna, die onder de indruk was van Tanja’s opmerkingsgave. ‘Kun je het zien, dan?’ Tanja keek haar grijnzend aan. ‘Ik ruik het!’

‘Heb jij al een rijke stinkerd aan de haak geslagen?’ vroeg ze toen aan Joan die net een slok van haar zojuist gebrachte drankje nam.

‘Pff, nee, zeg! Ik ben nog vrijgezel. En jij?’

Tanja haalde haar schouders op. ‘Ik heb niks met jongens. Al dat gewauwel over hoe leuk jongens zijn. Ik heb nog geen leuke jongen gezien. Bij ons in het tehuis zitten alleen maar jochies van tien, twaalf. Ik ben de oudste daar. Op school lopen wat aso’s rond en bij ons in de buurt wonen alleen maar oudjes en zo wanhopig ben ik dus ook nog niet.

Hanna glimlachte. ‘Ik had tot voor kort ook niets met jongens en nu nog niet, hoor! Ik ben niet verliefd op een jongen... ik ben verliefd op een man.’ Ze schrok van haar eigen openhartigheid en nam snel een slok van haar cola.

‘Een man?’ Joan en Tanja zeiden het tegelijk.

‘Hij heet Jasper en hij was van de week op school om namens het ministerie voorlichting te geven over de Waddenzee. Hij wist er zoveel van!’

‘Hoe romantisch.’ Tanja grijnsde breed. ‘Ik begrijp helemaal waarom je verliefd bent.’

Joan probeerde haar lachen in te houden.

Hanna keek van de één naar de ander en haalde haar

schouders op. ‘Ach, laat ook maar.’

‘Nee,’ gebaarde Joan. ‘Vertel verder. Het lijkt me een machtig interessante man. Hoe oud is-ie?’

Hanna dacht na. ‘In de twintig, denk ik.’

‘Is-ie knap?’

‘Hmm, ja, vind ik van wel! Hij heeft gestudeerd, wist alles van de ecologische...’

Tanja en Joan proestten het uit.

‘Dat bedoel ik niet, suffie. Ik wil weten of-ie een lekker kontje heeft, of mooie ogen, of...’

Hanna begreep het. ‘Gaaf je niks aan,’ riep ze geïrriteerd. ‘Op wat voor types val jij eigenlijk? Op van die gespierde leeghoofden?’

‘Nou...’ Joan keek wat dromerig. ‘Als dat zou kunnen! Ik zie mij later wel op de bank zitten met een lange, knappe, gespierde man, die werkelijk alles voor mij overheeft.’

‘Gets, is dat alles wat je ambieert?’ Hanna’s gezicht stond vol afkeur. ‘Een spierbundel als butler? Heb je geen dromen om zelf iets te presteren?’

‘O, jawel hoor!’ Ze wachtte even en draaide met haar linkerhand aan een plukje haar. ‘Ik...’ Ze keek haar zussen aan. ‘Niet lachen, maar ik wil verloskundige worden.’

Het bleef even stil.

‘Verloskundige?’ riep Hanna. ‘Met baby’s? Jij? Daar kan ik me niks bij voorstellen. Jij in een schort, tussen de poepluiers en...’

Joans gezicht betrok. ‘Oké, oké, de boodschap is

overgekomen. Forget it! Ik heb niets gezegd. En jij dan, juffertje mensenkennis? Jij wilt zeker psycholoog worden?’ Joan zag direct dat ze de spijker op de kop had geslagen. ‘Psychologe, dus! Hmm, handig om in de familie te hebben.’ Tanja kwam niet meer bij. ‘Jullie zijn echt zussen, hoor! Haha, maar niet heus. Een psychologe die op jongens met hersens valt en een verloskundige die op spierbundels valt. Een groter smaakverschil kan er niet zijn, zeg. Ik ben blij dat ik niet verliefd ben. Laat die jongens toch voor wat ze zijn. Allemaal gedoe om niks. Ik hoop niet dat ik ooit onder de plak kom van zo’n Marsbewoner. Kijk, die jongens van Rammstein zingen lekker, maar zien er niet uit. En als jongens er lekker uitzien, dan zingen ze weer voor geen meter. Zo is er altijd wat.’

‘Ik ben fan van The Jeans,’ zei Joan en ze keek alsof ze een megagroot geheim had prijsgegeven. ‘Niet lachen, hoor, maar ik ben echt helemaal idolaat van die guys.’

Hanna trok haar wenkbrauwen op. ‘The Jeans? Hmmm... geef mij maar Robbie Williams; die ziet er lekker uit en hij kan zingen!’

Tanja dacht na. ‘Komen The Jeans niet naar Nederland voor een concert?’

Joan knikte bevestigend. ‘Ja, in de Arena. Zaterdag begint de kaartverkoop. Ik heb mijn vader al gevraagd om vip- plaatsen te regelen. Maar als dat niet lukt, ga ik morgenavond in de rij staan. Al moet ik er uren voor in de rij staan, al kosten de kaartjes tweehonderd euro per stuk... ik ga! De Arena is

fantastisch. Vorig jaar heb ik daar Robbie Williams nog zien optreden...' Ze stopte met praten en keek naar Hanna. 'Was jij er ook? Jij bent toch fan?'

Hanna schudde haar hoofd en kreeg een kleur. 'Eh... nee, ik kon die avond niet.'

Tanja kneep in Hanna's arm en gaf haar een knipoog. Joan had niet in de gaten dat haar verhaal hen wat in verlegenheid had gebracht. Van zo'n duur kaartje konden zij alleen maar dromen.

Joan ratelde verder. 'Nou, in ieder geval... de akoestiek in de Arena is geweldig, dus dat concert moet gewoon toppie zijn. Ik probeer zo dicht mogelijk bij het podium te komen. Wie weet, kan ik Parrot wel aanraken, of vraagt hij me op het podium. Dat deed Robbie Williams ook met een fan en toen...'

'Iemand nog wat drinken?' onderbrak Tanja haar betoog. Joan kreeg een kleur. 'Eh... wat... ja, lekker. Doe maar een biertje. Sorry, ik draaf weer door, hè?'

'Nogal,' antwoordde Tanja.

Ze bestelden nog wat te drinken. In het uur daarna vertelden ze elkaar zo veel mogelijk over hun eigen leven. School, vrienden, hobby's, sport... het passeerde allemaal de revue en het werd ze steeds duidelijker hoe verschillend ze waren.

Tanja, de recalcitrante eenling met een hart van goud, die dacht dat ze niemand nodig had en alles alleen af kon. Joan, de rijke en onnoemlijk verwende modefreak, die altijd haar zin kreeg, alles kon kopen en daardoor eigenlijk niets meer in

het leven had om voor te vechten.

Hanna, de leergierige en bescheiden boekenwurm, die zich het prettigst voelde als ze mensen om haar heen had om mee te praten en om te helpen.

Stuk voor stuk unieke meiden, met maar één gemeenschappelijke noemer: ze waren zussen. Een drieling nog wel. Iets dat een buitenstaander die het café in zou komen lopen en de meiden zou observeren, nooit van zijn levensdagen kon bedenken. Het lot had hen gescheiden, een notaris had ze weer bij elkaar gebracht. ‘En nu?’

Het was middernacht en Joan keek haar twee zussen peinzend aan. ‘Wat doen we nu?’

Geen van beiden reageerde. Joan ging verder. ‘We hebben gepraat. We hebben geprobeerd om iets van onszelf aan elkaar te vertellen. Urenlang hebben we het over onszelf gehad. Prima! Erg verhelderend en ik ben me bewust van het feit dat ik het meest van allemaal, gewoon mazzel heb gehad.’ Tanja fronste haar wenkbrauwen. ‘Hoezo? Omdat je toevallig bij rijke ouders bent terechtgekomen? Noem je dat mazzel? Geld is niet alles, hoor! Ik heb dan wel geen rijke ouders, maar ik heb wel geleerd voor mezelf op te komen en van me af te bijten. Ik heb respect afgedwongen op school, in het tehuis en op straat. Ik ben trots op wie ik ben! Dat noem ik mazzel!’

Hanna, die al die tijd had geluisterd mengde zich nu ook in het gesprek. ‘Joan heeft mazzel dat ze het goed heeft, jij hebt mazzel, omdat je sterk bent, ik...’ Ze wachtte even en keek de

anderen aan. ‘Ik heb ook mazzel gehad, om bij hetzelfde woord te blijven. Ik weet wat warmte is, gezelligheid, veiligheid en ik heb ontzettende mazzel gehad dat ik zulke lieve en attente ouders heb getroffen die mij hebben geleerd dat ik mag zijn wie ik ben.’

Ze zwegen alle drie en lieten de woorden van elkaar goed tot zich doordringen.

‘Eigenlijk zijn we alle drie mazzelmeiden,’ sprak Tanja als eerste. Ze pakte een krijtje uit de houten rand naast zich en tekende vier grote letters op het krijtbord: mzzl. Daaronder schreef ze in sierlijke schrijffletters het woord meiden.

Triomfantelijk keek ze haar zussen aan. ‘We zijn geen vriendinnen, we hebben niet echt het zussengevoel, maar we zijn wel mazzelmeiden.’

Hanna glimlachte. ‘Je hebt gelijk. Laten we niet geforceerd zusserig of vriendinnerig gaan doen. Jij bent gewoon Tanja Couperus.’

Ze wees op Joan. ‘Jij bent Joan van den Meulendijck en ik ben Hanna Verduin. Drie mazzelmeiden zonder moeder of vader en...’

‘Ho, ho,’ onderbrak Tanja haar. ‘Dat weten we niet zeker! Christa Couperus is dood, dat is een feit, maar pappie John T. huppelt misschien nog wel ergens rond als ouwe rocker!’ ‘Je hebt gelijk,’ beaamde Joan. ‘En die man weet niet eens dat-ie drie dochters heeft!’

‘Zou hij dat niet moeten weten?’ opperde Hanna.

‘Sterker nog,’ reageerde Tanja. ‘Zouden wij dat niet willen

weten?’

‘Jij?’

‘Ik wel. Joan?’

Joan aarzelde. ‘Ik weet niet of ik zo’n oude, verlopen rocker wil ontmoeten. Wat moet ik dan zeggen? Hoi, ik ben je dochter?’

Tanja lachte. ‘Nou, in ieder geval moet je het in het Engels zeggen. Hi, I’m your daughter of zoiets. Hij verstaat vast geen Nederlands.’

‘Denk je nou echt dat hij op drie dochters zit te wachten?’ vroeg Hanna. ‘Die man schrikt zich rot.’

‘Of hij is opgelucht,’ vond Tanja die zich best kon voorstellen dat die John T. verdriet had gehad toen Christa hem verlaten had. ‘Die man had een vriendin van wie hij veel hield, hebben we begrepen, en opeens was ze vertrokken. Zomaar, zonder iets te zeggen. Neem maar van mij aan dat dat pijn doet. Dan is het toch prima als hij na al die jaren hoort hoe het werkelijk is gegaan? Die brief van Christa zou hij ook moeten lezen.’

‘Da’s waar,’ reageerde Hanna. ‘Maar we weten niet hoe hij heet, waar hij woont en of hij überhaupt nog wel leeft.’ Ze kreeg een idee. ‘Hé, misschien is dat wel onze gemeenschappelijke factor.’

‘Onze wat?’ riep Tanja.

‘Wat ons samen bindt,’ legde Hanna uit. ‘De hele avond heb ik me afgevraagd waarom onze levens elkaar hebben gekruist. Wat het nut daarvan is. Ten slotte is er werkelijk niets aan ons

dat hetzelfde is. We leiden een verschillend leven, houden van verschillende dingen, wonen in verschillende milieus. Wat heeft het voor zin om hier met elkaar te zitten? We weten alle drie dat het na vanavond over is en dat we ieder onze eigen weg gaan. Toch?’

Joan en Tanja zwegen instemmend.

‘Nou, en nu bedacht ik dat die vader van ons weleens ons gezamenlijk doel kan zijn. We gaan hem zoeken en vertellen hem alles. Is het niet voor onszelf, dan is het wel voor hem: geen geheimen, maar openheid. Pas dan is het verleden geen obstakel meer en kunnen we verder met ons leven. Zo zie ik dat!’

‘Wij met zijn drietjes op zoek naar John T.?’ vatte Joan in het kort samen.

‘Geen gek idee,’ zei Tanja. ‘Kunnen we met al onze verschillen misschien een eind komen. Joan is rijk, Hanna is slim en ik ben sterk... het lijkt wel het scenario van een actiefilm. Wat denken jullie?’

Joan trok een bedenkelijk gezicht. ‘Ik zie dat niet zitten, hoor! Al die energieverspilling. We kunnen beter iets anders, iets zinnigers ondernemen.’

‘Zoals wat?’

‘Weet ik veel. Samen stappen, elkaar leren kennen, beetje keten!’

‘Dat noem jij zinnig?’

‘Ja! We hebben geen flauw idee waar we moeten zoeken en eerlijk gezegd lijkt het me onmogelijk om die man te vinden.

‘Niets is onmogelijk,’ riep Tanja. ‘Als je maar wilt!’

‘Tja... dat zeg ik.’

Tanja’s ogen lichtten op. ‘Lafbek, je durft niet of misschien erger: je schaamt je voor ons!’

Nu was het Joans beurt om boos te worden. ‘Doe toch niet altijd zo alsof je aangevallen wordt. Het heeft niets met jullie te maken, pff, alleen de gedachte al! Nee, ik stop geen energie in dingen die gedoemd zijn te mislukken!’

Ze pakte haar jas van de haak en sloeg die om haar schouders.

‘Ik heb hier trouwens geen zin in! Steeds weer die verdedigende houding van je. Doe eerst iets aan jezelf, zus!’

Tanja voelde de haren op haar lichaam recht overeind staan.

‘Ik ben je zus niet! Nooit geweest en ik zal het ook nooit worden ook. Zeker niet van jou, kakmadam! Hoepel maar op, loop maar weg! Je hebt in je hele leven nog nooit ergens voor hoeven vechten, alles is je in de schoot geworpen, dus waarom zou je je nu inspannen? Ga lekker terug naar je villa, je huishoudster en je pluchen vloerbedekking! Rot op!’

Tanja’s stem werd gaandeweg haar betoog steeds luider en bij het uitspreken van haar laatste woorden, ontstond er een zacht applaus achter haar.

Tanja keek om. Het groepje jongens sloeg ritmisch met hun handen op de bar, steeds sneller.

‘Bravo, katje,’ riep een van de jongens. ‘Sla d’r op d’r bek!’

De andere jongens begonnen te joelen en riepen van alles.

‘Ja, ja, grijp d’r!’

‘Wijvengevecht.’

‘Hebben we een modderpoeltje voor ze?’

‘Hé, mag ik meedoen?’

Tanja nam een dreigende houding aan en zette enkele stappen in de richting van de jongens.

‘Woe, pas op, jongens; daar komt ze aan!’

Een luid lachsalvo was het gevolg. Tanja had zichzelf niet meer in de hand. Een zwarte waas kwam voor haar ogen en ze dook met haar hoofd naar voren op de jongen af.

‘Whauow!’ De jongen klapte dubbel toen Tanja’s hoofd in zijn buik terechtkwam. Razendsnel stond ze weer rechtop en plantte haar hak in de schoen van de jongen. Een angstaanjagende brul was het gevolg. De jongen tilde zijn voet op, greep zijn enkel beet en hupte in het rond. ‘Klerewijf!’ riep hij. ‘Je breekt mijn tenen!’

Tanja draaide zich om en liep terug naar haar tafeltje.

‘Wegwezen,’ siste ze. ‘Voordat ze achter ons aankomen.’ Ze griste haar jas van de haak en liep de kroeg uit. Joan en Hanna volgden haar.

‘Kom mee!’ Tanja sloeg linksaf het Leidseplein op en spurtte naar de passage van de Stadsschouwburg. Het regende pijpenstelen en de straten waren nat en glibberig. Behendig manoeuvreerden ze langs de plassen op straat en bij de ingang van de Stadsschouwburg hield Tanja haar pas in.

‘Naar binnen!’

De drie meisjes liepen in een beheerst tempo de hal van de Stadsschouwburg in die op dat moment nog open was omdat de voorstelling net was afgelopen. Er liepen tientallen mensen

heen en weer in de hal. Bij de kassa's stonden informatietafels waar de mensen cd's en boeken konden kopen.

‘Verspreiden en niet opvallen,’ siste Tanja en ze ging bij een kaartenstandaard staan waarin allerlei ansichtkaarten stonden uitgestald. Geïnteresseerd bekeek ze de kaarten. Joan en Hanna liepen naar de informatietafel en keken zogenaamd belangstellend naar de uitgestalde waar, maar hun werkelijke interesse ging uit naar de passage buiten.

Enige minuten bleven de meisjes heen en weer drentelen in de hal van de Stadsschouwburg, maar er gebeurde niets.

Tanja wenkte dat ze naar buiten wilde. Zwijgend liepen ze achter een groep dames aan naar buiten en sloegen rechtsaf de Marnixstraat in en staken over. Het miezerde nog steeds. Bij de trappen van de bioscoop bleef Tanja staan en maakte een opgelucht gebaar. ‘Loos alarm.’

Joan en Hanna waren te verbouwereerd om te reageren.

Tanja keek op haar horloge. ‘Twaalf uur, we zijn niet meer jarig!’ Ze keek op. ‘Wat doen we? Gaan we nog even dansen? Ik weet een toffe discotheek hier...’

Joan kon zich niet langer beheersen. ‘Jij bent echt gestoord! Je denkt toch niet dat ik nog één minuut langer in jouw buurt blijf? Je viel die jongen aan!’

‘Ja, hij beledigde ons,’ antwoordde Tanja met een onschuldig gezicht. ‘Dat laat ik niet zomaar toe, zeg!’

‘En dan sla jij er maar op los?’

‘Soms wel, vooral bij jongens. Die zijn ongevoelig voor woorden, weet je... je moet ze gewoon even laten voelen wie

de baas is.’

Joan hief haar armen in de lucht. ‘Dank je wel voor je wijze les, Tanja. Ik zal het onthouden als mijn leraar geschiedenis weer eens vervelend doet.’

Het leek tot Tanja door te dringen dat Joan dit sarcastisch bedoelde. ‘Nou moet jij eens even heel goed naar mij luisteren, juffie. Ik houd van duidelijkheid. Bij mij weet iedereen gelijk hoe de zaken ervoor staan. Wel zo handig. Maar jij... jij hebt vast zo je eigen maniertjes met jongens,’ grijnsde ze. ‘Laat me raden: konkelen, toneelspelen, onschuldig meisje spelen... Kijk, dat vind ik nou niet zo netjes. Jongens zijn ook mensen, hoor! Ik weet heus wel hoe meiden zoals jij jongens kunnen manipuleren. Dat is gemeen en laf. Dat zou ik nooit doen. Jongens hebben respect voor mij!’

‘Ja, dat hebben we gezien,’ lachte Joan schamper.

‘Hou nou toch eens op, jullie!’ riep Hanna die de hele tijd een moment zocht om tussenbeiden te komen. ‘Wat schieten we hier nu mee op?’

‘Je hebt gelijk,’ zei Joan. ‘Ik ga naar huis!’

Ze liep naar de rand van de stoep en stak haar hand op naar een taxi die met een hoge snelheid voorbijraasde, precies door de grote plas die zich langs de stoep gevormd had. Een enorme muur van water kwam omhoog en verplaatste zich in de richting van Joan.

‘Aaaah!’ Joan sprong achteruit, maar ze kon niet voorkomen dat haar jas, broek en laarzen kleddernat werden.

Tanja, die alles met plezier had aangezien, leunde met opgetrokken been met haar rug tegen de muur. Hanna stond op het midden van de stoep en keek van de een naar de ander. Ze had geen idee wat ze nu moest doen.

‘Aa, shit, alles is zeiknat!’ Joan stampte met haar voeten de druppels van haar laarzen, terwijl ze met haar armen wild om zich heensloeg. ‘Kuttaxi!’ riep ze machteloos naar de in de verte nog net zichtbare rode achterlichten van de taxi. Ze draaide zich om naar Tanja, die vol belangstelling stond te kijken. ‘Wat nou!’

Tanja haalde haar schouders op. ‘Niks, gewoon geinig.’ Hanna nam het voor Joan op. ‘Dit is niet leuk,’ begon ze, maar haar mondhoecken krulden licht toen ze de verzopen Joan, stappend van woede, op de stoep zag staan. Ze boog haar hoofd en probeerde haar lachen in te houden. Ook Tanja deed haar best niet al te vrolijk te doen.

‘Lach maar,’ gilde Joan. ‘Lach me maar uit! Stelletje sadisten.’ Ze stopte met stampen en zag zichzelf, kleddernat, in het glas van de ramen van de bioscoop waar posters achter hingen. Haar verzopen lichaam schitterde in het lichaam van Parrot, de leadzanger van The Jeans. Heel even vertrok ze geen spier, maar toen barstte ze in lachen uit.

‘Moet je mij zien!’

Tanja deed een paar stappen naar voren en draaide zich om om te zien wat Joan zag. Ook Hanna richtte haar blik op het aanplakbiljet van The Jeans dat achter het glas hing.

‘Zien jullie mij?’ hikte Joan. ‘Ik lijk wel een verzopen

vogeltje.'

'Jij zegt het,' mompelde Tanja die zich verbaasde over het vrolijke gelach van Joan. 'Ik kan je niet meer volgen.'

Joan begon nog harder te lachen en sloeg haar armen om Tanja en Hanna heen. 'Ik mezelf ook niet, maar het voelt goed.'

Het begon harder te regenen.

'Kom, laten we schuilen, anders worden jullie nat!' Joan trok haar twee zussen naar het portiek van de bioscoop waar de kassajuffrouw net het rolluik naar beneden wilde doen.

'Gaat u dicht?'

De mevrouw knikte. 'Bedtijd,' zei ze. 'Weten jullie ouders eigenlijk wel dat jullie nog zo laat op straat zwalken?'

'Welke ouders bedoelt u?' antwoordde Joan.

Het daverende lachsalvo dat volgde, was tot ver in de straat te horen.

Een ontdekking

‘Drie warme chocolademelk.’

Hanna zette drie grote dampende bekers op het kleine tafeltje in de hoek van de discotheek. Joan, die met het jack van Tanja en de jas van Hanna om zich heen ineengedoken op de bank zat, nam de beker dankbaar aan. De dreunende discomuziek vulde de ruimte.

‘Gave tent,’ riep Hanna, terwijl ze om zich heen keek. Het was druk, de dansvloer was tot de laatste vierkante centimeter bezet en rondom stonden tientallen wiegende mensen. Ze waren na het wateravontuur van Joan gezamenlijk naar de discotheek gegaan die Tanja had voorgesteld. Hun ruzie en daaropvolgende lachbui had hen meer dan ooit doen voelen dat er toch meer was dan alleen een notarismededeling dat ze zussen waren. De opmerking van Tanja dat ze samen hun biologische vader konden gaan zoeken, was wel degelijk blijven hangen.

‘Word je al wat warmer?’ riep Tanja.

Joan knikte en trok haar knieën nog wat hoger op, zodat ze dieper in de jassen kon kruipen. ‘Ik ga zo wel dansen,’ zei ze. ‘Daar word ik zeker warm van.’ Ze bewoog haar hoofd in de richting van de dansvloer. ‘Zie je die gozer daar?’

Hanna en Tanja zagen hem.

‘Dat is Danny, een jongen uit mijn klas. Mijn beste vriendin is verliefd op hem.’

Tanja keek haar onderzoekend aan. ‘Jij niet?’

Joan glimlachte. ‘Is het zo duidelijk?’

Ze ging rechtop zitten. ‘Ik had hem uitgenodigd voor mijn feest morgen... eh... vanavond, maar hij zei dat hij andere plannen had. Diezelfde middag belde mijn vriendin dat hij haar had meegevraagd voor een filmpremière. Ze was wel zo eerlijk om het mij te vertellen. Ik heb ze toen alsnog allebei uitgenodigd. En die Danny... die hoef ik niet meer! Het is graag of niet.’

Tanja keek naar Danny die wel erg dicht tegen een blond meisje aan stond. ‘Zo te zien is dat niet zijn zus!’

‘Maar ook niet mijn vriendin,’ vulde Joan aan. ‘Ik heb een hekel aan mensen die liegen. Ik hoor liever de waarheid dan dat ik in de maling genomen word.’

‘Echt?’ Hanna keek wat ongelovig.

‘Ja, echt! Ik ben zelf altijd eerlijk, dus dat verwacht ik ook van anderen.’

‘Je kunt anders bar slecht tegen kritiek,’ mengde Tanja zich in het gesprek.

‘Goede kritiek is heel wat anders dan iemand afkatten.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ Tanja was iets omhooggekomen, haar ogen flikkerden.

Hanna kwam tussenbeiden. ‘Ik houd ook van eerlijkheid,

maar soms is het beter om de waarheid te verdraaien, gewoon... om de ander te beschermen.'

'Onze psycholoog,' stelde Joan vast. Ze zag dat Danny zijn arm om het blonde meisje sloeg. 'Kijk hem nou! Ik wil een bewijs hebben dat het een eikel is.'

Ze dacht na en keek toen naar Hanna. 'Mij kent-ie, maar jou niet.'

Hanna voelde wat er ging komen. 'O, nee! Ik ga niet...' Maar Tanja had haar al van de bank geduwd. 'Niet aarzelen, gewoon een beetje versieren, da's alles! Kijken of-ie erin trapt.'

'Waarom doe jij het niet?' stelde Hanna voor, maar tegelijkertijd kon ze zich wel voor de kop slaan om zo'n stomme opmerking. Tanja zag er nu niet bepaald uit als een type waar jongens op vielen. 'Oké, ik ga wel!'

Ze rechtte haar rug en liep naar de dansvloer. Vlak bij Danny bleef ze staan. Wat hulpeloos keek ze naar Joan en Tanja die wilde gebaren maakten dat ze iets moest doen. Net op het moment dat Hanna al haar moed had verzameld om Danny aan te spreken, boog hij voorover en begon het meisje te zoenen.

Hanna sloeg haar hand voor haar mond en liep terug naar haar plaats. 'Bewijs genoeg?'

Joans ogen schoten vuur, terwijl ze naar de zoenende Danny keek. 'Wat een hufter, zeg! Ik bel mijn vriendin meteen op.' Ze pakte haar mobiel en begon verwoed op de toetsen te drukken. Tanja duwde haar arm naar beneden. 'Ben je mal!

Het is twee uur 's nachts!

‘O, ja... je hebt gelijk.’ De mobiel verdween weer in haar tas. Een nieuw nummer zette in. Joan sprong op. ‘The Jeans... ik ga dansen. Gaan jullie mee?’ Zonder het antwoord af te wachten, rende ze naar de dansvloer en wurmde zich tussen de hossende massa door op zoek naar een vierkante centimeter voor zichzelf.

Even later stonden Tanja en Hanna bij haar en bewogen ze op de rauwe klanken van The Jeans.

‘Goed, hè?’ schreeuwde Joan die haar kleddernatte broek totaal vergeten was en danste als een waanzinnige. Haar lichaam kronkelde en golfde, haar haren zwiepten heen en weer.

Tanja sloot haar ogen en liet zich meeslepen door de ritmische klanken van de muziek. Haar lichaam maakte zacht schokkende bewegingen, haar armen leken vleugels en golfd en neer.

Hanna probeerde krampachtig de maat van de muziek aan te houden en hupte van links naar rechts. Dansen was niet een van haar grootste talenten, maar ze genoot er wel van. Het kon haar nu niet zoveel schelen; het was donker, ze kende hier niemand en ze had gewoon zin om even helemaal los te gaan. Minutenlang dansten ze, onafhankelijk van elkaar, maar tegelijkertijd met elkaar. Af en toe keken ze elkaar aan. Joan kreeg een dansende aanbieder naast zich die haar aandacht vroeg. Ze sloeg haar armen om de jongen en danste met hem.

‘Gaaf nummer!’ schreeuwde Joan de jongen toe. ‘Ben je ook fan van The Jeans?’ Ze draaide een rondje om haar as en greep de jongen weer beet. ‘Ik ga naar het concert!’

‘Heb je al kaartjes, dan?’ riep de jongen verbaasd.

‘Nee, maar die regel ik wel.’

De jongen kronkelde ritmisch naar beneden, langs haar lichaam en kwam weer omhoog. ‘Regenbuitje?’

‘Nee, onbeschofte taxichauffeur!’

De muziek ging over naar een ander ritme en Joan liep terug naar haar plaats. De jongen volgde haar.

‘Ik ben Jim,’ zei hij toen Joan wilde gaan zitten.

‘Je mag mij Joan noemen,’ antwoordde ze. ‘Ga zitten.’ Ze maakte een uitnodigend gebaar naar de bank naast haar. ‘Fans van The Jeans zijn bij mij van harte welkom.’

Jim ging zitten. ‘Je ziet er niet uit als een Jeans-fan.’

‘Hoe ziet een Jeans-fan er dan uit?’ Joan hield haar hoofd schuin en haar ogen werden groter. Die Jim was een lekker ding, zeg!

‘Eh... wat ruiger, ik bedoel... jij ziet er fantastisch uit. Klasse... ik zie jou niet zo één, twee, drie naast Parrot staan.’

Joan lachte. ‘Al moet ik een jutezak aantrekken! Ik vind die jongens zo gaaf.’

‘Ik ook, maar niet op de manier zoals jij nu suggereert,’ grijnsde Jim. ‘Weet je wat ik zo speciaal vind aan die gozers?’

Joan zei niets, maar bleef hem strak aankijken.

‘Ze hebben gewoon iets... iets... van power, kracht, snap je? En dat voor hun leeftijd.’

Joan glimlachte. Ze begreep volkomen wat Jim bedoelde. Tanja en Hanna ploften op de bank naast haar en lieten zich languit onderuitzakken.

‘Pff, dat was effe lekker,’ hijgde Tanja. ‘Na al dat gehang en gezuip kan een beetje beweging geen kwaad. Man, ik heb gewoon spierpijn.’

Hanna dronk het laatste beetje chocomel uit haar beker.

‘Brrr, koud! Wie wil er wat drinken?’

Jim stond op. ‘Ik haal wel wat voor jullie.’

Hanna en Tanja keken hem aan alsof ze nu pas merkten dat hij er was.

‘En wie ben jij?’ vroeg Tanja nog steeds een beetje hijgerig.

‘Jim.’

‘O, hoi Jim. Ik ben Tanja.’ Ze knikte hem toe. ‘Geef mij maar een biertje.’

‘Ik ben Hanna, doe er maar twee.’

Joan en Tanja keken haar verbaasd aan.

‘Bier?’ herhaalde Joan de bestelling. ‘Ik dacht dat jij geen...’

Hanna wuifde met haar hand. ‘Weet ik, maar vandaag is het feest. Ik ben al ruim een dag zestien, hoor!’

‘Da’s waar,’ riep Joan. ‘Doe maar drie bier en neem er zelf ook eentje!’

Terwijl Jim wegliep om de bestelling te halen, legde Joan aan haar zussen uit dat die Jim wel heel veel kenmerken had van de ‘ideale jongen’.

Tanja draaide zich om en staarde naar Jim die tegen de bar aanleunde en zijn bestelling doorgaf. ‘Wat is er dan zo

ideaal?’ vroeg ze. ‘Zijn kontje kan het niet zijn, of je moet door die slobberbroek de vormen kunnen onderscheiden. En zijn haar... ach, welk haar?’

‘Tondeuse of gewoon kaal... wie zal het zeggen?’ vulde Hanna haar aan.

De beide meiden begonnen te giechelen.

‘Kijk niet zo boos,’ hikte Tanja toen ze het chagrijnige gezicht van Joan zag. ‘Het is maar een jongen, hoor! Zo zijn er nog drie miljard op de wereld.’

‘Ja,’ lachte Hanna. ‘Keuze genoeg. Ik...’

Jim zette vier glazen bier neer op het tafeltje. ‘Bier voor de dames.’

Hanna en Tanja keken elkaar aan en schoten opnieuw in de lach.

Jim glimlachte. ‘Lol, dames?’

‘Laat ze maar,’ zei Joan stug. ‘Kinderachtig gedoe!’

Jim ging naast Joan zitten en sloeg zijn arm achter haar langs over de bank. ‘Zijn jullie vriendinnen?’

Joan aarzelde. ‘Niet echt.’

‘Klasgenoten?’

‘Nee, zeg!’

‘Buren?’

‘Nee.’

‘Zelfde sportclub?’

‘Nee.’

‘Kennen jullie elkaar eigenlijk wel?’

Joan glimlachte. ‘Niet echt, maar we zijn wel zussen!’

Jim schoof verbaasd achteruit en staarde de drie meiden stuk voor stuk aan. ‘Zussen?’

Tanja, die het gesprek wel degelijk gevolgd had, boog voorover. ‘Ja, zussen, zoals in: dezelfde vader en moeder!’ ‘Dus jullie kennen elkaar wel?’ Jim keek Joan vragend aan, maar die schudde haar hoofd. ‘Ik heb ze vanmorgen... eh...’ Ze keek op haar horloge. ‘... gisteren pas ontmoet. Op mijn verjaardag.’

Hanna en Tanja kregen de slappe lach. ‘Ja,’ riep Tanja. ‘Zestien zijn we nu. Alle drie. We zijn als het ware ons eigen cadeautje geweest.’

‘Nemen jullie mij in de maling of zo?’ Jim had zijn arm teruggetrokken en zat rechtop. ‘Zussen? Alle drie zestien... dan moeten jullie een drieling zijn?’ Hij keek van de een naar de ander. ‘Maak dat de kat wijs! Als jullie een drieling zijn, dan ben ik de drielingbroer van Sinterklaas en Zwarte Piet.’ Hanna en Tanja schoten weer in de lach, terwijl Joan een sigaret opstak en strak voor zich uit keek. Jim schudde zijn hoofd en nam een slok van zijn bier. ‘Leg uit,’ gebod hij Joan met een strak gezicht. ‘Ik geef mij niet zomaar gewonnen.’

Joan trok haar mond scheef en blies wat rook schuin omhoog. ‘Het is waar. We zijn een drieling, maar dat hoorden we dus pas gisteren bij de notaris.’ Ze vertelde Jim het hele verhaal.

‘Kijk,’ zei Hanna en ze liet de ketting met de papegaai zien die om haar nek hing. ‘Van mijn vader!’

Ze nam haar laatste slok bier en zette het glas terug op de tafel. Een luide boer klonk. ‘Oeps, sorry... mijn eerste bierje!’

Jim glimlachte wat meewarig en draaide zich om naar Joan. ‘Dus jij hebt ook zo’n ketting?’

Joan deed haar tas open en haalde er een juweliersdoosje uit. Voorzichtig maakte ze het doosje open. De papegaai schitterde in het discolicht.

‘Doe jij ’m niet om?’ vroeg Hanna.

‘Misschien.’

Jim boog voorover en pakte de ketting met beide handen uit het doosje. Voorzichtig hing hij de ketting aan zijn gestrekte wijsvinger. De ketting bungelde boven de tafel.

‘Hij is prachtig,’ stamelde Jim. Aandachtig bekeek hij de papegaai die onder aan de ketting rondjes om zijn as draaide. Zijn ogen starden naar de diamanten ogen van de papegaai. Tanja was meteen op haar hoede. Die blik kende ze. Het was de blik van iemand die zich niet kon bedwingen. Iemand die geobsedeerd was en er alles voor over had om zijn doel te bereiken. Hoe vaak had Tanja die blik niet gezien? Hoe vaak had ze van zich af moeten bijten, moeten vechten zelfs, om uit de greep van die blik te blijven. De straat was haar leermeester geweest, maar had haar tegelijkertijd sterk gemaakt niet toe te geven aan alle verlokkingen. Deze jongen was wat van plan.

Ze keek naar Joan en Hanna die wat dromerig naar de ketting starden en blijkbaar niets in de gaten hadden.

‘Hij is van Joan,’ snerpte de stem van Tanja.

Jim wendde zijn hoofd af van de ketting en richtte zijn blik op Tanja. ‘Dat weet ik,’ zei hij gedecideerd. ‘Heb jij er ook één?’

Tanja was overdonderd door de open blik van Jim en knikte.

Jim strekte zijn arm en liet de papegaai voor het gezicht van Joan bungelen. ‘Weet jij dat dit een wel heel symbolisch geschenk is geweest van je moeder?’

Joan trok haar wenkbrauwen op ten teken dat ze hem niet kon volgen.

‘Hoezo?’

Jim keek naar Hanna. ‘Ben jij ook fan van The Jeans?’

Hanna haalde haar schouders op. ‘Niet echt, maar ik vind sommige nummertjes wel leuk, hoor!’

‘En jij?’ Jim keek nu naar Tanja. ‘Ben jij fan van The Jeans?’

Tanja reageerde niet echt. ‘Waarom wil je dat weten?’

Jim legde de ketting op tafel en wees naar de papegaai.

‘Weten jullie wat papegaai in het Engels is?’

De drie meiden keken elkaar een beetje hulpeloos aan. Wat wilde die Jim van ze?

‘Geen idee,’ riep Tanja die er schoon genoeg van had. Ze wilde de ketting van tafel pakken en aan Joan teruggeven, maar Jim legde zijn hand net ietsjes eerder op de ketting. De handpalm van Tanja raakte zijn vingers aan. Snel trok ze haar hand terug.

‘Wat wil je nou?’ riep ze kwaad. ‘Geef die ketting terug aan Joan, man!’

Jim tilde de ketting op en gaf die aan Joan. ‘Papegaai is in het

Engels parrot, wist je dat?’

Joan keek hem met open mond aan. ‘Nee,’ stamelde ze.

‘Dat... dat wist ik niet!’

Hanna schrok op. ‘Verrek, dat is waar: parrot betekent papegaai!’

‘Ja, nou en?’ riep Tanja.

Joan liet de papegaai voor haar gezicht heen en weer bungelen. ‘Parrot,’ fluisterde ze. ‘Papegaai...’

Ze maakte de sluiting open en hing de ketting om haar hals.

Trots bekeek ze de gouden papegaai die nu om haar nek bungelde. ‘Ook toevallig,’ stamelde ze.

‘Geinig, hè?’ concludeerde Jim. ‘Heeft je moeder je toch nog wat zinnigs meegegeven.’

Hij nam zijn laatste slok bier en stond op. ‘Het was me een waar genoegen, dames!’

‘Ga je weg?’ vroeg Joan.

‘Ja.’

‘Waarom? Van mij hoeft je niet weg, hoor.’

‘Weet ik,’ zei Jim en hij wees naar Tanja en Hanna die hem wat stug aankeken. ‘Maar van hen wel! En trouwens...’ Hij gaf Joan een knipoog. ‘Ik weet wanneer ik te veel ben. Drie zussen... daar kan ik niet tegenop. Veel plezier nog vannacht enne... misschien zien we elkaar nog in de Arena? Als ik kaartjes kan krijgen dan.’

Hij schoof uit de bank.

‘Wil je mijn mobiele nummer?’ vroeg Joan wat verlegen.

‘Misschien dat we dan... nou ja... ik denk dat ik wel kaartjes

kan regelen en als het jou dan niet lukt, dan...' Ze haalde een kaartje uit haar tas en gaf het aan Jim. 'Hier.'

Jim nam het kaartje aan en glimlachte. 'Dank je. Misschien doe ik dat wel. Ik wil gewoon dat concert niet missen. Die John Tana is ook de jongste niet meer en ik las laatst in een muziekblad dat...'

Hij werd vastgegrepen door Joan. 'Wat zeg je?' Ze keek hem met dwingende ogen aan.

'Dat ik naar dat concert wil en...'

'Daarna!'

'Eh... dat ik in een muziekblad had gelezen...'

'Daarvoor!'

Jim keek haar met grote ogen aan. 'Wat bedoel je nou?'

'Die naam,' riep Joan. 'Je zei iets van John huppeldepup.'

'John Tana?'

'Ja, dat zei je,' bevestigde Joan. 'Wie bedoelde je daarmee?'

Haar gezicht zag wit en haar ogen schoten onrustig heen en weer. 'Wie is John Tana?'

'Parrot!' riep Jim verbaasd. 'Parrot heet John Tana, wist je dat niet?'

Tanja en Hanna zagen dat Joan nerveus met haar handen begon te bewegen. De sigaret, die bijna opgebrand was, trilde. Langzaam drong het tot ze door wat Jim net gezegd had.

'Die zanger van The Jeans?' stamelde Tanja die nu ook nieuwsgierig was geworden. 'Heet die John Tana?' Ze keek Joan begrijpend aan.

Jim hief zijn beide armen in de lucht. 'Ja, meiden, wat is dit

nu? Zijn jullie nu fans of niet?’

‘Ik niet,’ riep Tanja, die was gaan staan. ‘Dus leg maar even snel uit.’

‘Parrot, de zanger van The Jeans heet eigenlijk John Tana. Wil je de namen van de andere bandleden soms ook weten? Je hebt dan Patrick D...’

‘Nee dank je,’ zei Tanja. ‘Die interesseren mij niet. Vertel eens over die John Tana, die Parrot waar iedereen zo weg van is. Wat weet je nog meer van hem?’

‘Ja, hoor eens, koop een muziekblad, surf naar de site, bel de fanclub... hier heb ik geen tijd voor! Dag dames.’

Hij knikte naar Joan, die nog steeds als verstijfd op de bank zat, en liep weg.

‘John Tana,’ fluisterde Joan die niet eens in de gaten had dat Jim vertrokken was. ‘John T.’

‘Parrot betekent papegaai,’ vulde Hanna haar aan, terwijl ze naar de gouden papegaai keek die om haar nek hing.

Tanja ging weer zitten. Een paar seconden lang zei geen van drieën iets. De muziek dreunde door de zaal. De bastonen deden de bank en de tafel trillen, maar de drie meisjes merkten het niet.

‘We zijn toch niet gek?’ zei Tanja toen. ‘Een paar opmerkingen van die gozer over papegaaien en we zijn meteen van slag.’

‘Het is wel waar,’ zei Hanna. ‘Parrot betekent papegaai.’

‘En Parrots echte naam is John Tana... John T.,’ vervolgde Joan.

‘En in de brief stond dat die John T. een tatoeage van een papegaai op zijn schouderblad had staan.’ Ze draaide zich om naar Joan. ‘Heeft die Parrot van The Jeans een tatoeage van een papegaai op zijn schouderblad staan?’

‘Geen idee,’ zei Joan met een zucht. ‘Ik heb hem nog nooit met ontbloot bovenlijf gezien. Zou kunnen!’

‘Oké,’ zei Tanja die de gedachten van alle drie verwoordde.

‘Wat weten we van pappie: hij heet John T., is een Engelse muzikant, werd succesvol in de jaren negentig, had een papegaai als vriend en liet een tatoeage van een papegaai op zijn schouderblad zetten. En wat weten we van die Parrot van jou?’ Ze keek Joan vragend aan. ‘Nou?’

‘Zijn echte naam is John Tana,’ zei Joan zacht. ‘Zijn bijnaam is Parrot, de band bestaat al vijftien jaar...’

‘En hij is een Engelsman,’ sloot Tanja het betoog af. ‘Alles klopt en toch denk ik dat het bullshit is.’

‘Ik niet,’ stamelde Joan. ‘Ik voel gewoon dat er iets is. Dit kan toch geen toeval zijn?’

‘Nou ja, alles kan,’ mompelde Tanja. ‘Ik geloof pas iets als ik het zelf heb gezien, gevoeld, geproefd...’

‘Parrot... mijn vader?’ Joan keek dromerig. ‘Stel je voor...’

‘Getver,’ riep Tanja. ‘Het idee alleen al. Je zegt de hele tijd dat je het zo’n lekker ding vindt. Hoe kun je nu verliefd zijn op je eigen vader?’

Joan schrok. ‘Ja... nou... ik... misschien heb ik het onbewust altijd al geweten en is het meer een dochter-vaderliefde. Ik ben gewoon gek op die man. Hij heeft iets en...’

‘Jij bent gek,’ onderbrak Tanja haar. ‘Je draaft door, zus! Parrot is een internationale artiest. Miljoenen meisjes over de hele wereld zijn verliefd op hem, net als jij. Niks mis mee. Maar haal je geen gekke dingen in je hoofd.’

‘Maar alles klopt!’ riep Joan. ‘Het moet wel zo zijn!’
‘Gewoon toeval.’

‘Toeval of niet,’ zei Hanna. ‘We kunnen dit niet negeren. Joan gelooft erin, jij wilt bewijzen hebben... ik stel voor dat we dit uitzoeken.’

‘Hoe dan?’ vroeg Tanja. ‘We hebben helemaal niets! En ik heb geen zin om veel tijd te besteden aan het spookjagen.’

‘We hebben de brief,’ antwoordde Hanna.

‘En de ketting,’ vulde Joan aan.

Tanja zuchtte. ‘Oké, oké, ik begrijp dat het twee tegen één is, maar echt enthousiast ben ik niet. Hoe willen jullie dit aanpakken dan?’

Heel even dachten ze alle drie na over de mogelijkheden die ze hadden.

‘Ik heb thuis allerlei informatie over The Jeans,’ zei Joan toen. Ze kreeg een kleur. ‘Niet lachen, maar ik heb jarenlang van alles verzameld over ze. Plakboeken vol foto’s, muziekladen, spulletjes.’

Hanna en Tanja lachten niet. Integendeel.

‘Dat is dan iets om te beginnen,’ sprak Hanna. ‘Ik snap alleen niet dat je dan niet wist dat die Parrot eigenlijk John Tana heet. Zoiets weet je toch als je fan bent.’

Joan haalde haar schouders op. ‘Ik snap het ook niet. Die

naam ben ik nergens tegengekomen.'

'Die Jim kan het ook mis hebben, hoor,' zei Tanja. 'We gaan er maar klakkeloos vanuit dat wat hij zegt de waarheid is. Ik wil dat eerst weleens zeker weten.'

Joan geeuwde. 'Ik ben nu even helemaal kapot. Als ik eraan denk dat ik vanavond nog mijn feestje moet vieren, ga ik spontaan gillen. Ik stel voor om wat af te spreken. Eh... zaterdagmiddag bij mij thuis? Ik zal alle spullen over The Jeans klaarleggen. En trouwens... als mijn vader geen kaartjes heeft kunnen regelen voor het concert, zal ik 's morgens in de rij moeten gaan staan bij het postkantoor.'

'Kun je met al je visite mooi voor de deur gaan feesten morgennacht.'

Joans gezicht betrok bij de gedachte dat ze nog een nacht niet aan slapen toe zou komen. 'Ik zie er vast niet uit zaterdag,' zei ze en haar stem klonk bezorgd. 'Ik krijg dan meteen joekels van wallen onder mijn ogen en mijn huid... dat wil je niet weten!'

'Tja,' grijnsde Tanja. 'Het rijke leven heeft zo zijn nadelen.' Joan leek het sarcasme in Tanja's stem niet te horen en pakte haar tas. 'Drie uur, zaterdag, bij mij thuis.' Ze pakte nog eens twee kaartjes uit haar tas en legde die op tafel. 'Hier woon ik en mijn mobiele nummer staat erop. Hebben jullie ook een kaartje, of zal ik jullie gegevens even noteren? Is wel handig als we elkaar kunnen bereiken.'

Ze haalde een zakcomputer uit haar tas en keek haar twee zussen vragend aan. 'Nou?'

Hanna gaf haar adres en mobiele nummer, Joan noteerde het in haar agenda. ‘En jij?’

Tanja was te verbouwereerd om te weigeren en deed hetzelfde. Joan noteerde ook haar gegevens. ‘Zo, nu weet ik in ieder geval waar mijn twee zussen wonen.’

Ze wees naar de twee kaartjes op tafel waar haar adres op stond. ‘Jullie weten waar het is?’ Ze sloeg haar jas om.

‘We gaan gewoon op de lucht af,’ zei Tanja.

‘Welke lucht?’

‘De lucht van geld, kaviaar en champagne.’

Joan was te moe om te reageren. ‘Doe dat,’ zei ze. ‘Tot zaterdag.’ Met grote stappen liep ze de zaal uit.

‘Wat een snob, zeg,’ mompelde Tanja die het kaartje oppakte. ‘Hebben jullie ook een kaartje?’ zei ze met een hoog piepstemmetje om Joan na te bootsen. ‘Nee? Ach gut, geen kaartje. En ook geen zakcomputer? Stumpers!’

‘Kappen nou!’ lachte Hanna die een van de kaartjes in haar zak stopte. ‘Joan kan er ook niets aan doen dat ze zo is.’

Tanja kalmeerde en dronk haar bierglas leeg. ‘Je hebt gelijk. Gaan we zaterdag naar Joan?’ Ze pakte het visitekaartje van tafel en propte het in haar broekzak.

Hanna knikte. ‘Ik wel, jij niet dan?’

‘Hmm, weet niet. Ik vind het allemaal maar flauwekul.’

‘En als Joan nu gelijk heeft? Als die Parrot nu onze vader is?’

‘Dan vind ik het nog flauwekul!’ riep Tanja. ‘Stel dat het zo is... dan zit die man echt niet te wachten op drie puberdochters.’

‘Maar bij de notaris zei je nog dat je vond dat hij het moest weten.’

‘Dat neem ik terug,’ sputterde Tanja. ‘Ik heb geen zin in problemen.’

‘Problemen?’

‘Ja, ik heb geen zin in gedoe. Wat moet ik met een vader die ik toch niet ken? Hem in de armen vallen? No way, forget it. Zo zit ik niet in elkaar. Ik heb nooit een vader gehad en dat bevalt me prima.’

‘Dat komt, omdat je niet weet wat je mist,’ reageerde Hanna. ‘Mijn adoptievader is een schat. Hij helpt me, zorgt voor me, ik kan met hem keten, hij beschermt me; ik zou hem niet willen missen.’

‘Fijn voor jou, maar voor mij hoeft dat niet. Niet meer in ieder geval. Het is te laat! Ik ben zestien en heb bewezen dat ik het prima doe zonder ouders. Vroeger... vroeger droomde ik van een vader. Nachtenlang lag ik wakker, denkend aan alle vaders van vriendinnetjes die ik kende. Kon een van hen mijn vader worden? Ook leraren op school heb ik me als vader voorgesteld, maar telkens stond ik op met een rotgevoel. Al dat gepieker bracht me geen stap verder. Op een dag heb ik besloten om er nooit meer over na te denken en dat beviel me prima. Ik red het best zonder ouders.’

Hanna pakte haar jas. ‘We zijn heel verschillend, maar ik geloof toch dat het goed is om samen uit te zoeken of die John Tana onze vader is. Baat het niet, dan schaadt het niet, toch? Ga nou gewoon mee, zaterdag. Doe het dan voor mij?’

‘Voor jou?’

‘Ja, ik vind het fijn als je erbij bent. Op de een of andere manier voel ik me prettig bij je, veilig, alsof...’ Ze glimlachte. ‘... alsof ik er een zus bij heb.’

Tanja stond op. ‘Heb je ook. Twee zelfs. Zullen we?’

Hanna liep verbouwereerd achter Tanja aan en even later stonden ze buiten. Het regende weer.

‘Wat een miezerig weer,’ zei Hanna toen ze het verlaten Rembrandtplein zag. Hier en daar liepen wat mensen. In de verte hoorde ze geschreeuw. Een groepje jongens zwalkte van links naar rechts over de trambaan.

Tanja en Hanna liepen naar het fietsenrek dat bij de ingang van het park stond.

‘Zie ik je zaterdag?’ vroeg Hanna.

Tanja haalde haar fietssleutel te voorschijn. ‘Oké, ik zal er zijn, maar verwacht er niet te veel van.’

Hanna bukte en haalde haar slot van het voorwiel. ‘Waar woon jij precies?’

‘Straat achter de Overtoom,’ antwoordde Tanja. ‘En jij?’

‘Hemsterhuisstraat, bij de Sloterplas.’

‘Zullen we samen fietsen?’

Tanja keek op. Haar sleutel klikte en het slot sprong los.

‘Nu?’

‘Ja, da’s goed, maar ik bedoel zaterdag. Joan woont bij de Apollolaan, vlak bij de rai. Fietsen we toch dezelfde kant op.’

‘O, is goed. Jij komt van het Surinameplein, toch? Spreken we om halfdrie af bij de ingang van het Vondelpark?’

Ze haalden hun fiets uit het rek.

‘Zou Joan met de taxi naar huis zijn gegaan?’ vroeg Hanna zich hardop af. ‘Ze was niet op de fiets.’

Tanja grijnsde. ‘Ze zal niet zijn gaan lopen.’

Ze stapten op en fietsten samen door de Reguliersbreestraat naar de Vijzelstraat. Het was stil op de weg. Af en toe raasde er een taxi voorbij of een brommer. Zwijgend fietsten ze de Stadhouderskade op en sloegen daarna de Overtoom in. Hanna voelde zich wat instabiel op haar fiets. Die biertjes waren toch zwaarder gevallen dan ze dacht.

‘Fiets je het laatste stuk alleen?’ vroeg Tanja toen ze haar huis naderden.

‘Ja, hoor!’

‘Vind je dat niet eng?’

‘Nee, hoezo?’

Tanja keek Hanna vanuit haar ooghoeken verrast aan. Ze was niet zo’n watje als ze leek. Haar eenvoudige kleding, betweterigheid en huisje-boompje-beestje-mentaliteit hadden Tanja al die tijd doen vermoeden dat ze nogal een saaie huismus was.

‘Niets, zomaar.’

Hanna giechelde. ‘Ik ben niet zo snel bang, hoor! Had je dat dan gedacht van mij? Zie ik er zo hulpeloos uit?’

‘Eigenlijk wel, ja,’ zei Tanja, die altijd eerlijk wilde blijven. ‘Je leek me maar een saaie huismus! Je had nog nooit bier gedronken, schiet nooit eens uit je slof en je houdt van lezen... blèh!’

Nu moest Hanna haar stuur met beide handen vastgrijpen van het lachen. ‘Haha, dus daarom deed je zo stug tegen mij. En Joan vind je zeker een kakmadam?’

Tanja knikte. ‘Eigenlijk wel, ja!’

‘Nou, dan kan ik je vertellen dat wij jou een driftkop vinden zonder manieren.’

Haar eerste, boze, reactie moest Tanja onderdrukken. Ze kneep haar stuur stevig vast, zodat de knokkels van haar handen wit werden.

‘O, ja?’ was het enige dat ze eruit kon persen en ze minderde vaart. ‘Hier moet ik in.’

Hanna trapte op haar rem. ‘We zijn wie we zijn, niets meer en niets minder. Ik vind jou een moordmeid.’

‘Mazzelmeid,’ verbeterde Tanja haar, terwijl ze de bocht omging. ‘Tot zaterdag!’

Hanna stak haar hand op en fietste rechtdoor.

Onderzoek

Het was zaterdagmiddag. Tanja en Hanna fietsten naast elkaar over de Apollolaan. Auto's, motoren en brommers raasden voorbij en de twee meiden moesten zich concentreren op de weg en op elkaar.

Na een kwartier fietsen bereikten ze een stille laan waar aan weerskanten villa's stonden.

'Zo... wat een kasten, zeg!' Tanja floot tussen haar tanden.

'Geen wonder dat Joan blij is met haar pleegouders.'

Ze passeerden een gigantische villa waar twee knalrode sportwagens voor de deur stonden. Het hoge hek rondom het terrein was bezaaid met camera's.

'Lijkt wel een gevangenis,' riep Hanna. 'Zo'n hek geeft me echt de kriebels.'

'Moet je daar kijken!' Tanja wees op een wit, vierkant huis, waarvan de ramen bedekt waren met een soort aluminium zonneschermen. 'Lijkt wel een spaceship. Waar woont Joan eigenlijk? Welk nummer?'

'Tien.'

Ze zochten naar nummers op de huizen of brievenbussen, maar konden zich niet oriënteren. 'Nergens staan huisnummers vermeld,' zei Hanna. 'Wat dom!'

Tanja minderde vaart en stopte vlak naast een mevrouw die haar hond uitliet.

'Mevrouw, weet u waar nummer tien is?'

De vrouw bleef staan en keek Tanja met samengeknepen ogen aan.

‘Hoezo?’

Tanja trok haar wenkbrauwen op. ‘Gewoon, ik wil weten waar nummer tien is.’

‘En ik vraag je waarom je dat wilt weten,’ antwoordde de vrouw wat gepikeerd. ‘We kunnen in onze buurt niet iedereen zomaar de weg wijzen.’

‘Waarom niet?’

De vrouw zuchtte en wilde doorlopen, maar Tanja liet zich niet zomaar afschepen. ‘Ik wil graag weten waar nummer tien is, mevrouw! U kunt mij toch wel antwoord geven?’

De vrouw liep door en deed net of ze het niet hoorde. Tanja fietste langzaam met haar op. Ze voelde zich flink beledigd door dat kakmens en was niet van plan op te geven.

De vrouw ging sneller lopen, Tanja ging sneller fietsen.

‘Mevrouw, loopt u nu weg?’ vroeg Tanja grimmig. ‘Dat is heel onbeleefd, hoor!’

De vrouw ging nog sneller lopen. Hanna was langzaam achter de twee aangefietst en ergerde zich aan die onbeschofte vrouw. ‘Laat maar, Tan,’ zei ze net even iets te hard. ‘De mensen in deze buurt zijn beperkt in hun mogelijkheden. Ze hebben bijvoorbeeld nog geen sociale-vaardigheidstraining gehad en kunnen alleen communiceren met hun eigen, arrogante soort.’

De vrouw bleef abrupt staan en draaide zich om. Haar ogen namen Hanna met een woedende blik op.

Hanna kwam naast Tanja tot stilstand. ‘Laat haar maar,’ zei ze op een sarcastische toon. ‘Ze kan er ook niets aan doen dat ze nog niet tot tien kan tellen.’

Nu ontplofte de vrouw bijna. ‘Stelletje brutale meiden!’ schreeuwde ze. Van frustratie trok ze de riem van de hond heftig heen en weer en het arme beest slingerde van links naar rechts over de stoep.

Tanja en Hanna konden hun lachen bijna niet inhouden. ‘Je hebt gelijk, zus,’ zei Tanja. ‘Misschien komt ze wel uit het gekkenhuis dat hier ook in de buurt staat.’

Hanna knikte heftig. ‘Ja, dat zal het zijn. Ze mag even met de hond wandelen, maar moet natuurlijk zodadelijk weer terug naar haar cel.’

‘Sorry mevrouw,’ zei Tanja poeslief. ‘We wisten niet dat u onder behandeling was. Neemt u ons niet kwalijk. Loopt u rustig verder met uw hond. Wij vinden het wel.’ Ze stapten op hun fiets en reden weg, de vrouw verstijfd van woede achterlatend.

‘Haha, zag je die kop?’ lachte Tanja. ‘Wat goed van jou, zeg! Het deed haar niets dat ik zo boos werd, maar jouw opmerkingen over haar tekortkomingen maakten haar woedend!’

‘Weer wat geleerd van je oudere zus,’ zei Hanna. ‘Oudere?’

‘Ja, ik ben drie minuten eerder geboren dan jij, hoor kleintje! Dat stond in de geboorteakte die we bij de notaris kregen. Heb je die niet gelezen dan? Joan kwam als laatste, dus die is

de jongste.'

Tanja grijnsde. 'Mijn kleine, rijke zussie!'

Hanna trapte op haar rem. 'Kijk! Hier is het: nummer tien!'

Tanja slipte en draaide haar fiets. Ze stonden voor een enorm hek dat tussen twee stenen zuilen geplaatst was. Een oprijlaan van grind slingerde zich door de tuin naar de voordeur van een spierwitte villa. Op de deur van de villa was het cijfer tien verwerkt. Tenminste... het leek alsof er een één en een nul samen afgebeeld waren.

'Zou je denken?' stamelde Tanja bij het zien van het enorme huis en de gigantische tuin.

'We wagen de gok,' zei Hanna en ze drukte op de intercom die aan de rechterzuil bevestigd zat. Een pieptoon klonk door de stille straat.

'Wie is daar?'

Hanna was de eerste die reageerde. 'Eh... dag, wij zijn op zoek naar nummer tien...'

'Joan van den Meulendijck,' siste Tanja haar toe. Hanna verbeterde zichzelf direct. 'Eh... woont Joan van den Meulendijck hier?'

De intercom kraakte. 'Kom binnen,' zei de stem.

Op dat moment begon het hek te bewegen. De beide helften schoven naar binnen.

Hanna duwde haar fiets het grindpad op. 'Let's go!'

Tanja aarzelde.

Hanna keek achterom. 'Je kijkt alsof je door een spinnenweb moet,' lachte ze. 'Kom op nou!'

Langzaam liep Tanja achter Hanna aan. ‘Ik vertrouw het niet,’ mompelde ze. ‘Camera’s, intercoms... die rijke lui zijn echt mesjoche! Straks rennen er nog honden...’ waf waf waf.

Twee grote dobermanns kwamen het grindpad af rennen. ‘Zie je wel,’ schreeuwde Tanja die als de dood was voor honden. ‘Ik ben weg!’ Ze smeed haar fiets neer en rende naar het hek, waar ze razendsnel in klom. Binnen twee seconden zat ze boven op de stenen zuil en keek angstig naar de twee honden die haar toeblafte.

Hanna stond nog steeds bij haar fiets op het grindpad. De honden waren haar voorbij gerend en waren achter de bange Tanja aangegaan. Hanna was niet bang voor honden, maar helemaal vertrouwen deed ze die twee bullebakken ook niet. ‘Rex! Max! Hier!’ De twee honden renden naar Joan die het huis uit kwam lopen. ‘Naar je kooi!’ Joans stem klonk dwingend en de beide honden verdwenen achter het huis. Joan liep het grindpad af. ‘Klim jij altijd in hekken?’

Tanja sprong op de grond en klopte haar kleren af. ‘Nee, alleen als ik aangevallen word door twee monsters. Lekker welkom!’ Ze pakte haar fiets op en liep achter Joan en Hanna aan in de richting van het huis.

‘Zet je fiets maar in het fietsenhok.’ Joan gebaarde naar de stenen ruimte naast het huis waar nog een aantal fietsen stond en een glimmende, spiksplinternieuwe brommer. Tanja en Hanna schoven hun fiets in een leeg rek en zetten hun fiets op slot.

‘Hoefst niet, hoor!’ zei Joan. ‘Hier wordt niets gestolen. We hebben overal camera’s hangen en het hek is dicht. De honden bewaken de tuin. Ze zijn altijd buiten.’

Tanja keek achterom en zag nog net het grote hek dichtvallen. ‘Het lijkt hier wel een gevangenis,’ mompelde ze.

‘Gaan jullie mee naar binnen?’

Joan ging voor en ze stapten een enorme hal binnen. De zwartmarmeren vloer weerkaatste hun voetstappen.

‘En dit is nog maar de hal?’ stamelde Hanna, die in haar hele leven nog nooit zo’n groot huis had gezien.

‘Een gymzaal als hal, maar geen kapstok te bekennen,’ mopperde Tanja, die met haar uitgetrokken jack in haar handen om zich heen keek.

‘Hier,’ zei Joan en ze trok aan een roestvrijstalen haak. Een gedeelte van de muur schoof opzij en er verscheen een inloopkast waar allemaal jassen hingen.

‘Wauw!’ riep Hanna. ‘Da’s handig! Zou wel wat voor bij ons thuis zijn. Zie je de rotzooi niet.’

Tanja zei niets. Ze hing haar jas op aan een van de haken en nam een afwachtende houding aan.

Een klein, wit hondje kwam enthousiast op hen af rennen.

‘Ach, wat een schatje!’ riep Tanja. ‘Heel wat vriendelijker dan die twee bullebakken buiten!’

Ze tilde Candy op en streelde de vacht. ‘Hoe heet-ie?’

‘Candy,’ zei Joan.

‘Snoepje?’ vertaalde Tanja. ‘Ben jij dan zo’n zoet hondje?’ Ze duwde haar neus tegen de natte neus van Candy en bewoog

haar hoofd heen en weer. ‘Ja, ben jij dan zo’n lieverdje?’ Wat verbaasd keken Joan en Hanna naar de kroelende Tanja.

‘Eh... ja... sorry,’ stamelde Tanja die in de gaten kreeg dat er naar haar gestaard werd. ‘Wij mogen in het tehuis geen dieren houden. Hygiëneregels. Ik had altijd graag zo’n lief hondje willen hebben. Om mee te vrijen... Nou ja... gewoon, om van te houden, snap je? Maar het mocht niet. Zelfs de twee muizen die ik had gevangen, moest ik afgeven.’

Tanja zette Candy weer op de grond en aaide haar.

‘Wij hebben twee poezen,’ zei Hanna om de aandacht af te leiden. ‘Groezie en Snoezie. Ze zijn al oud, hoor. Ze zullen binnenkort wel doodgaan en dan hebben we ook geen huisdieren meer. Behalve dan de salamander van Thijs.’

‘O.’

Er viel een stilte.

‘Konden jullie het vinden?’ vroeg Joan toen, terwijl ze hen gebaarde mee te lopen naar de kamer.

‘Ja, hoor,’ zei Hanna. ‘De straat dan. Alleen de huisnummers konden we niet zo goed vinden.’

‘Klopt,’ zei Joan. ‘De mensen hier in de buurt zijn nogal achterdochtig en willen liever niet dat je weet wie waar woont.’ ‘Dat hebben we gemerkt,’ merkte Tanja op. ‘Lekkere burens heb je!’

Hanna legde uit wat er gebeurd was.

‘We hebben haar even flink voor gek gezet,’ zei Tanja. ‘Wat een stom wijf, zeg!’

Joan trok haar wenkbrauwen op. ‘Een mevrouw met een klein, bruin hondje?’

Hanna knikte. ‘Een jaar of vijftig.’

‘Shit,’ siste Joan. ‘Dat is mevrouw Donkers, de vrouw van de...’

‘Burgemeester?’ vulde Hanna aan. Ze kon een glimlach niet onderdrukken. ‘Heb ik de burgemeestersvrouw zo staan beledigen... Oeps, gelukkig weet ze niet wie wij zijn.’

‘Ja, lekker, zeg!’ riep Joan. ‘Jullie hebben wel naar nummer tien gevraagd, toch? Ze weet donders goed dat jullie dan voor mij kwamen.’

‘Foutje, bedankt!’ Tanja grijsde. ‘Moet ze maar geen meisjes beledigen. Mozes... wat een kamer!’ Tanja bleef in de deuropening staan en was overdonderd door zoveel ruimte.

‘Loop eens door,’ siste Hanna die ook wat wilde zien.

‘Tjeempie!’

Met open mond bekeken ze de enorme kamer. De meterslange glazen schuifpui verlichtte de ruimte en deed al het aluminium in het meubilair schitteren. De spierwitte leren bank weerkaatste de zonnestralen die door een kier van het zonnescherf toch nog naar binnen schenen.

‘Het lijkt wel een hotel,’ stamelde Hanna. ‘Of nee, eerder nog een paleis.’

‘Vind je?’ Joan keek verlegen. Het enthousiasme van haar zussen maakte indruk op haar.

‘Ik zie dat zelf niet meer zo, weet je. Mijn ouders zijn gek op moderne spullen. Wit, zwart en aluminium zijn hun

lievelingskleuren. Alles is strak, kil en hard, vind ik. Gelukkig mocht ik mijn kamer naar eigen smaak inrichten.'

'Ik vind het prachtig,' fluisterde Hanna. 'Heel wat anders dan bij mij thuis. Daar is alles bruin en warm en zacht.'

Tanja zei niets. Wat moest ze zeggen? Hoe het bij haar thuis was? Geen haar op haar hoofd die daaraan dacht. Haar huis was goed zoals het was, maar dat zou die Joan nooit kunnen begrijpen en dus zweeg ze.

Een oudere vrouw kwam de kamer in lopen en stelde zich voor. 'Dag dames, ik ben Hilke. Joan heeft mij al veel over jullie verteld. Wat leuk dat jullie nu zusjes zijn, hè?'

Ze gaf de meisjes een hand en hoorde hun naam. 'Dus jij bent Tanja Couperus. Joan heeft al veel over je verteld. Ze...' 'Zo is het wel goed, Hilke,' zei Joan. 'Je hebt het vast heel druk.'

Hilke glimlachte. 'Kan ik wat te drinken voor jullie halen? Thee of misschien wat fris?'

'Doe maar thee,' antwoordde Joan. 'We gaan naar mijn kamer.'

Hilke verdween en even later hoorden ze glasgerinkel en het geluid van stromend water. Joan glimlachte. 'Hilke is een ouwe kletsmajoor.'

Tanja zette Candy neer en trok haar wenkbrauwen op. 'Is Hilke je moeder?'

Joan barstte in lachen uit. 'Mijn moeder? Haha, welnee!

Hilke is de huishoudster; ze woont hier in een zijvleugel van het huis. Je denkt toch niet dat mijn moeder met een schort

voor loopt?’

‘Zijn je ouders thuis?’ vroeg Hanna. ‘Dan kunnen we kennismaken.’

Joan stopte met lachen en pulkte aan haar T-shirt. ‘Eh.. die hadden allebei een belangrijke afspraak vanmiddag. Ik moest jullie de groeten doen. Zaken gaan voor; je weet hoe dat gaat.’ ‘Nou, nee! Eigenlijk niet,’ zei Hanna. ‘Mijn vader werkt alleen door de week, van negen tot vijf. Hij is eigenlijk altijd ’s avonds en in het weekend thuis. Gaat-ie mee naar voetbal op zaterdag, of hij helpt ons met huiswerk.’

Tanja liep naar het dressoir en bekeek aandachtig de foto’s die daar stonden. Ze voelde zich wat buitengesloten. Zij had helemaal geen vader. Niet eentje die zaken deed en niet eentje die er altijd was. Zij had alleen de kinderen in het tehuis en Anneke.

‘Zijn dit je ouders?’

Ze wees op een foto van een man en een vrouw in de sneeuw met een klein, blond meisje dat tussen hen in stond. Ze wachtte het antwoord van Joan niet af. ‘Hoe oud was je hier?’ ‘Vier,’ antwoordde Joan. ‘We waren op wintersport in Davos.’ ‘Je lijkt op mij,’ mompelde Tanja. ‘Ik had ook van die appelwangetjes en kromme benen.’

Hanna kwam naast Tanja staan. ‘Volgens mij hebben alle kinderen van vier dat.’ Ze bekeek de foto. ‘Leuke ouders heb je! Jammer dat ze niet thuis zijn.’

Hilke kwam binnen met een blad vol glazen en een theepot. ‘Zal ik het hier neerzetten?’

‘Ik zei toch dat we naar mijn kamer gingen,’ mopperde Joan. Hilke deed net of ze de boze toon in Joans stem niet hoorde en draaide zich om. ‘Dan breng ik het vast naar je kamer. Trouwens...’ Ze bleef even in de deuropening staan. ‘Je moeder belde. Het winkelen loopt iets uit. Ze blijft met haar vriendinnen nog een hapje eten in de stad. En je vader gaat na de vergadering nog even golfen. Of je vanavond met je zussen iets eet. Ze zijn rond negenen thuis. Misschien dat ze dan nog kennis kunnen maken?’

Hilke keek Tanja en Hanna vragend aan.

‘Eh... tja,’ stamelde Hanna. ‘Mijn oma komt eten en ik heb beloofd dat ik rond zessen thuis ben. Jammer!’

Joan keek naar Tanja die zich ook moest verontschuldigen.

‘Ik heb keukendienst. Dat betekent dat ik niet zo kort van tevoren kan afzeggen. Andere keer misschien?’

‘Je hoort het, Hilke,’ zei Joan zo onverschillig mogelijk. ‘We eten alleen een hapje. Ook gezellig, toch?’ Haar gezicht werd rood.

Hilke verdween met het dienblad en er viel een stilte in de kamer. Hanna en Tanja keken elkaar wat ongemakkelijk aan. ‘Zullen we?’ Joan liep achter de bank langs en gebaarde dat ze haar moesten volgen. ‘We gaan door de keuken, da’s sneller.’ Zwijgend liepen de drie meiden door het huis. Tanja voelde haar ademhaling vertragen. Alsof ze niet genoeg lucht kreeg. De beklemmende sfeer die in dit huis hing, maakte haar nerveus en benam haar alle lust om te praten. Trouwens, geen enkele opmerking zou nu op zijn plaats zijn geweest.

Hanna observeerde de omgeving met veel interesse. Dat mensen zoveel rijkdom om zich heen konden verdragen. Het goud en zilver blonk je tegemoet. Alles zag er perfect uit, bijna als een showroom. Ieder kastje, ieder meubelstuk, elk schilderij bevond zich op de juiste plaats en combineerde weer met de omgeving. Het was alsof Hanna door een trendy woonblad liep. Een droom, maar tegelijkertijd realiseerde ze zich dat het huis geen spatje warmte uitstraalde. Het was een koude, kille ruimte, waar je doorheen moest lopen. Er wonen zou verschrikkelijk zijn, bedacht ze.

Hilke kwam hen in de gang tegemoet. ‘De thee staat op je bureau,’ zei ze vriendelijk. ‘Ik heb er een koekje bij gedaan.’ ‘Bedankt,’ riep Joan en ze liep als eerste haar kamer in. ‘Dit is mijn kamer,’ zei ze zacht. De rode kleur in haar gezicht was weggetrokken, maar aan haar stem kon je nog horen dat ze zich niet helemaal op haar gemak voelde.

Hanna en Tanja bleven in het midden van de kamer staan en keken bewonderend om zich heen.

‘Wat gezellig, hier,’ riep Hanna. ‘Heel anders dan de rest van het huis.’

Joan glimlachte en was blij dat de stemming wat beter werd. ‘Ja, ik houd van warme kleuren.’

Tanja liep naar het raam en keek door de pui naar de tuin. ‘Je kunt hier wel een heel voetbalelftal laten trainen. Wat een tuin!’

Hanna liep naar het bed van Joan en boog zich voorover naar de poster van The Jeans die aan de muur hing. Haar ogen

richtten zich op de zanger Parrot. Zijn gezicht... zijn ogen, zijn mond... en heel even leek het alsof de wereld stilstond.

Hanna voelde haar bloed sneller stromen. Stel je voor dat dit echt haar vader was? Niet dat ze erin geloofde, maar... het zou kunnen. Een piepkleine kans was toch een kans. Elke maand won er iemand de loterij... van al die miljoenen mensen, was er altijd eenje die won. Hanna staarde in de felle ogen die haar recht leken aan te kijken. Herkende ze iets? Voelde ze iets?

‘Maak jezelf niet gek,’ fluisterde een stem achter haar. Het was Tanja. ‘Eerst bewijzen!’

Hanna draaide zich om. ‘Joan, heb je nog kaartjes kunnen krijgen voor het concert van The Jeans?’

Joan knikte. ‘Ja, drie. Dus als jullie mee willen?’

‘Eh... nou... ik denk dat ik...’

Ook Tanja voelde zich ongemakkelijk bij het aanbod van de dure concertkaartjes. ‘Ik ben niet zo’n fan en...’

‘Ik betaal,’ zei Joan direct toen ze begreep wat het probleem was. ‘Geen punt, mijn vader heeft de kaartjes kunnen regelen bij het reserveringsbureau. Het kost hem niets, dus voel je niet schuldig.’

Hanna en Tanja keken elkaar aan. Het aanbod was wel heel aantrekkelijk. Ze waren nog nooit naar een echt concert geweest.

‘Oké,’ sprak Hanna. ‘Lijkt me gaaf.’

Tanja knikte instemmend. ‘Ik ga mee.’

Joan liep naar haar bureau en wees op al de plakboeken die

daar lagen. ‘Dit is alles wat ik heb verzameld over The Jeans. Ik heb gisteren en vandaag al flink wat zitten speuren, maar ben de naam John Tana niet tegengekomen. Zelfs niet op de zoekmachines van internet. Misschien dat die Jim in de war is met een andere artiest?’

Ze sprak de woorden aarzelend uit. Natuurlijk wilde ze dat Jim gelijk had. Stel je voor: Parrot... haar vader. Een van de bekendste Engelse popidolen... haar vader. Maar haar gezonde verstand zei haar dat ze daar niet al te veel hoop op moest vestigen.

‘Hebben jullie het thuis verteld?’ vroeg Hanna opeens.

‘Wat?’ reageerde Joan. ‘Dat ik twee zussen heb? Ja, natuurlijk. Toen ik donderdag thuiskwam van de notaris, vroegen ze mij de oren van het hoofd. En het gekke was dat mijn vader en moeder allebei thuis waren die middag. Komt nooit voor, als jullie begrijpen wat ik bedoel.’

Tanja en Hanna knikten. Ze hadden ondertussen wel begrepen hoe de ouders van Joan met haar omgingen.

‘Ze wilden alles weten, over jullie, over de notaris, over de brief,’ ging Joan verder. ‘Alsof... nou ja, ze gaven mij het gevoel dat ze bang waren om mij kwijt te raken. Hadden jullie dat ook?’

Hanna schudde haar hoofd. ‘Mijn ouders waren nerveus. Het was niet dat ze dachten mij kwijt te raken of zo... het was meer bezorgdheid, denk ik. Ze vroegen steeds hoe ik me voelde en of ik het allemaal wel aankon.’

‘Gets, wat klef,’ riep Tanja. ‘Bij mij zeurde er gelukkig

niemand aan mijn kop.'

'En die Anneke dan,' vroeg Hanna. 'Wilde die niets weten?'
'Die wist alles toch al,' mompelde Tanja. 'Ik heb haar verder niet gesproken, hoor. Geen behoefte aan.'

'Maar vroeg ze ook niet hoe het geweest was? Ik bedoel... ze zal toch wel nieuwsgierig zijn geweest hoe het met jou ging?'
'Dat is dan haar probleem,' zei Tanja kortaf. 'Zij heeft mij al die jaren voorgelogen, zeg! Eigen schuld.'

Joan ging op haar bureaustoel zitten. 'Wat een toestand, hè?'
Ze pakte een van de plakboeken op en bekeek de foto van Parrot die op de voorkant was geplakt. Daarna tilde ze de losse, vergeelde foto op die ze van de notaris had gehad. 'Ik kan er niets van maken,' mompelde ze. 'Die foto is zo wazig. Je ziet alleen maar wat lang haar als herkenningspunt. Ik heb trouwens niets gezegd tegen mijn ouders van... hem!' Ze keek de anderen aan. 'Jullie?'

Hanna schudde haar hoofd. 'Ik ook niet. In die disco leek het zo... zo... waar. Alsof we het raadsel hadden opgelost. Maar als je er de volgende dag weer nuchter over nadenkt, weet je gewoon dat het flauwekul is.'

'Zeg meiden, waarom zitten we dan eigenlijk hier,' snauwde Tanja. 'Jullie wilden toch onderzoek doen naar die Parrot. Jullie geloofden toch in dat gezwam van die Jim. Je denkt toch niet dat ik hier voor een gezellig familiebezoekje ben gekomen?'

Joans gezicht betrok en Tanja had direct spijt van haar woorden. 'Sorry, zo bedoelde ik het niet. Ik bedoel...'

‘Ja, ja, het is al goed,’ zei Joan. ‘Je hebt gelijk. Wat doen we hier eigenlijk?’ Ze smiet het plakboek terug op het bureau en zweeg.

Tanja liet zich op het bed van Joan vallen en ging languit op haar rug liggen met haar armen onder haar hoofd gevouwen. Haar blik was gericht op de poster van Parrot die boven haar hoofd hing.

‘Best een lekker ding als je er vanuit deze hoek naar kijkt.’ Hanna liep naar het bureau en pakte een van de plakboeken op. ‘Mag ik?’

Joan knikte. ‘Wil je ze toch doornemen?’

‘Ik wil alles uitsluiten,’ zei Hanna standvastig. ‘Ik ben hier nu toch.’

‘Je hebt gelijk,’ zei Joan, die haar computer aanzette. ‘Jij de boeken, ik zoek op internet.’

‘En wat ga ik doen?’ riep Tanja vanaf het bed.

‘Jij mag thee inschenken,’ gebaarde Joan. ‘En koekjes uitdelen.’

‘Zeg, ik ben je bediende niet en trouwens: ik heb zin in chocola bij de thee.’

Joan liep naar de deur en gaf een brul. ‘Hilke!’

Binnen enkele seconden stond Hilke in de kamer. ‘Joan?’

‘Ja, we willen chocola bij de thee in plaats van koekjes. Kan dat?’

‘Ik zal ervoor zorgen,’ zei Hilke en ze verdween. ‘Da’s handig, zo’n huishoudster,’ lachte Tanja.

‘Ik vind het gênant,’ zei Hanna, die zich er niet prettig bij

voelde dat Joan iemand zo commandeerde. 'We kunnen toch zelf ook wat doen?'

'Hilke is een schat,' legde Joan uit. 'Ze vindt het heerlijk om voor mij te zorgen. Laat haar toch. Zonder haar en Candy had ik het nooit uitgehouden hier in huis.'

'En je ouders dan?' vroeg Hanna. 'Zijn die niet belangrijk voor je?'

Joan knipperde even met haar ogen. 'Jawel, maar op een andere manier. Weet je...' Ze keek haar twee zussen aan. 'Ze houden van mij en ik houd van hen, maar... het is net of er iets mist.'

'Wat dan?'

'Weet ik niet. Mijn vader is een echte schat, hoor. Een lieve knuffelbeer. Hij doet alles voor me. Ik ben zijn kleine meissie, zegt hij dan. Als hij thuis is dan neemt hij alle tijd voor me.' Joan glimlachte. 'En mijn moeder... zij is een kanjer, echt waar! Ze heeft mij eigenlijk alles geleerd wat ik moet weten. Ze weet alles over mode, lingerie, make-up en verzorging. En ze heeft humor! Je kunt vreselijk met haar lachen. En ze is heel trots op mij. Ze vertelt al haar vriendinnen hoe goed ik er uitzie. Laatst nog heeft ze een modellenbureau getipt. Ik mocht me direct inschrijven, goed hè?' Joan zuchtte. 'Ik kan het, geloof ik, niet goed uitleggen, hè?'

'Jawel, hoor!' sprak Tanja met een toon van medelijden in haar stem. 'Je legt het heel goed uit.'

Op dat moment kwam Hilke aanzetten met een schaalje vol

chocoladebonbons. ‘Kijk eens, die hadden we nog in huis.’ Ze wilde het schaalpje op tafel zetten, maar Tanja sprong op en pikte razendsnel een bonbon van het bordje nog voor het op tafel stond.

‘Mmm, heerlijk.’

Hilke zette het schaalpje op tafel. ‘Willen jullie verder nog iets?’

‘Je kunt de thee inschenken, Hilke.’ Tanja schrok van haar eigen stem en kreeg een kleur. Maar voordat ze zich kon verontschuldigen, had Hilke de thee al ingeschonken en liep de kamer uit.

‘Zie je wel,’ zei Joan. ‘Ze vindt het leuk om opdrachten te krijgen.’

‘Ik schaam me kapot,’ mompelde Tanja. ‘Dit gaat in tegen al mijn principes!’

‘Zo zie je maar weer,’ stelde Joan. ‘Mensen veranderen.’

‘Over veranderen gesproken,’ riep Hanna die over een van de plakboeken gebogen zat. ‘Die Parrot is in de loop van de jaren wel veranderd, zeg! Moet je kijken...’

Joan en Tanja kwamen naast haar staan en terwijl Hanna het plakboek doorbladerde en op de verschillende foto’s van Parrot wees, werd er afwisselend instemmend gemompeld.

‘Kijk, hier had-ie lang, krullend haar.’ (Joan)

‘En hier, helemaal kort.’ (Hanna)

‘Moet je die foto zien! Helemaal blond!’ (Tanja)

‘Wat een achterlijke kleding; lijkt wel een spook!’ (Hanna)

‘En hier is het weer een lekker ding.’ (Joan)

‘Ja, maar die slobberbroek hoeft van mij niet.’ (Hanna)
‘Kijk nou! Blote armen!’ (Tanja)
‘Ik zie geen tatoeage, jullie?’ (Hanna)
‘Die zat toch op zijn rug?’ (Joan)
‘Schouderblad.’ (Tanja)
‘Ja, dat zeg ik: op zijn rug!’ (Joan)
‘Is het geen hunk?’ (Joan)
‘Hmmm, zo wel; kijk die spieren!’ (Tanja)
‘Hij lijkt me ook best intelligent.’ (Hanna)
‘Wat maakt dat nou uit?’ (Joan)
‘Heel veel; voor mij wel.’ (Hanna)
‘Stuudje!’ (Joan)
‘Lijkt-ie op ons?’ (Hanna)
‘Mens, wij lijken niet eens op elkaar.’ (Tanja) ‘Da’s waar, maar toch...’ (Hanna)
‘Hij heeft wel een heleboel kruinen.’ (Joan) ‘Kun je dat zien?’ (Hanna)
‘Kijk maar naar dat haar!’ (Joan)
‘Het staat alle kanten op.’ (Tanja)
‘Misschien gewoon gel?’ (Hanna)
‘Nee, dat geloof ik niet.’ (Joan)
‘Ochtendcoupe; heb ik ook weleens.’ (Tanja)

Ze bladerden alle plakboeken door en verbaasden zich steeds meer over het steeds verschillende uiterlijk van Parrot.

‘De rest van de band blijft zo’n beetje hetzelfde,’ merkte

Tanja op. ‘Alleen die Parrot lijkt iedere keer in een verandermachine gestapt te zijn.’

Ze lazen alle artikelen, bekeken alle foto’s, maar konden geen echt sluitend bewijs vinden voor hun vermoedens.

‘Nergens staat de naam John Tana,’ verzuchtte Joan. ‘En trouwens, al heet die Parrot John Tana, dan nog is dat geen bewijs. Er zijn miljoenen Johns van wie de achternaam met de letter T begint.’

Hanna legde het laatste plakboek terug. ‘We moeten het anders aanpakken.’

Op dat moment ging de mobiel van Joan.

‘Ogenblikje.’ Joan klapte haar mobiel open. ‘Met Joan.’

Hanna en Tanja bekeken zwijgend nogmaals wat foto’s die voor op de plakboeken stonden en luisterden naar de stem van Joan.

‘Hé, Jim! Hoe is-ie? Wat? Niet? Wat vervelend voor je. Ik wel. Drie. Ja, heeft mijn vader geregeld. Wat? Nee, helaas, ik ga met mijn twee...’ Ze aarzelde even en keek Hanna en Tanja aan. ‘Ik ga met mijn zussen. Ja. Zie ik je nog eens? Hallo? Hallo!’

Ze klapte haar mobiel dicht. ‘Ook nog een fijn weekend,’ mompelde ze. ‘Wat een zeikerd, zeg! Hangt-ie zomaar op. Eerst heel lief doen aan de telefoon en slijmen voor concertkaartjes en als dat niet lukt gewoon ophangen... bah!’ Ze smiet haar mobieltje op haar bed. ‘Voorlopig geen jongens meer!’

‘Hoe is het afgelopen met die jongen die we in de disco

zagen?’ vroeg Hanna. ‘Jouw vriendin kwam toch met hem op je feestje?’

‘Danny!’ zei Joan grimmig. ‘Tja, die hebben we een lesje geleerd.’ Ze lachte. ‘Die Danny zal zich voorlopig koest houden, denk ik! Thee?’

Joan gaf de theeglazen door. ‘Ik heb niets gezegd over Parrot,’ zei ze toen. ‘Ergens schaam ik me ervoor, weet je.’

Hanna blies de damp boven haar theeglas weg. ‘Ik ook. Bijna had ik het mijn zus verteld. Ze is fan van The Jeans en ze deed gisteren zo vervelend tegen me dat ik uit woede bijna had gezegd dat die Parrot weleens mijn vader kon zijn.

Gelukkig kon ik me inhouden en daar ben ik achteraf gezien wel blij om. Grote kans dat het niet waar is en dan had je de poppen aan het dansen gehad thuis.’

‘Ik geloof er niet in,’ zei Tanja. ‘Dus voor mij was het niet zo moeilijk om het voor me te houden.’

‘Ook niet een heel klein beetje?’ Joan keek haar onderzoekend aan. ‘Ergens diep vanbinnen, heel diep vanbinnen, moet je het toch ook spannend vinden?’

Tanja haalde haar schouders op. ‘Ik heb het hoofdstuk familie al langgeleden afgesloten. Misschien vind ik het wel spannend, maar ik kan er niets mee. Ik voel niets! Het woord ‘mama’ of ‘papa’ doet me niets, weet je. Zelfs al vinden we die vader van ons, wie het ook mag zijn, dan... dan...’

Ze boog haar hoofd en nam een slok thee. ‘Laat maar. We zullen nooit te weten komen hoe die vader van ons er nu uitziet.’

Er viel een stilte in de kamer. Zwijgend dronken de meiden hun thee op. Alle drie waren ze met hun gedachten bij hun geheimzinnige vader.

Hanna dacht aan een rustige, goedgeklede man met prettige, open ogen die veel kennis bezat en een goede gesprekspartner was.

Tanja dacht aan een vrolijke, grappige man, in voor een geintje, met makkelijk zittende kleding aan, die niet bang was voor welke autoriteit dan ook.

Joan droomde van een gespierde, sportieve, goed verzorgde en trendy geklede man, die gek was op sporten en uitgaan.

‘Kan ik nog iets voor jullie doen, dames?’ Hilke stak haar hoofd om de hoek van de deur. ‘Nou, zo te zien, zijn jullie in een feeststemming.’ Ze liep naar binnen en zette de lege theeglazen op het dienblad. ‘Geen chocolaatjes meer?’ zei ze verbaasd toen ze alle bonbons nog keurig op het bordje zag liggen.

‘Nee, dank je,’ mompelde Joan. ‘Geen trek meer.’

Hilke keek de drie meisjes een voor een aan. ‘Kan ik helpen?’ vroeg ze toen. ‘Ik bedoel... ik zie dat jullie ergens mee zitten en misschien kan ik...’

‘Nee!’

Hilke schrok van het korte, wat felle, antwoord van Joan en

ging verder met het opruimen van de spullen. Er hing opeens een gespannen sfeer in de kamer. ‘Geheimen?’ probeerde ze nog. Niemand gaf antwoord, maar de boze blik van Joan bevestigde haar vermoeden.

‘Kent u Parrot?’ vroeg Hanna opeens, alsof ze niet in de gaten had dat Joan Hilke weg wilde hebben.

Hilke keek op. ‘Wie?’

‘Parrot; die man daar op die poster!’

Hilke bekeek de poster. ‘O, die spetter. Ja, dat is de zanger van...’

Hanna glimlachte. ‘Ja, van The Jeans, dat is een band die al ruim vijftien jaar bestaat, dus ik dacht... misschien...’

‘Ja?’

‘Kent u de band... van vroeger, bedoel ik?’

Hilke keek Hanna onderzoekend aan. ‘Jazeker. Vroeger wel. Nu ben ik daar een beetje te oud voor. De muziek van The Jeans is veel wilder geworden, vreselijk!’

Ze overdacht haar eigen woorden en glimlachte. ‘Het kan natuurlijk ook dat ik ouder ben geworden en er niet meer zo goed tegen kan, maar...’

Joan onderbrak haar. ‘Was je fan?’

‘Jazeker, vroeger dan, hè! Die John Tana is me d'r eentje. Als ik toen...’

‘Wat zeg je?’

Hilke keek naar Joan. ‘Hoezo?’

‘Je noemde een naam.’

‘Ja, jullie hadden het toch over John Tana... die man op de

poster? Hoe noemde jullie hem ook al weer? Pert of zo... ik...'

'Parrot,' reageerde Tanja. 'Zo heet die zanger.'

Hilke lachte. 'Kan wel wezen dat hij zich nu zo noemt, maar ik ken hem als John Tana. Toen de band pas begon ben ik nog eens naar een concert van ze geweest. Ik was al vijfendertig, maar ik had nog nooit zo'n geweldig concert meegemaakt. Wat waren ze goed.'

'Nou snap ik er niets meer van,' riep Joan pissig. 'Waarom weten wij dat niet?'

'Wat niet?' vroeg Hilke.

'Die naam... John Tana... die komt nergens voor!'

Hilkes blik viel op de vele plakboeken op het bureau en knikte. 'Wat leuk dat jullie van dezelfde muziek houden.' Ze draaide zich om naar Tanja en Hanna. 'Joan heeft heel veel informatie. Plakboeken vol, hè Joan?'

'Hoe zit dat precies met die naam?' vroeg Joan.

'Ik heb echt geen idee,' antwoordde Hilke. 'Ik ken alleen de naam John Tana. De naam Parrot zegt me niets. Betekent het woord parrot niet papegaai in het Engels?'

De drie meiden knikten.

'O, maar dan snap ik het wel,' riep Hilke. 'Heel in het begin had John een papegaai. Niet lachen, maar die stoere zanger was dol op die vogel. Is een papegaai een vogel? Ik weet het eigenlijk niet... volgens mij zijn papegaaien geen vogels of...'
'Doet niet ter zake, Hilke!' viel Joan haar in de rede. 'Vertel verder. Had Parrot een papegaai? Een echte?'

Hilke knikte. 'Ja, dat beest zat op zijn schouder. De eerste single van The Jeans... wacht... ik kan het bewijzen. Ogenblikje.' Ze stoof de kamer uit, de drie meiden verbouwereerd achterlatend.

'Dit wordt wel heel eng,' stamelde Hanna. 'Als het waar is wat Hilke zegt...'

'Ja, nou en? Wat dan nog?' riep Tanja. 'Dat bewijst toch nog niets. Er zijn wel meer mannen met een papegaai van wie de achternaam met een T begint.'

'En die zanger is van een band?' snauwde Joan. 'En Engelsman is, en al vijftien jaar muziek maakt? Hanna heeft gelijk.' Haar stem klonk opgewonden. 'Ik krijg hier helemaal de kriebels van. Die Jim had toch gelijk. Hilke liegt niet! Ik geloof haar: Parrots echte naam is John Tana... kan niet missen!'

Hilke kwam de kamer weer in. In haar handen had ze een klein vierkant hoesje, waarop een aantal mannen stond afgebeeld. 'Kijk,' zei ze triomfantelijk. 'De eerste single van The Jeans.' Ze hield het hoesje omhoog.

Hanna, Tanja en Joan bogen zich over de foto.

'Dat is Parrot.' Joan wees. 'Kijk!'

Drie paar verschrikte ogen keken naar de papegaai die op de schouder van de leadzanger zat.

'Dit is geen toeval,' fluisterde Hanna. 'Stel je voor dat het echt waar is, dat...'

Hilke werd nieuwsgierig. 'Wat bedoel je? Wat is waar?' Hanna kreeg een kleur. 'Eh... ik... eh... nee er is niets!'

De opgetrokken wenkbrauwen van Hilke deden haar nog roder worden.

‘We hadden een weddenschap,’ redde Tanja haar. ‘Over wie er gelijk had; da’s alles! Zij heeft gelijk!’

‘Eh... ja,’ stamelde Hanna. ‘Ik heb gewonnen.’

Joan pakte het hoesje uit Hilkes handen. ‘Mogen wij dit hoesje even houden?’

Hilke knikte. ‘Wel voorzichtig doen, hè? Het is een echt collectors item, dus ik wil niet dat het kapotgaat!’

‘Bedankt, Hilke. Dat was het.’

‘Weten jullie zeker dat ik niets meer kan betekenen voor jullie?’

‘Heel zeker, Hilke! Wil je de deur achter je dichtdoen?’

Hilke verliet de kamer en sloot de deur.

‘Kijken!’ Hanna rukte het hoesje uit Joans handen. ‘Zou het dan toch?’ Ze zoog de foto van de bandleden in zich op.

‘Hier heeft-ie lang haar, net als die man op de foto in Parijs.’

‘Pappie bedoel je,’ lachte Joan. ‘Ik begin er steeds meer in te geloven, weet je!’

‘Ik niet,’ zei Tanja en ze liet zich weer op het bed vallen. Haar ogen gleden over het lichaam van Parrot dat boven haar hoofd hing. ‘Die man kan nooit mijn vader zijn.’

‘Waarom niet?’ vroeg Joan.

‘Gewoon.’

‘Dat is geen reden.’

‘Weet ik veel!’

‘Is ook geen reden.’ Joan werd boos. ‘Je wilt er gewoon niet

aan, maar ik zeg je: Parrot kan wel degelijk onze vader zijn. Alles klopt! Geef me één reden waarom ik zou moeten twijfelen.' Haar stem klonk opgewonden. Alleen de gedachte al dat Parrot haar vader was, maakte haar hyper. 'Je bent bang!'

'Helemaal niet! Waarom zou ik?'

'Omdat het je eigen wereldje zou kunnen vernietigen. Ik vind je een leuke meid, maar je moet ophouden met dat afstotende gedrag van je. Logisch dat je weinig vrienden hebt, als je altijd zo destructief doet...'

Tanja sprong op en balde haar vuisten. 'Bemoei je er niet mee! Ik bepaal zelf wel hoe ik me gedraag. Daar heb ik geen kakmadam voor nodig! Zout op!'

Joans gezicht stond op onweer. 'Iemand moet jou eens goed de waarheid zeggen, zus! En ik ben niet bang voor je!'

'Dat is zo gebeurd!' Tanja sprong naar voren en wilde Joan vastgrijpen, maar Hanna kwam tussenbeiden.

'Stop, stelletje kleuters!' Ze duwde Tanja van zich af. 'Zijn jullie helemaal betoeterd!' Haar verontwaardigde gezicht in combinatie met het woord 'toeter' deed Tanja in een lachstuip schieten.

'Haha, wat zeg je nou? Toeter? Ik ben helemaal niet toeter. Jij was toeter toen we vrijdagochtend naar huis fietsten, haha, van je eerste biertjes!'

Ze liep een paar passen naar achteren. Hanna wist niet zo goed wat ze nu moest doen. Ze keek naar Joan die glimlachte. 'Was ik toeter?' stamelde ze.

‘Ja, volgens mij wel. Je had behoorlijk wat biertjes op.’
Hanna dacht na. ‘Echt? Deed ik raar?’
‘Een beetje,’ lachte Tanja. ‘Je slingerde met je fiets en giehelde wel erg veel.’

‘O!’

Het beteuterde gezicht van Hanna ontlokte een lachsalvo in de kamer en binnen de kortste keren waren ze hun boze bui vergeten. Na enige minuten keerde de rust terug.

‘Toch geloof ik erin,’ zei Joan.

‘En ik niet,’ reageerde Tanja.

‘Maakt op zich niet uit,’ riep Hanna. ‘We gaan dit gewoon uitzoeken. Afgesproken?’

Ze knikten alle drie ter bevestiging.

‘Wat doen we nu als eerste?’ vroeg Hanna, die graag verder wilde. Joan haalde een groot vel wit papier uit haar bureaula en pakte een paar stiften. ‘We zetten het op papier,’ zei ze.

‘Dan hebben we meteen een overzicht van alle overeenkomsten en verschillen.’

Ze tekende een man in het midden van het papier. ‘Dit is paps,’ zei ze en ze schreef er de letters John T. bij.

‘Nu gaan we alles noteren wat we weten over onze biologische vader.’

Ze trok een lijn, schuin rechts omhoog. ‘Roept u maar.’

‘Hij had een papegaai!’ zei Hanna.

Joan schreef het woord papegaai langs de lijn en tekende zo goed en zo kwaad als ze dat kon een papegaai aan het einde van de lijn.

‘Nog meer?’

‘Hij was Engelsman en muzikant,’ zei Tanja.

Joan trok weer een lijn vanaf de man naar rechts en schreef er de tekst engelse muzikant bij. Ze tekende de Engelse vlag en een gitaar aan het uiteinde van de lijn.

‘De tatoeage,’ riep Hanna.

‘En vijftien jaar geleden zijn eerste contract getekend,’ bedacht Tanja zich nog.

Joan verwerkte alle gegevens die bij hen naar boven kwamen.

‘Toch heb ik het idee dat we nog iets vergeten,’ zei ze.

Behendig boog ze achterover en haalde de brief van hun moeder, die de notaris hun gegeven had, te voorschijn uit haar bureaula. Ze las de brief aandachtig door. Plotseling begon ze te lachen. ‘Kijk, dat bedoelde ik nou: zoute haring! Hij was dol op zoute haring, dat schrijft ze hier.’

Ze legde de brief neer en trok een laatste lijn. ‘Hoe teken je een zoute haring,’ vroeg ze zich hardop af terwijl ze de contouren van een vis tekende.

‘Uitjes en zuur erbij,’ tipte Tanja.

Joan deed het en legde tevreden haar stift neer. ‘Klaar!’ Ze hield het vel papier omhoog. ‘Nu zien we in één klap wie, wat en hoe onze vader is. Nu gaan we hetzelfde doen met Parrot. Als we het nu in dezelfde volgorde doen, zien we meteen hoeveel overeenkomsten er zijn tussen hen.’

Het volgende kwartier werd er hard gewerkt en er ontstond een tweede schema met de figuur Parrot in het midden. De naam John Tana had Joan erbij geschreven.

Joan haalde plakband uit haar la en hing de beide vellen papier op haar deur. Zwijgend bekeken ze de overzichten. ‘Het meeste komt overeen,’ stamelde Joan toen. ‘We weten alleen niet zeker of de tatoeage en de zoute haring kloppen... maar dat kunnen we uitzoeken, toch?’

Hanna’s gezicht werd plotseling spierwit. ‘Ik geloof... nee...’ Ze deed een stap naar voren en boog naar voren. ‘Dit is wel heel...’

Ze liep naar het bureau en pakte een pen. ‘Heb je een stuk papier, Joan?’

‘Hoezo? Wat is er?’ Joan gaf haar een kladblok dat achter de computer lag. ‘Wat ga je doen?’

Hanna maakte een gebaar met haar armen dat ze stil moesten zijn en begon verwoed te schrijven. Tanja en Joan keken over haar schouders mee. Hanna schreef acht grote letters op het papier:

j o h n t a n a

Zonder het papier aan te raken, maakte Hanna sierlijke cirkelbewegingen met haar pen boven de letters. Er hing een gespannen stilte in de kamer. Joan en Tanja snapten er niets van.

‘Wat ben je toch aan het doen?’ riep Joan ongeduldig uit. ‘Ik heb gelijk,’ riep Hanna. Ze wees op de acht letters. ‘Kijk dan!’

Joan en Hanna keken, maar trokken tegelijkertijd hun wenkbrauwen op en schudden hun hoofd. ‘Wat moeten we zien?’

Hanna wees op de afzonderlijke letters en spelde ze. Daarna schreef ze drie namen op het papier ernaast:

j o a n

t a n j a j o h n t a n a h a n n a

‘Shit,’ stamelde Tanja. ‘Ik zie het!’

‘Wat?’ Joan begon uit frustratie met haar armen te wapperen. ‘Wat zie je? Ik zie niets!’

Hanna legde het uit. ‘De letters uit onze namen passen allemaal in de naam John Tana. Kijk maar!’ Ze wees op de letters, terwijl ze de namen uitsprak. ‘We zitten er alle drie in! Dat kan toch geen toeval zijn?’

Ze staarden naar het papier. Hanna had gelijk. De naam John Tana bestond uit de letters van hun eigen naam. ‘Hoe...’ begon Tanja. ‘Hoe zag je dat?’

‘Ik dacht meteen, toen ik die naam zag staan al dat er iets was. Ik heb dat wel vaker met letters. Soms zie ik woorden, lettercombinaties... zomaar; dat heb ik gewoon. Letters zijn iets heel wonderlijks. Weet je dat mensen woorden kunnen herkennen, ook als de letters door elkaar staan? Dat is wetenschappelijk bewezen en...’

‘Ja, ja,’ onderbrak Tanja haar. ‘Dat gedeelte geloof ik wel.’ Ze staaarde naar het papier en beet zenuwachtig op haar nagel. Ze kneep haar ogen samen en sloeg met haar vuist op het papier. ‘Shit! Ik haat bewijzen die iets bewijzen wat ik

helemaal niet wil weten!’

Het grote geheim

‘Jongedame, wat zei ik nou?’

Hanna lette niet op. De lerares Engels had haar nu al twee keer gewaarschuwd, maar dat had geen effect. Het was net of de geluiden om haar heen afketsten op een geluiddichte muur. De eerste schooldag na de vakantie was nu niet bepaald een topdag.

‘Eh... weet ik niet mevrouw,’ stamelde Hanna. ‘Sorry, ik voel me niet zo lekker.’

Mevrouw Jensen knikte begrijpend. ‘Dat dacht ik al. Je bent anders nooit zo afwezig. Hoofdpijn?’

Hanna schudde haar hoofd. ‘Nee, niet echt. Ik...’ Haar gedachten gingen razendsnel. Wat moest ze zeggen? Dat Parrot misschien haar vader was? Dat ze samen met haar twee nieuwe zussen naar het concert ging van The Jeans om dit uit te zoeken? Nee, ze hadden elkaar beloofd het niemand te vertellen totdat er honderd procent zekerheid was.

‘Ik denk dat ik een griepje heb, of zo,’ zei Hanna. Ze trok een zielig gezicht en zuchtte diep. ‘Mijn hele lijf doet zeer, mevrouw!’

Mevrouw Jensen keek op haar horloge. ‘Is dit je laatste uur?’ Hanna knikte.

‘Dan raad ik je aan om thuis een aspirientje te nemen en lekker onder de wol te kruipen.’ Ze richtte zich tot de hele

klas. ‘We stoppen nu met de les, ietsje eerder, maar ik vind dat dat moet kunnen. Huiswerk voor de volgende keer is oefening vier maken. Tot morgen allemaal.’

Onder enthousiast gemompel pakten alle leerlingen hun spullen bij elkaar en liepen de klas uit.

‘Gaaf, Hanna,’ riep een jongen uit haar klas. ‘Word nog eens ziek!’

Shanon, die al die tijd gezwegen had, kwam naast haar lopen.

‘Wat is er, Hanna?’

‘Niets, grieperig,’ antwoordde Hanna iets te snel.

‘Waarom geloof ik je niet?’

‘Weet ik niet, Shanon.’

Ze liepen door de gang naar de kluisjes. Hanna’s hoofd voelde als een draaimolen. Geen gedachte kon ze onder controle houden. Bij alles wat ze dacht, zei of deed kwamen gevoelens van onrust naar boven. Zo erg zelfs, dat ze al drie keer had overgegeven na een maaltijd. Waarom liet ze zich zo meeslepen door vermoedens? Vage vermoedens, maar toch... er zat een kans in dat haar vader de leadzanger was van The Jeans. Onmogelijk, maar waar!

Hun kluisjes lagen niet ver uit elkaar. Shanon opende haar kluisdeur en haalde haar jas te voorschijn. ‘Heb je problemen? Kan ik helpen?’

‘Nee!’ Het klonk bot. ‘Eh... er is niets... echt, geloof me. Ik ben gewoon niet lekker.’

‘Jammer dat je je verjaardag niet vierde,’ zei Shanon.

‘Ja, ik had niet zo’n zin in een feest. Misschien later, in de

zomervakantie of zo!’

‘Je was wel weg, afgelopen donderdagavond. Ik belde je nog, maar kreeg je moeder aan de lijn.’

‘O.’ Hanna voelde zich betrappt. Shit, wat moest ze nu zeggen? Ze had absoluut geen zin om al haar ervaringen met anderen te delen! Daar was ze nog niet aan toe. Het was al schokkend genoeg dat ze haar verleden terug had!

‘Was je weg?’

‘Eh... ja, even wat drinken in de stad.’

‘Leuk, met wie?’

Hanna wist dat Shanon zich nu buitengesloten voelde. Ze dacht natuurlijk dat er wel een soort feestje was geweest, maar dan zonder haar.

‘Met mijn... nichtjes! Ja, mijn oom en tante waren op visite en toen zijn wij er even tussenuit geglipt thuis.’

‘Je had mij toch even kunnen bellen?’ vroeg Shanon. ‘Je was jarig!’

‘Ja, sorry! Niet aan gedacht. We doen het een keer over, goed? Ik ga nu naar huis. Mijn hoofd doet zeer. Tot morgen!’ Hanna haalde haar jas uit haar kluisje en sloeg die om haar schouders. Behendig sloot ze het kluisje af en liep door de centrale hal het schoolgebouw uit. Ze hoefde niet ver te lopen. Haar huis lag vlak bij school en binnen vijf minuten stak ze de sleutel in het slot.

‘Hallo! Iemand thuis?’

Er kwam geen antwoord. Hanna zette haar tas onder de kapstok en hing haar jas op. Haar moeder was vast nog

boodschappen doen. Hanna liep naar de keuken en schonk zichzelf een glas cola in. Met grote teugen dronk ze haar glas leeg. Lekker!

Haar mobiel ging en Hanna nam op.

‘Hoi, met Joan.’

‘O, hoi! Hoe was jouw eerste dag op school?’

‘Gaaf wel. Ik vind het wel moeilijk, hoor.’

‘Ik ook,’ zei Hanna begrijpend, terwijl ze haar glas in de gootsteen zette. ‘De hele dag denk ik eraan. Het gaat maar niet uit mijn hoofd. Stel je voor dat het waar is?’

‘Ja, dat heb ik ook en het ergste is dat ze zo aan mijn kop zeuren. Vooral mijn vriendin Tessa blijft maar zuigen over dat notarisbezoek. Ik weet niet hoelang ik dit volhoud, hoor.’

‘Dat gevoel ken ik,’ fluisterde Hanna, terwijl ze het teleurgestelde gezicht van Shanon voor zich zag.

Het was even stil.

‘Ben jij nog wat te weten gekomen bij die fanclub?’ vroeg Hanna toen om de spanning te breken.

‘Nee, niet echt. Ik moest natuurlijk heel voorzichtig doen, maar voorzover ik heb kunnen nagaan, wisten ze niet meer dan ik ook wist. Dat van John Tana klopte wel. Parrot heeft zijn echte naam na de eerste single niet meer gebruikt en zo veel mogelijk laten verdwijnen. Hij heeft zelfs bij de burgerlijke stand geprobeerd zijn naam te laten veranderen, maar dat is hem uiteindelijk niet gelukt. Daarom weten de meeste fans van nu ook van niets. Parrot is de naam die hij al vijftien jaar gebruikt, ook op officiële documenten zoals

contracten. Volgens de voorzitter van de fanclub heeft hij een gloeiende hekel aan de naam John Tana. Hij wil alleen nog maar Parrot genoemd worden, naar zijn grote liefde: de papegaai!

‘En onze moeder dan? Is daar niets over bekend?’

‘Nee, ik kon het natuurlijk niet direct vragen, maar er is niets bekend over een specifieke vriendin vroeger.’

‘Zegt nog niets, natuurlijk.’

‘Nee.’

Stilte.

‘Heb jij huiswerk?’ Hanna probeerde haar stem onder controle te houden.

‘Engels en economie, jij?’

‘Wat opdrachten. Heb je Tanja al gebeld?’

‘Ja, maar ze was onderweg naar huis. Ik bel haar zo nog een keer.’

‘Doe haar de groeten!’

‘Doe ik! Doei!’

Hanna stopte haar mobiel weg. Daar waren ze dus niet echt iets mee opgeschoten, maar beter misgeschoten dan helemaal niet geschoten.

Hanna pakte haar tas uit de gang en liep de trap op naar boven. Haar kamer was aan het einde van de smalle gang. Het schuine dak van de bovenverdieping was verhoogd met een dakkapel, waar zonlicht door naar binnen viel. De gang leek zo een stuk ruimer. Hanna liep haar kamer in en sloot de deur achter zich. Met één druk op de knop zette ze de radio

aan. Gitaarklanken vulden de ruimte en Hanna glimlachte. Het leek wel of The Jeans haar overal achtervolgden. Nu weer op de radio. De diskjockey kondigde de plaat aan. 'The Jeans, binnenkort in Nederland, en jij kunt daarbij zijn!' Hanna spitste haar oren.

'Met wie spreek ik?'

'Jannie... Jannie van de Velde,' klonk een meisjesstem. De diskjockey liet een jingle horen.

'Jij herkende de nieuwste plaat van The Jeans!'

'Ja, ik ben een onwijze fan van ze,' riep het meisje. 'Ik probeer er al de hele dag doorheen te komen. Heb ik gewonnen?'

Weer klonk er een jingle. De diskjockey liet een stilte vallen.

'Jannie?'

'Ja?'

'Jij bent de honderdste beller! Gefeliciteerd! Je krijgt twee kaartjes voor het concert van The Jeans!'

'Ooo, te gek! Bedankt! Ik... wauw!'

Hanna ging op haar bed liggen en luisterde naar de enthousiaste kreten van de winnares.

'Weet je al wie je meeneemt, Jannie?' vroeg de diskjockey.

'Ja, mijn vriendin. Die zit hier naast me en valt bijna flauw. Te gek, zeg! Bedankt!'

'En Jannie...'

'Ja?'

'Je maakt ook nog kans op de viptrip die er aanstaande vrijdag uitgaat tussen vier en zes.'

‘Echt?’

‘Je wordt dan opgehaald door onze limo en wij zorgen er dan voor dat je de jongens van The Jeans backstage kan ontmoeten.’

‘Gaaf!’

‘Prettige dag nog, Jannie!’

‘Zal wel lukken. Doe!’

De verbinding werd verbroken en een reclame volgde.

Hanna staarde naar het plafond. Een ontmoeting met The Jeans... dat zou geweldig zijn. De stem van de diskjockey schalde weer door haar kamer. ‘Deze hele week jeans-week! Wil je ook kans maken op een ontmoeting met The Jeans, bel dan zodra je hun nieuwe single hoort. De honderdste beller wint sowieso twee concertkaartjes, dus blijf luisteren!’ Hanna pakte haar mobiel en zocht het nummer van Joan op. Dit moest ze vertellen!

‘Met Joan.’

‘Hoi, met mij nog even. Luister je naar de radio?’

‘Nee, ik zit in de keuken.’

‘Je kunt concertkaartjes winnen van The Jeans en...’

‘Hebben we toch al?’

‘Ja, maar ook een vip-trip. Kun je ze ontmoeten backstage.’

‘Echt?’

‘Ja, ze laten fans toe. Gaaf toch?’

‘Wat bedoel je?’

‘Nou, misschien kunnen wij daar ook heen.’

‘Via zo’n belspelletje? Joh, je maakt geen schijn van kans.’

‘Weet ik ook wel, maar ik dacht... nou ja...’

Er viel een stilte. Hanna wist zelf niet zo goed wat ze wilde. Geld om de hele week naar de radio te bellen had ze niet, en Joan had gelijk: er was maar een kleine kans dat ze erdoor kwam.

‘Oké, stom plan,’ zei ze toen.

‘Nou... weet je,’ reageerde Joan. ‘Je brengt me wel op een idee. Ik kan op de fanclubsite kijken of er vipplaatsen zijn en of er meet-and-greet afspraken gemaakt kunnen worden. Dat doen ze weleens. Laatst hoorde ik dat een Amerikaanse band voor veel geld handen schudde. Het geld ging naar een goed doel. Misschien dat The Jeans ook iets organiseren. Daar had ik nog niet aan gedacht. Wat goed van je! Ik ga het meteen uitzoeken. See you!’

Hanna stopte haar mobiel weg. ‘Zij wel,’ mompelde ze.

Tanja klapte haar agenda dicht en sloeg haar tas open.

Behendig schoof ze haar schrift, boek en etui naar binnen.

Maura, die naast haar zat, deed hetzelfde.

‘Snap jij er wat van?’ siste ze met haar hoofd half onder haar tafel gedoken.

‘Nee.’ Tanja schudde haar hoofd. ‘Maar dat zegt niet veel, want ik kan dat mens nooit goed volgen. Op de een of andere manier legt ze het zo uit dat ik er niets van snap.’

‘Die formule slaat volgens mij nergens op,’ fluisterde Maura.

‘Ze raakte zelf in de war toen ze het uitlegde.’

Ze stonden op en liepen achter de andere leerlingen aan het scheikundelokaal uit. Het was maandagmiddag, de eerste dag

na de vakantie. Het was een pittige dag geweest; een toets wiskunde en wat kleine overhoringen. Tanja had amper tijd gehad om over de vakantie bij te praten met haar klasgenoten en nu zat het laatste uur er al weer op. Aan de ene kant vond Tanja het jammer dat ze vandaag weinig had kunnen kletsen met Maura, maar tegelijkertijd wist ze dat het misschien wel beter was zo. De gebeurtenissen van de afgelopen week tolden nog steeds door haar hoofd. Twee zussen, een brief van haar moeder, een muzikant als vader... Hoe zou ze dat voor zich kunnen houden?

‘Hoe was je verjaardag?’ vroeg Maura toen ze in de hal hun jas aantrokken en eindelijk tijd vonden om bij te praten.

‘Sorry dat ik niet even langs kon komen. Was de disco leuk?’

‘Ging wel. Ik deed het eigenlijk meer voor de andere kinderen in het tehuis. Zelf ben ik niet zo’n verjaardagstype.’

‘Heb je verder nog iets spannends beleefd?’

‘Hmm, nee, niet echt,’ loog Tanja. Ze ontweek Maura’s blik en bukte om haar tas te pakken. ‘En jij? Was er wat te beleven in Zeeland? Jullie zaten toch in een huisje?’

‘Ja, vlak bij het strand.’

‘Leuk toch? Het was mooi weer.’

‘Nou, nee...het waaide er constant. Ik heb geen mannenlijf in zwembroek gezien, hoor!’

Tanja grinnikte om de opmerking van Maura. Ze was het zo langzamerhand wel gewend dat haar vriendin gek was op jongens en daar stoer over deed. Niet dat Maura ook echt wat met jongens deed. Nee, integendeel. Ze had, voorzover ze

wist, zelfs nog nooit verkering gehad. Het was meer grootspraak dan ervaring.

‘Wat sneu, nou!’ antwoordde Tanja lacherig. ‘Hoe ben je die vakantie dan toch doorgekomen?’

‘Lezend.’

‘Lezend? Gets, wat saai!’

‘En jij dan? Heb je nog wat gehoord van die zussen van je?’

Tanja was op haar hoede. Daar gingen ze weer. Al de hele dag probeerde Maura haar uit te horen. Steeds was de bel haar redding geweest en kon ze de meeste vragen ontwijken. Natuurlijk had Tanja haar vriendin vorige week, toen ze belde om haar te feliciteren voor haar verjaardag, al na lang dralen verteld van de twee nieuwe zussen die ze ontmoet had; ze kon niet alles geheim houden. Door iets te vertellen, hoopte ze het grote geheim voor zich te kunnen houden. Maar Maura wilde de hele dag werkelijk alles weten. Het leek wel alsof ze voelde dat Tanja nog iets voor haar verborgen hield.

‘Verder niets?’

‘Nee, niet echt. Ik heb je al verteld dat ik met ze ben wezen stappen, maar verder hebben we geen contact gehad.’ ‘Vertel nou eens wat meer. Zijn ze leuk?’

‘Hmm, gaat wel. Anders... Joan, die rijke, weet je wel, die reist wat af. Ze was, voordat we elkaar ontmoetten, met haar moeder een paar dagen naar Parijs geweest.’

‘Wauw, te gek zo’n zus!’

‘En Hanna, dat stuudje zal ik maar zeggen, is wel aardig. Beetje verlegen typje, maar wel oké.’

‘Wat heb jij dan de rest van de week gedaan?’

‘Eh... ik heb gewerkt, bij de supermarkt.’

Ze liepen de school uit richting de tramhalte.

‘Wat verdiend?’

‘Honderd euro.’

‘Lekker, wat ga je ermee doen?’

Tanja vertraagde haar pas en dacht na. Ze kon niet vertellen dat ze dat geld wilde bewaren voor de zoektocht naar haar vader. Kon ze wel vertellen dat ze naar het concert van The Jeans ging? Zou Maura daar wat achter zoeken?

Waarschijnlijk niet. En trouwens... ze zou er toch wel achterkomen. Zoiets kon je uiteindelijk niet verzwijgen voor je klasgenoten.

De tune van haar mobiel klonk. Tanja haalde haar mobiel uit haar jaszak en zei haar naam. Maura keek nieuwsgierig haar kant uit.

‘O, hoi! Wat?’ Tanja keek Maura aan. ‘Nee, ik loop op straat. Praat wat onhandig. Straks is oké, doe!’

‘Wie was dat?’ wilde Maura weten.

‘Joan, mijn zus, weet je wel.’

‘Wat had ze?’

Tanja klapte haar mobiel dicht en borg hem weer op. ‘Niets. Ze belt me straks terug.’

‘O.’

Tanja wist dat ze voor haar vriendin niet alles kon verzwijgen. Op den duur zou ze daar geen genoeg mee nemen.

‘Ik ga naar het concert van The Jeans,’ zei Tanja.

Maura stond stil. ‘Wat? Echt! Gaaf!’ Tanja liep door en Maura rende achter haar aan. ‘Met wie?’

‘Met mijn twee nieuwe zussen. Hebben we afgesproken. Joan is fan van The Jeans en...’

Ze hield op met praten. Het was beter om niet te veel te zeggen. Maura zou over alles blijven doorvragen.

‘Hoe ben je aan kaartjes gekomen?’

Zie je wel, daar ging ze al. Tanja ritste haar jas dicht. ‘Joan heeft dat geregeld via haar vader.’

‘Gratis?’

Tanja schudde haar hoofd. ‘Nee,’ loog ze. ‘Waarom denk je dat ik gewerkt heb vorige week?’

Ze renden naar de tram die de deuren opende en ze stapten in. Tanja liep door naar haar vaste plek in het midden van de tram. Maura kwam bij haar staan.

‘Heb je een foto van ze?’

‘Van wie? The Jeans?’

‘Nee, dombo, van je zussen!’

‘Nee.’

Maura zuchtte. ‘Je bent ook niet erg spraakzaam, zeg. Ik krijg het idee dat ik alles uit je moet trekken. Waar zijn we nou vriendinnen voor? Ik wil je gewoon helpen.’

Tanja zweeg. Dit was nu precies wat ze had willen voorkomen: een beledigde vriendin die aan haar water voelde dat er meer aan de hand was. Ze had eigenlijk al weer te veel gezegd.

Waarom konden mensen toch zo opdringerig doen onder het mom van vriendschap? Anneke kon dat ook zo goed. ‘Ik

ben niet boos,' zei ze dan. 'Ik ben alleen verdrietig dat je me niet in vertrouwen neemt!' Vreselijk vond Tanja dat. Chantage! Pure chantage. Dat ze twee zussen had en misschien wel ergens nog een vader was haar zaak. Waarom wilde iedereen zich daarmee bemoeien? Het was al moeilijk genoeg om te ontdekken dat zij, van alle drie, de minst aantrekkelijke was.

Tanja voelde haar bloed sneller stromen.

Joan was direct geadopteerd. Haar eigenwijze, blonde, gekunstelde zusje was een perfect modepopje geweest voor het rijke echtpaar Van den Meulendijck. En Hanna... Hanna beantwoordde precies aan de verlangens van het warme gezin Verduin: ze was lief, aanhankelijk en gehoorzaam.

Tanja dacht terug aan de woorden van de notaris. Ze was een boze, opstandige peuter geweest. Ze had gebeten, geschreeuwd, gestampt en absoluut geweigerd om met iemand mee te gaan. Tanja kon zich er niets van herinneren, maar aan het resultaat te zien, moest dat wel zo zijn. Zij was door niemand geadopteerd. Ze was bij Anneke gebleven, haar enige steun en toeverlaat, tot vorige week.

Dat Anneke op de hoogte was van alles had haar nog het meeste pijn gedaan. De woorden van de notaris waren in eerste instantie langs haar heen gegaan die dag, maar het feit dat Anneke haar en haar twee zussen had opgevangen en verzorgd, dat ze de adopties geregeld had en dat ze haar al die jaren niets verteld had... dat kwam hard aan. Anneke wist dat ze twee zussen had. Anneke wist al die tijd dat haar opa en

oma in Amsterdam woonden, vlakbij nota bene! En ze had nooit wat gezegd.

Tanja's gezicht betrok toen ze aan het verbaasde gezicht dacht van Anneke toen ze die middag bij thuiskomst de brief van haar moeder liet zien.

‘Een brief van je moeder?’ had ze gezegd. ‘Wat staat erin?’ Tanja was razend geweest. ‘Dat weet je best, mens!’ had ze geschreeuwd. ‘Jij wist al die tijd alles! En je hebt nooit wat gezegd. Nooit! Zelfs niet op momenten dat ik er helemaal doorheen zat. Niets over mijn zussen, mijn moeder, mijn vader en zelfs niet dat ik een opa en oma heb! Je had het moeten vertellen, hoor je!’

Veel kinderen uit het tehuis waren uit hun kamer gekomen en hadden haar geschreeuw geschrokken aangehoord.

‘Ja, luister maar, allemaal!’ had Tanja gegild. ‘Anneke doet wel lief, maar ondertussen maakt ze je kapot!’

Ze was naar haar kamer gerend en had de deur geblokkeerd met de leuning van haar stoel. Het geklop op de deur en het gesmeek van Anneke om toch vooral de deur open te doen had haar nog bozer gemaakt.

‘Ga weg!’ had ze geschreeuwd. ‘Ik wil je nooit meer zien!’

‘Maar je disco,’ had Anneke geroepen. ‘Alle kinderen verheugen zich er zo op. Je bent jarig! Dit kun je niet maken, Tanja! Doe het dan voor hen.’

Tanja had haar vuisten gebald. Dit deed Anneke nu altijd: op haar schuldgevoel inpraten. En het ergste was: ze wist dat het werkte.

‘Alleen als jij weggaat!’ had Tanja na enige overpeinzing gezegd. ‘Ik wil je niet zien!’

‘Dat is goed!’

Anneke was weggegaan en Tanja had haar disco gehouden. Een paar kinderen had zich nog afgevraagd waar Anneke was, maar Tanja had ze verteld dat Anneke een belangrijke vergadering had die middag en onmogelijk kon blijven. Alleen Angela had haar begripvol aangekeken. ‘Voor de kinderen,’ had Tanja gezegd toen Angela haar vroeg waarom ze het feest liet doorgaan in zo’n boze bui. Samen hadden ze de disco tot een succes gemaakt.

Het hele weekend had Tanja Anneke ontweken. Steeds als Anneke ergens was, zorgde Tanja ervoor dat ze ergens anders nodig was. Zelfs in de eetzaal lukte het haar om met haar rug naar Anneke toe te gaan zitten. Er was geen ruzie, er waren geen woordenwisselingen meer, er was helemaal niets meer! Tanja realiseerde zich heel goed dat ze haar laatste steun en toeverlaat de rug toekeerde. Nu had ze echt helemaal niemand meer. Anneke had haar verraden! Opzettelijk! En dat zou ze haar nooit kunnen vergeven.

Anneke leek het te begrijpen. De eerste twee dagen probeerde ze nog toenadering te zoeken, maar gisteren had ze het opgegeven. Tanja kreeg haar zin. Een ijzige stilte vernietigde hun vriendschap voorgoed.

De tram ging met piepende ijzers de bocht om.

‘Ik moet het allemaal nog verwerken,’ snauwde Tanja iets te kortaf. Maura draaide zich beledigd om. ‘Sorry dat ik

belangstelling toonde, hoor!’

Tanja zuchtte. ‘Zo bedoel ik het niet.’

‘Hoe dan wel?’ Maura had haar armen over elkaar gevouwen en keek haar uitdagend aan. ‘Je doet de hele dag al zo afstandelijk. Als je mij wilt dumpen, mij best, maar zeg het dan eerlijk. Ik snap best dat je met je rijke en je slimme zus veel beter af bent, maar...’

‘Doe niet zo idioot!’ riep Tanja die nu boos werd. ‘Dat is helemaal niet zo. Ik heb gewoon wat tijd nodig en dat heeft niets met jou te maken. Als jij echt mijn vriendin was, dan liet je mij met rust. Dan zeurde je niet de hele dag aan mijn kop over van alles en nog wat. Dat doe ik bij jou toch ook niet als je vader weer eens depressieve buien heeft en je bij mij komt uithuilen?’

‘O, da’s gemeen!’ schreeuwde Maura. ‘Dat heeft er niets mee te maken!’

De mensen in de tram volgden de discussie met belangstelling.

‘Hé, meissies,’ riep een oudere vrouw, die met haar afgeladen boodschappentas twee zitplaatsen in beslag nam.

‘Vriendschap duurt net zolang als je zelf wilt!’

Tanja en Maura keken de vrouw tegelijkertijd aan.

‘Wat?’ reageerde Maura met een verwilderde blik in haar ogen. ‘Waar bemoei je je mee, mens!’

De vrouw glimlachte. ‘Nergens mee, ik merk alleen iets op, waar je misschien iets aan hebt. Soms moet je dingen zeggen, maar soms moet je ook kunnen zwijgen.’

‘Doe dat dan!’ snauwde Maura.

Tanja begon te lachen. Het gezicht van haar beledigde vriendin zag er niet uit.

‘Wat nou?’ riep Maura die zich omdraaide. ‘Word ik nou van twee kanten aangevallen?’

Tanja hield zich vast aan de paal van de tram. ‘Hahaha, die kop van je!’

Maura keek in het raam van de tram en schoot prompt in de lach. ‘Ik lijk het monster van Loch Ness wel.’

‘Of Frankenstein,’ vulde Tanja aan.

‘Ja, nu snap ik waarom al die mensen...’ ze draaide in het rond en keek daarbij de mensen stuk voor stuk aan ‘...zo ongegeneerd naar mij zitten te staren! Stelletje sensatiezoekers!’

Een voor een draaiden de mensen hun hoofd om en deden alsof ze totaal niet geïnteresseerd waren in het schreeuwende meisje.

‘En nu net doen alsof jullie mij niet zien, hè? Lafbekken!’

Tanja greep de arm van Maura beet. ‘Zo is het wel genoeg, Mau!’

De tram stopte en Tanja duwde haar vriendin de tram uit.

‘Fijne dag nog allemaal!’ riep Tanja die als laatste uitstapte. De deuren sloten achter haar en de tram reed weg.

Maura en Tanja zwaaiden nog naar de vrouw met de boodschappentas die met haar neus tegen het raam gedrukt naar hen keek. ‘Daaaaag!’

Ze staken over. Toeterende auto’s raasden achter hen langs.

‘Ik moest hier helemaal niet uit,’ riep Maura toen ze veilig op de stoep belandden. ‘Nu moet ik een heel stuk lopen.’

‘Is goed voor je,’ zei Tanja. ‘Je wilde toch niet alleen in die tram blijven staan, hoop ik?’

Maura schudde haar hoofd. ‘Nou, nee.’

‘Ga je nog even met mij mee?’ vroeg Tanja. ‘Duits leren?’

Maura twijfelde. ‘Ik heb mijn moeder beloofd om direct naar huis te komen. Pap is de laatste tijd niet zo best en ze wil graag dat ik er ben als hij thuiskomt uit zijn werk. Ik...’

‘Ik begrijp het,’ zei Tanja. ‘Ga maar. Doe de groeten aan je moeder enne...’

Ze keek Maura begrijpend aan. ‘Maak je nou maar geen zorgen om ons. Ik moet het ook allemaal nog even verwerken. Je bent de eerste die alles hoort, goed?’

Maura sloeg haar armen om Tanja heen. ‘Tot morgen!’

Wat onhandig nam Tanja de welgemeende knuffel van haar vriendin in ontvangst. ‘Eh... ja, tot morgen!’

Maura liet haar los en liep weg. ‘Sterkte!’ riep ze nog voordat ze om de hoek van de straat verdween.

‘Dank je,’ mompelde Tanja. ‘Kan ik gebruiken.’

Tanja deed haar ogen open. Het Duitse boek onder haar schouder prikte. Ze keek op haar horloge. Oei, vijf uur al. Ze was vast in slaap gevallen toen ze uit school kwam. Snel legde ze haar boek op haar bureau en liep de lange gang in naar de eetkamer. Het rook er heerlijk. Tanja zag de grote, aluminiumschaal op tafel staan. ‘Mmm, tomatensoep,’ mompelde ze. De andere kinderen zaten al aan tafel. Tanja

liep naar haar stoel aan het eind van de lange tafel.

‘Ik lust geen tomatensoep,’ mekkerde Jeroen, een jongen van acht jaar. ‘Ik houd helemaal niet van soep. Weten ze dat nou nog niet daar in de keuken?’

Tanja ging zitten en zei niets. Jeroen zeurde altijd over het eten. Niemand reageerde. Anneke kwam binnen met een grote soeplepel. ‘We eten allemaal gewoon mee, zonder gezeur. Als je denkt dat je dat niet kan, ga je naar je kamer.’ Jeroen zuchtte. ‘Oké, oké, maar het is niet eerlijk. We eten nooit iets wat ik lekker vind. Toen ik nog bij mijn moeder woonde kreeg ik iedere dag lekkere dingen.’

Een paar meisjes giechelden. ‘Patat, patat en patat,’ siste een van hen. ‘Geen wonder dat-ie zo dik is!’

Anneke wierp haar een boze blik toe. ‘Zo is het wel genoeg, dames,’ zei ze. ‘En jij...’ Ze wendde zich tot Jeroen. ‘Nu is het afgelopen met dat gezeur bij iedere maaltijd. Ik heb het nu echt vaak genoeg tegen jou gezegd.’

Jeroen kruiste zijn armen op zijn borst en zweeg, maar zijn ogen spraken boekdelen.

Een voor een hielden de kinderen hun bord op voor de soep. Ook Jeroen. Anneke gaf hem een klein schepje soep.

‘Met balletje,’ knipoogde ze naar hem.

Als laatste schepte ze haar eigen bord vol.

‘Eet smakelijk,’ zei ze.

‘Eet smakelijk,’ klonk het in koor. Tanja at zwijgend haar soep op. De andere kinderen praatten met elkaar. Af en toe ving ze flarden van gesprekken op. Over school, over vriendjes, over

sport. Het interesseerde haar niet echt. Alle kinderen in het tehuis waren jonger dan zij. Angela was de oudste; zij was dertien. Angela woonde pas een paar maanden in het tehuis. Haar ouders waren gescheiden, moeder aan de drank en vader was ergens in het buitenland. Angela en haar broertje waren afgelopen winter geplaatst. Ze hadden heel erg moeten wennen. Tanja had geprobeerd hen op hun gemak te stellen. Het broertje was al snel gewend aan de nieuwe situatie. Jongens doen dat toch sneller, vond Tanja. De afgelopen jaren had ze gemerkt dat jongens veel nuchterder reageerden op hun nieuwe plekje in het tehuis. Ze voetballen, speelden buiten met elkaar, gingen naar school en spraken met geen woord over hun gevoelens; alsof ze die niet hadden, leek het wel.

Meisjes hadden het er moeilijker mee, of liever gezegd: ze maakten het moeilijker. Meisjes wilden praten, huilden nog veel in het begin en Tanja vond ze altijd wat hulpeloos. Zielig bijna!

Angela ook. In het begin had ze geen woord gezegd, alleen maar gehuild. Tanja was vaak bij haar op de kamer gekomen en had soms alleen maar zwijgend naast haar gezeten. Tanja wist hoe het ging. Ze had het al vaker meegemaakt. Na een paar dagen was Angela gaan praten. Tanja had geluisterd, urenlang. Tjonge, wat kon die Angela praten. En wat had ze veel meegemaakt. Ze hadden gepraat, gehuild en gelachen samen en langzamerhand was Angela zich thuis gaan voelen. Dat was het moment dat Tanja zich had teruggetrokken. Haar

taak zat erop. Angela moest haar leven weer oppakken en daarvoor kreeg ze professionele hulp.

Tanja had zo al heel veel meisjes op hun gemak gesteld. Ze was de oudste hier en er werd tegen haar opgekeken. Tanja kon met iedereen in het weeshuis goed opschieten, maar echte vriendinnen had ze niet. Vond ze ook niet nodig!

Maura was de enige die heel dichtbij kwam. Ze noemden elkaar vriendinnen, vertelden elkaar veel, vertrouwden elkaar, maar Tanja wist dat ze Maura niet alles van zichzelf gaf. Diep vanbinnen hield Tanja iets verborgen, iets wat alleen van haar was, waar niemand bij mocht! De gevoelens die daar broeiden, waren privé en voor niemand anders bedoeld.

Tanja schraapte de laatste lepel soep uit haar bord en dacht aan Joan en Hanna. Zou ze hen ooit zo diep toelaten?

Tegelijkertijd bedacht ze dat ze het ook om kon draaien. Had ze haar twee zussen al toegelaten? Had ze onbewust onthouden dat ze vroeger met zijn drieën waren? Waren die verborgen gevoelens juist iets van hen drieën?

Tanja herkende veel van zichzelf in de meiden die ze begeleidde. Ook zij had een lange strijd gevoerd met haar gevoelens over haar familie, haar plek in het weeshuis en haar toekomst. Ze begreep waar de worsteling lag, ze wist waar het verdriet zat. En telkens als ze een meisje een paar maanden had begeleid en zag opbloeien, groeide ze zelf een stukje mee. Haar kracht, haar energie en haar ogenschijnlijke acceptatie van de situatie, waren voortgekomen uit het helpen van al die anderen.

Tanja keek naar Anneke die juist met een schaal sla de eetkamer in kwam. Hun blikken kruisten elkaar. Snel sloeg Tanja haar ogen neer.

Zwijgend verzamelde ze de lepels en borden en zette die op de kar die in de hoek van de eetkamer stond.

‘Wil jij het vlees halen, Tanja?’ vroeg Anneke. ‘Kokkie brengt de aardappelen.’

Tanja liep naar de keuken die vlak bij de eetkamer lag. Een grote vrouw met een wit schort aan stond bij het fornuis en keek op toen Tanja binnenstapte.

‘Ha, Tanja, kom jij het vlees halen?’

Tanja pakte een grote schaal aan waarop allemaal hamburgers lagen. Haar gezicht betrok en ze keek naar de pan op het fornuis. Die was leeg.

Kokkie liep naar de oven. ‘Hier is jouw kaasburger.’ Ze haalde een schaalje uit de oven en liet de kaasburger op de vleesschaal glijden. ‘Een vegetarische burger voor Tanja. Je dacht toch niet dat ik je zou vergeten?’

‘Nee hoor!’ Maar haar gezicht sprak boekdelen. Ze liep de eetkamer weer in en zette de schaal op tafel. De stoel van Anneke was leeg. ‘Waar is Anneke?’

‘Geen idee,’ antwoordde Angela. ‘Ze liep opeens van tafel.’ Tanja voelde zich onrustig. Anneke liet de kinderen nooit alleen in de eetkamer. Of zij of Anneke was altijd aanwezig. Dat hadden ze afgesproken en dat ging al jaren zo!

‘Schep jij maar vast op. Ik ga wel even kijken.’

Tanja liep de eetkamer uit. De gang was leeg. De kamer van

Anneke was vlak bij de eetkamer. Tanja voelde aan de deurkruk. De deur zat niet op slot. Voorzichtig duwde ze de deur open en schrok. Anneke zat in haar stoel, een zakdoek voor haar gezicht, haar schouders schokten.

‘Huil je?’

Anneke keek op. ‘Nee, hoor!’ Ze veegde haar neus af. ‘Ik ben wat verkouden.’

Tanja wist dat ze loog. ‘Zomaar opeens?’

‘Ja, gek hè?’

Tanja aarzelde, maar besloot haar trots opzij te zetten. Ze liep naar Anneke toe en legde haar hand op haar schouder. ‘Wat is er?’

Anneke stond op. ‘Niets! In ieder geval niet iets waar jij wat aan wilt doen.’

‘Ik?’

Er viel een stilte.

‘Huil je om mij?’ vroeg ze.

Anneke knikte. ‘Sorry dat ik er weer over begin, maar ik word gek van die stilte tussen ons. Ik wil het je uitleggen... alsjeblieft, luister naar me.’

Tanja trok haar hand terug. Haar gezicht betrok. ‘Hier heb ik geen zin in!’

‘Maar begrijp het dan!’ Annekes stem sloeg over. ‘Je moeder heeft me met mijn hand op mijn hart laten beloven dat ik niets zou zeggen! Ze ging dood, Tanja! Ik heb een stervende vrouw iets beloofd... Snap je niet hoe belastend zo iets is? Al die jaren dat we samen waren. Je bent als een dochter voor

me! Dacht je dat ik al die jaren niet getwijfeld heb? Mijn hart brak als je vragen stelde over je verleden, je familie... Ik had het beloofd! Hoor je me?’ Ze greep de arm van Tanja beet. ‘Ik kon niet anders! Echt het spijt me...’

‘Het spijt mij ook,’ sprak Tanja koel. ‘Er is gewoon iets kapot nu. Ik vertrouwde je... als een moeder, voorzover dat wat zegt. Ach, wat zeik ik nou. Ik wil het er gewoon niet meer over hebben, oké?’

Ze liep naar de deur. In de verte klonk kindergeschreeuw. ‘Ik ga naar de eetzaal. Laten we vanaf nu in ieder geval gewoon met elkaar omgaan, goed?’

Een paar seconden lang keken ze elkaar aan.

‘Da’s goed, Tanja,’ sprak Anneke. ‘We hebben het er niet meer over. Als je maar weet dat ik er altijd voor je zal zijn.’ De deur viel achter Tanja in het slot.

Joan legde haar handdoek op het ligbed en dook in het zwembad. Het koele water liet haar huid tintelen en maakte haar hoofd leeg. Even geen gepieker, alleen maar ontspanning.

Joan probeerde iedere dag wat baantjes te trekken in het zwembad. Meestal ’s morgens voordat ze naar school ging, maar er waren dagen bij, zoals vandaag, dat ze ’s middags nog een extra duik nam.

De eerste dag op school na de vakantie was weer wennen geweest. Het toch al zware lesrooster van maandag was haar tegengevallen, maar de meeste energie was opgegaan aan het ontwijken van moeilijke vragen.

Tessa wilde natuurlijk alles weten van haar zussenbezoek vorige week zaterdag en nog van haar vakantie in Londen de dagen ervoor, want tijdens de disco vrijdagavond waren ze daar niet eens aan toegekomen. Joan had in geuren en kleuren verteld over haar bezoek aan de Big Ben en de Towerbridge, de dubbele bussen die overal reden, het afschuwelijke eten, Harrods, het mooiste warenhuis dat ze ooit had gezien en natuurlijk had ze de musical die ze had gezien niet overgeslagen.

‘Het was echt fantastisch!’ had ze in de pauze geroepen tegen haar klasgenoten. ‘Moeten jullie ook eens doen.’

Een meesmuilende blik van Danny had haar doen zwijgen. ‘Nodig ons een keer uit, zou ik zo zeggen,’ zei hij sarcastisch. Tessa had haar uit de groep meegetrokken naar buiten. ‘Niet op hem letten,’ had ze gefluisterd. ‘Hij is nog steeds pissig op ons om dat akkefietje tijdens jouw disco.’

‘Net goed,’ had Joan gezegd. ‘Die jongen verdiende het!’ ‘Ja,’ giechelde Tessa, ‘dat is waar, maar waren we niet een beetje te hard?’

‘Welnee!’ had Joan met een big smile gezegd. ‘Helemaal niet. Ik vond dat-ie het verdiend had. Ik houd niet van vreemdgaanders.’

‘Ik ook niet, maar om nou een briefje op zijn rug te plakken met de tekst vreemdganger?’

Het feestje van Joan was voor Danny anders gelopen dan hij had verwacht. Natuurlijk had Joan haar vriendin de ochtend na haar verjaardag direct ingelicht over de zoenpartij van

Danny in de disco. Met het briefje op zijn rug had hij minstens een halfuur op haar feestje rondgelopen. Na wat gegiechel en steelse blikken, had iemand hem gewezen op het gele papiertje op zijn rug. Rustig had hij de tekst gelezen, maar Joan had aan zijn ogen gezien dat hij woedend was. Net goed! Zonder iets te zeggen, was Danny verdwenen. Geen klasgenoot had hem verder gemist.

Joan dook onder water en keerde. Ze zette haar voeten af tegen de rand van het zwembad. De hele dag had ze Danny's ogen in haar rug voelen prikken. Natuurlijk verdacht hij haar van de actie, maar bewijzen kon hij het niet. Tessa had hij sowieso de hele dag niet aangekeken. Wat konden jongens toch onsportief zijn, vond Joan.

Behendig klom ze uit het zwembad en droogde zich af. De zwempartij had haar goed gedaan. Ze legde de handdoek op het ligbed en installeerde zich. Heel even zonnen. Ze zou zo haar huiswerk gaan maken. Even later klonk haar diepe ademhaling door de stille tuin.

Joans mobiel ging. Ze schrok wakker.

‘Met Joan.’ Ze ging rechtop zitten. ‘Hé, pap! Waar zit je?’ Ze luisterde en knikte. ‘Is goed. Zal ik doen. Alles goed verder?’

Joan vond het altijd fijn om haar vaders stem te horen. Al was hij niet vaak thuis, hij belde haar bijna iedere dag even op.

‘Kusje!’

Joan hing op. De stilte overviel haar des te meer nu ze haar vader had gesproken. Hij zat in Hongkong en zou daar nog

wel een paar dagen blijven. Ze keek op haar horloge. Vijf uur. Ze zou Tanja nog bellen.

Razendsnel vlogen haar vingers over de toetsen. Ze luisterde naar de pieptoon.

‘Met Tanja.’

‘Hoi, met mij nog een keer. Ik zou je terugbellen.’

‘O, hoi, ja, dat is waar ook. Helemaal vergeten. Wat is er?’

Joan kon het gevoel niet onderdrukken dat Tanja wat kortaf was. ‘Is er iets?’ vroeg ze.

‘Nee, hoezo?’

‘Je klinkt wat... wat... ach laat maar. Ik had Hanna net aan de lijn.’

‘Ja?’

‘Zij had een goed idee.’

‘Wat dan?’

Joan zuchtte. Wat was die meid zakelijk, zeg! Echt gezellig verliep het gesprek niet.

‘Ze hoorde dat er op de radio kaartjes werden weggegeven,’ legde Joan uit. ‘Voor het concert met The Jeans en dat er een vip-trip te winnen was.’

‘Een wat?’

‘Een vip-trip,’ herhaalde Joan. ‘Een ontmoeting backstage met de jongens van The Jeans.’

‘O.’

‘Is dat alles wat je kunt zeggen?’ Joan werd ongeduldig. Moest ze dan alles voorkauwen?

‘Misschien dat dat iets voor ons is?’ zei ze.

Het was even stil aan de andere kant van de lijn.

‘Ben je er nog?’ vroeg Joan.

‘Ja.’

‘Wat vind jij?’

‘Tja... weet ik veel. Kost dat geld?’

Joan voelde irritatie opkomen. ‘Ja, bakken! Mens, daar gaat het toch niet om. Het gaat om het idee van de ontmoeting. Is dat niet wat voor ons?’

‘Doe niet zo pissig, zeg,’ klonk de stem van Tanja. ‘Je bent niet duidelijk. Natuurlijk wil ik ze spreken. Maar dat is toch een kans van één op een miljoen? Dacht je dat ik mijn kostbare telefoontikken ga spenderen aan zo’n belspelletje?’

‘Nee, dat vraag ik ook helemaal niet. Doe niet zo moeilijk. Ben je uit je humeur of zo?’

‘Ja.’

Het korte antwoord van Tanja overviel haar. ‘O, problemen?’
‘Ja, maar niet iets waar jij wat aan kan doen.’

Joan wist even niet wat ze moest zeggen. Tanja irriteerde haar bij het minste of geringste, maar daarnaast waardeerde ze de eerlijkheid van die griet. Je wist tenminste meteen waar je aan toe was. Grote bek, klein hartje!

‘Anneke?’ gokte Joan.

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. ‘Ben je er nog?’

‘Ja, Anneke... en mijn vriendin, en mijn klasgenoten, mijn leraren, de kinderen hier in het tehuis... ik ben het helemaal zat! Iedereen zeurt aan mijn kop over jou en Hanna. Ze

willen maar niet begrijpen dat ik jullie graag nog even voor mezelf wil houden. Snap je dat?’

Joan knikte. ‘Ja, dat snap ik. Zo voel ik dat ook een beetje.’ Ze sloot haar ogen en voelde de warme zonnestralen haar gezicht verwarmen. Er kwam een knotsgek idee bij haar op.

‘Tanja?’

‘Ja?’

‘Wil je een paar dagen hier logeren? Mijn ouders zijn er toch niet en Hilke vindt het fantastisch om je te verwennen.

Ruimte genoeg. We hoeven elkaar niet eens tegen te komen in dit grote huis, dus je hoeft niet bang te zijn dat we op elkaars lip zitten.’

‘Tja... ik...’

‘Het hoeft niet, hoor! Maar als je de boel daar even achter je wilt laten? Je kunt van hieruit ook naar school fietsen.’

‘Weet je het zeker?’

Joan wist het niet zeker, maar wat in het leven wist je nu echt zeker? ‘Ja, pak je spullen en kom hierheen. Wat je niet mee kan nemen op je fiets, haalt Hilke vanavond wel op, goed?’

‘Oké, ik doe het. Maar als het niet gaat...’

‘Dan fiets je maar weer terug,’ vulde Joan aan. ‘Niet geschoten is altijd mis! Enne...’ Joan grinnikte. ‘Neem je bikini mee. Het is zalig hier bij het zwembad.’

‘Doe ik! Te gek, bedankt!’

Joan klapte haar mobiel dicht. Wat had ze nu gedaan? Maar een klein opstandig stemmetje zei haar dat ze best wel eens heel veel lol zou kunnen gaan beleven met die rare zus van

haar. En het was in ieder geval gezelliger dan helemaal in je eentje.

Heel even overwoog ze om ook Hanna te vragen om te komen logeren, maar dat zou waarschijnlijk te veel van het goede zijn. Hanna had een fijne familie waar ze zich thuis voelde en ze woonde vlak bij haar school. Eerst maar eens kijken hoe het met Tanja en haar zou gaan. Hanna kon altijd nog in het weekend komen.

Joan sloot haar ogen en met een tevreden glimlach op haar mond viel ze in slaap.

Zussen

‘Slaap jij bloot?’

Joan keek verbaasd naar Tanja die in haar slipje voor de spiegel van de badkamer stond en haar tanden poetste.

‘Ja, problemen mee?’

‘Eh... nee.’

Zwijgend poetsten ze hun tanden. Tanja was die middag direct gekomen met haar spullen. Het was niet veel, vond Joan. Een sporttas en haar schooltas, dat was alles.

Hilke had haar bed in orde gemaakt en geholpen met uitpakken.

Tevreden had Tanja haar kamer geïnspecteerd. ‘Wat poepiechic,’ had ze geroepen toen ze het hemelbed zag staan.

‘Mag ik daarin slapen?’ Toen Hilke bevestigend had geantwoord, had Tanja lachend geroepen dat je daar wel met zijn vijven in kon slapen.

Ze hadden nog wat gezwommen en later op de avond toen het frisser werd, had Hilke hun een heerlijke salade voorgeschoteld met stokbrood en kruidenboter. Dat Tanja vegetarisch was, had ze geen probleem gevonden. Als toetje kregen ze ijs met warme chocoladesaus. Tanja genoot zichtbaar van alle verwennerijen.

‘Thuis eten ze waarschijnlijk aardappelen, bonen en vla toe,’ had ze geroepen. ‘Om klokslag halfzes. Dit is heerlijk: laat op

de avond eten en dan ook nog zo lekker!’

Joan had de enthousiaste reacties van Tanja met wat verlegenheid geobserveerd. Voor haar waren deze dingen heel normaal.

‘Een villa met zwembad,’ had Tanja die avond gezegd, toen ze in de huiskamer tv aan het kijken waren. ‘Een huishoudster en alle spullen die je je maar kan wensen... jij hebt het! Ben je daar niet ontzettend blij mee?’

Joan had wat onhandig met haar hoofd geknikt. ‘O, ja, best wel.’

‘Ik wou dat ik zo woonde,’ ging Tanja verder. ‘Doen waar je zin in hebt, geen mensen om je heen, stilte. Heerlijk!’

‘Zo leuk is dat niet, hoor!’ had Joan gemompeld. ‘Stilte is saai! Ik zou best eens met anderen willen samenwonen, zoals jij.’

‘Je mag mijn plekkie,’ had Tanja voorgesteld. ‘Kun je genieten van alle drukte in het tehuis. Ruilen?’

Joan glimlachte. ‘De waarheid ligt ergens in het midden,’ had ze gezegd.

Tot elf uur hadden ze tv gekeken, gepraat, gelachen en gediscussieerd. Ook hadden ze geprobeerd een ontmoeting te regelen met The Jeans, zoals Hanna had voorgesteld. Met de creditcard van haar moeder bij de hand had Joan via internet van alles geprobeerd. Helaas! The Jeans deden niet aan goede doelen, ze hadden het druk genoeg met hun concert, werd er gezegd door hun officiële perswoordvoerder. Joan had gesmeekt, geld geboden, gevloekt en gezegd dat het heel belangrijk was om ze

persoonlijk te ontmoeten, maar de manager was onverbiddelijk. ‘Geen ontmoeting met The Jeans,’ had hij gezegd. ‘Alleen via de radio!’

De avond was, ondanks dit teleurstellende bericht, toch gezellig geweest. Joan voelde zich tevreden. Het was een goed plan geweest om Tanja te logeren te vragen. Ze had het in tijden niet zo gezellig gehad thuis. En nu stonden ze in de badkamer hun tanden te poetsen.

‘Hilke zorgt morgenochtend voor het ontbijt,’ zei Joan nadat ze haar mond had gespoeld. ‘Ik moet om acht uur de deur uit.’

‘Acht uur pas?’ riep Tanja en ze spuugde wat tandpasta in de wasbak. ‘Hoe laat begint jouw school?’

‘Halfnegen. Ik doe er tien minuten over alles bij elkaar, maar ik wil altijd nog even bijkletsen, dus ga ik iets eerder weg.’

Tanja boog haar hoofd en liet wat water uit de kraan in haar mond lopen. Ze gorgelde en spuugde het water uit. ‘Ik mag hier wel om halfacht weg, denk ik,’ zei ze en ze veegde haar mond af aan de handdoek. ‘Het is best nog een eind fietsen.’

‘Ja, maar ik fiets niet,’ grinnikte Joan. ‘Ik brommer!’

Tanja keek haar ongelovig aan. ‘Een brommer?’

‘Van mijn ouders gehad vorige week op mijn verjaardag.’

Tanja zuchtte. ‘Ik had het kunnen weten. Wat een mazzelmeid.’

Ze moesten allebei lachen om haar toepasselijke woordkeuze. ‘Ik vind jou best wel meevallen, zus,’ bekende Joan met een grote glimlach op haar lippen. Ze liepen door de lange gang

naar hun kamer. Tanja opende de slaapkamerdeur. ‘Hmmm, slaap er eerst maar een nachtje over. Morgen denk je er vast weer anders over.’

Het bleef gezellig in huize Van den Meulendijck die week. Tanja en Joan gingen iedere morgen afzonderlijk naar school; Tanja vroeg, Joan een halfuur later. Pas aan het eind van de middag, als ze allebei uit school kwamen, zagen ze elkaar weer.

De eerste twee dagen was het nog wat onwennig voor beide meiden. Tanja bleef onder de indruk van alle rijkdom om haar heen en de hulpvaardige Hilke die al haar wensen vervulde. Na het harde leven in het tehuis, waar de dag aan elkaar hing van roosters (opruimen, tafel dekken, wassen, licht uit, opstaan, afwassen, schoonmaken), was dit een verademing. Diep in haar hart schaamde Tanja zich voor haar grote genieten. Temeer omdat ze altijd op de bres had gestaan als er gedemonstreerd moest worden tegen de ‘Westerse Rijkdom’: het grote kapitalisme, de geldverkwistende economie die grote groepen in de samenleving liet creperen. Hoe vaak had ze niet in het buurthuis mee gediscussieerd over dit onderwerp? Hoe vaak had ze rijke mensen niet ‘profiteurs’ genoemd?

En nu lag ze zelf in een chic bubbelbad, genoot ze van de diensten van een echte huishoudster, sliep ze in een hemelbed en kon ze alles bestellen waar ze trek in had! Tanja deed haar uiterste best om die tegenstrijdige gevoelens te laten samenwerken, maar er bleven moeilijke momenten.

Zoals die keer dat Hilke haar kleren gewassen en gestreken op haar bed had neergelegd met daarbovenop een lief briefje: 'Fijne dag vandaag op school!'

Tanja had haar tranen nauwelijks kunnen bedwingen. Het was niet alleen de goedheid van Hilke die haar trof, nee... het was vooral het feit dat ze inzag dat Hilke het echt fijn vond om voor iemand te zorgen. Ze werd niet onderdrukt, zoals Tanja zo vaak had gedacht. Hilke was een wijze, lieve vrouw die haar leven graag in dienst stelde van de familie Van den Meulendijk. Dat was haar eigen keuze geweest en Tanja schaamde zich dat ze daar vroeger haar oordeel over velde. Het was niet zo zwart-wit als ze altijd gedacht had. Tanja had het briefje in haar agenda geplakt.

Ook Joan moest wennen. Ze verbaasde zich meer en meer over het feit dat ze het gezellig vond dat Tanja bij haar logeerde. Haar hele leven had ze prijsgesteld op haar privacy. Dat ze bijna altijd alleen in huis was (met Hilke dan), had ze fijn gevonden. Die rust, die stilte, geen gezeur aan je hoofd, spullen die altijd op hun plek bleven liggen. Goed, ze zag haar ouders niet vaak, maar daar stond tegenover dat ze al snel haar eigen verantwoordelijkheid kreeg en haar eigen beslissingen mocht nemen. Haar eenzaamheid was haar vrijheid geworden en dat voelde prima. Joan was graag alleen. Zelfs haar beste vriendin Tessa had nog nooit bij haar gelogeerd. En nu was er een wildvreemd meisje (weliswaar haar zus, maar toch...) op haar eigen verzoek, bij haar ingetrokken en het gekke was: het maakte haar vrolijk.

Ze moest een groot deel van haar privacy inleveren: dingen delen, zoals de badkamer en de tv. Ook kon ze niet meer zwijgend haar eten opeten, Tanja wilde kletsen. Dat ‘kletsen’ was misschien nog wel het grootste obstakel van de logeerpartij. Tjee, wat kon die Tanja praten. Ze was een kunstenaar in gesprekken op gang houden. Net als Joan dacht dat ze eindelijk even konden zwijgen, bedacht Tanja weer een nieuw onderwerp om over te bomen.

‘Hoe doe je dat toch?’ had Joan uitgeroepen, maar Tanja was zich van geen kwaad bewust geweest. ‘In het tehuis moet je altijd praten,’ had ze gezegd. ‘Als je daar vijf minuten niets zegt, komen ze al naar je toe om te vragen of je niet lekker bent!’

Joan en Tanja genoten allebei op hun eigen manier van de logeerpartij en het wonderlijke was dat ze die week een keer geen ruzie hadden. Misschien omdat het huis groot genoeg was om elkaar te ontwijken, maar misschien ook omdat ze elkaar beter leerden kennen en respect kregen voor de verschillende leefwijzen waarmee ze waren opgegroeid. Het was vrijdagmiddag, de dag voor het concert. Joan en Tanja kwamen gelijk thuis uit school. Joan zette haar brommer in de garage, terwijl Tanja haar fiets behendig in het fietsenhok manoeuvreerde.

‘Kun je je brommer niet beter in het fietsenhok zetten?’ zei Tanja. ‘Je vader komt over een paar uur toch thuis?’

Joan haalde haar schouders op. ‘Misschien. Je weet het nooit! Voor hetzelfde geld, komt-ie helemaal niet thuis.’

Tanja zag dat Joan wel vaker met deze situatie te maken had gehad. ‘En je moeder? Wanneer komt die terug van haar vakantie?’

‘Weet ik niet,’ zei Joan terwijl ze het huis in liepen. ‘Ze vertrok zondag en ze bleef acht dagen weg, geloof ik.’

‘Dan komt ze zondag,’ stelde Tanja vast.

‘O, dat kan!’

Tanja fronste haar wenkbrauwen bij zoveel desinteresse. Het leek wel of het Joan niets kon schelen.

Ze liepen naar binnen. Hilke begroette hen in de keuken met een pot thee en koekjes.

‘Mmm, lekker, Hilke,’ riep Tanja.

Joan zei niets en liep direct door naar de telefoon. Het lampje knipperde. ‘Heeft er nog iemand gebeld?’ vroeg ze nonchalant aan Hilke.

‘Je vader, hij komt morgenavond pas thuis.’

‘Zie je wel?’ Joan keek Tanja triomfantelijk aan. ‘Ik zei het toch?’

Tanja knikte wat onhandig. Zo enthousiast hoefde Joan nu ook niet te doen over dit bericht.

‘En mam?’ ging Joan ijzig verder. ‘Zeker ook nog een verlenginkje geregeld?’

Hilke aarzelde, maar knikte toen. ‘Je vader reist via Curaçao, waar je moeder zit, en ze blijven daar een paar daagjes samen. Hebben ze nodig na zo’n drukke periode.’

‘Begrijp ik,’ zei Joan. ‘Koekje?’ Ze hield de schaal met koekjes voor Tanja’s neus.

‘Eh.. ja... lekker!’

Tanja’s mobiel ging. ‘Hanna,’ zei ze, toen ze het verlichte display zag. ‘Hoi Han, hoe is-ie?’

Tanja luisterde naar de stem aan de andere kant van de lijn.

‘Dat is lief van je, maar ik logeer al ergens... eh...’

Tanja keek Joan aan die instemmend knikte. Tanja ging verder. ‘Bij Joan, al een paar dagen. Het ging niet zo lekker in het tehuis enne...’

Tanja luisterde, terwijl Hilke drie glazen thee inschonk.

‘Zal ik nog een logeerkamer gereedmaken?’ fluisterde ze, terwijl ze Joan een knipoog gaf. ‘Wel zo gezellig als jullie alle drie dit weekend bij elkaar zijn. Jullie gaan toch naar dat concert morgen?’

Tanja, die Hilke gehoord had, knikte ijverig en legde haar hand op haar mobiel. ‘Hanna wil mij al uitnodigen dit weekend bij haar thuis. Wat doen we?’

Joan maakte een gebaar met haar arm. ‘Laat maar komen! Hier is ruimte genoeg.’

Tanja haalde haar hand weg. ‘Hier heb je Joan.’ Ze gaf haar mobiel aan Joan die wat paniekerig reageerde. Zoveel drukte ineens was ze niet gewend. Het voelde alsof ze overrompeld werd door Tanja en Hilke. ‘Wat moet ik zeggen, dan?’

‘Dat ze hier mag logeren, suffie!’

Joan herstelde zich. ‘Hoi Hanna, je mag komen, hoor!

Ruimte zat... Wat?... Ja, ik vind het ook gezellig, echt!... Hoe

bedoel je? Nee, ik vind het echt leuk en je bent geen drammer. Kom nou maar, doe niet zo kneuterig!’

Joan gaf het toestel aan Tanja terug en haalde diep adem. ‘Even een blokje om.’ Ze liep de keukendeur uit. ‘Ben zo terug.’

Tanja was heel even van haar stuk gebracht, maar de stem van Hanna maakte haar weer alert. ‘Hoi, met mij! Het is goed, hoor! Pak wat spullen in en kom hierheen. Hilke kookt wat lekkers vanavond, hè Hil? Tot zo!’

Tanja klapte haar mobiel dicht en ging aan de keukentafel zitten. ‘Wat was er nou met Joan?’

‘Ach, laat haar maar even. Jij om haar heen, haar ouders die nog langer wegblijven...’

‘Nou,’ mompelde Tanja. ‘Zo te zien doet dat haar niet veel.’

‘Dat lijkt maar zo. Het doet haar echt wel wat, maar ze laat het niet merken. Het is een soort overlevingstactiek van haar.’

Tanja ontweek de doordringende blik van Hilke. ‘Komt ze terug?’ vroeg ze om de aandacht af te leiden. ‘Ik bedoel... nog voor middernacht?’ Ze grijnsde.

Hilke en Tanja dronken zwijgend hun thee op. Het ingeschonken kopje thee van Joan stond veelzeggend in het midden van de tafel. De stoomwolkjes verdwenen, de kleur van de thee in het glas werd donkerder. Net toen Hilke de glazen op wilde ruimen, stapte Joan de keuken weer in.

‘Thee?’ zei Hilke vriendelijk alsof ze deze situatie al vaker had meegemaakt.

‘Ja, lekker!’ Joan schoof aan tafel en schoof het glas koude

thee van zich af. 'Hoe laat komt Hanna?'

Tanja wist even niet hoe ze moest reageren. Deed iedereen hier alsof er niets gebeurd was? Ze keek naar Joan die een koekje van de schaal pikte en in haar mond stak.

'Wordt er nog iets uitgelegd?' vroeg ze toen.

Hilke gaf haar een veelzeggende blik, maar Tanja negeerde haar. 'Waarom liep je nou weg?'

Joan at haar koekje op en begon aan haar thee. Ze was duidelijk niet van plan om iets te gaan zeggen.

Tanja sloeg met haar vuist op tafel. 'Hé! Hallo! Ik praat tegen je, hoor!'

Joan dronk rustig verder van haar thee. Hilke ruimde zenuwachtig de glazen op en zette ze op het aanrecht, bang als ze was dat er scherven gingen vallen.

'Ik ben niemand een verklaring schuldig,' sprak Joan toen gedecideerd. 'En helemaal niet aan logés.'

Verbluft keek Tanja haar aan. De kilheid in de stem van Joan en de strakke huidplooien rondom haar mond maakten van haar een compleet vreemde. Zo kende Tanja haar zus niet. De afgelopen week waren ze juist dichterbij elkaar gekomen. Ze hadden kunnen lachen om hun verschillen en ze waren elkaar gaan begrijpen... dacht ze... maar nu begon Tanja te twifelen. Zouden de verschillen dan toch onoverkomelijk blijken? Waren opvoeding en milieu onherroepelijk en bepalend voor de rest van je leven?

Dat kon en wilde ze niet geloven! Joan en zij waren zusjes, verschillend opgevoed, maar met dezelfde genen, hetzelfde

bloed... ze waren familie! Tanja voelde de boosheid in zich opvlammen.

‘Boodschap begrepen! Stik maar in je zelfmedelijden. Geen wonder dat je altijd alleen bent. Wie wil er bij zo’n chagrijnig, verwend nest wonen? Veel plezier morgen. Ik ga!’

Ze schoof haar stoel naar achteren en liep naar de deur.

‘Sorry, Hilke en bedankt voor alles. Jij bent zowat de enige die dit verdraagt. Complimenten!’

Met grote stappen verdween ze naar de slaapkamer, waar ze verwoed begon met het inpakken van haar spullen.

Broek.

Die trut moest niet denken dat ze haar ook nog eens kon kleineren.

Sokken.

Wat dacht ze wel?

Schooltas.

Met dat hautaine toontje van haar joeg ze iedereen tegen zich in het harnas.

Toiletas.

Had ze dat zelf niet door, dan?

T-shirts.

Haar laatste kledingstuk werd met veel kracht in de sporttas geduwd. Klaar! Ze wilde geen minuut langer in dit huis blijven. In het tehuis was het dan wel niet zo poepiechic, maar de mensen daar waren tenminste wel oprecht (op Anneke na dan) en niet zo achterbaks als die kakmadam die toevallig haar zus was.

‘Sorry.’

Tanja draaide zich met een ruk om en keek naar de gestalte in de deuropening. Joan zag er niet uit. Haar spierwitte gezicht leek doorzichtig; haar rode, betraande ogen keken Tanja dof aan. ‘Het spijt me.’

Tanja stond versteend, de sporttashengsels in haar handen. Ze deed haar mond open, maar er kwam geen geluid uit. Ze kon het niet!

Joan boog haar hoofd. ‘Ik wil niet dat je gaat,’ fluisterde ze. Tanja hervond haar stem. ‘Logés blijven nooit lang.’ Ze legde de nadruk op het woord ‘logés’.

Joan hief haar hoofd en keek Tanja bijna smekend aan. ‘Ik zeg toch dat het me spijt.’

‘Dat is niet genoeg,’ sprak Tanja strak en ze tilde de sporttas op. ‘Misschien wel voor de lieve vrede, maar niet om hier te blijven logeren.’ Ze liep naar de deur en probeerde langs Joan te lopen, maar die hield haar met één arm tegen.

‘Blijf nou, alsjeblieft?’

‘Ik zou niet weten waarom.’ Tanja voelde de emoties in haar stem klinken. ‘Steeds als ik denk dat je wel meevalt, kom je weer met een krengerige opmerking. Je vindt jezelf veel te belangrijk, dame! Weleens nagedacht over het feit dat er meer mensen op de wereld zijn dan jij alleen? Houd daar maar eens rekening mee!’

‘Pff, alsof jij zo perfect bent,’ reageerde Joan. ‘Jij zit altijd overal meteen bovenop! Je bent impulsief en reageert alsof iedereen tegen je is. Dat is helemaal niet zo, dat denk je alleen

maar!’

Er viel een stilte. Besluiteloos stonden de twee meiden tegenover elkaar. Beide opmerkingen waren raak en ze wisten het.

‘Jullie zijn niet gelijk!’ zei Hilke die in de deuropening verscheen. Tanja en Joan schrokken van haar stem en Hilke maakte handig gebruik van de stilte die viel. ‘En dat zal ook wel nooit gebeuren, maar jullie zijn wel gelijkwaardig! En dat betekent iets heel anders.’ Ze keek de meiden een voor een aan. ‘Gelijkwaardig heeft te maken met acceptatie, met respect voor de ander. Gewoon de beleefdheid opbrengen om antwoord te geven op iemands vraag.’ Ze keek Joan doordringend aan. ‘En...’ Ze keek nu naar Tanja. ‘Dat betekent ook dat je iemand ruimte moet geven als die daar behoefte aan heeft.’

Beide meiden zwegen.

‘En nu wil ik er niets meer over horen! Jullie hadden toch een geweldige week samen? Het ging zo goed! Ik ben nu ook wel benieuwd of jullie andere zus zich hier thuisvoelt... Hanna, heet ze toch?’

Joan en Tanja knikten, blij als ze waren dat Hilke overging op een ander onderwerp.

‘Hanna is eigenlijk de gewoonste van alle drie,’ mompelde Joan en ze glimlachte. ‘En dat bedoel ik positief, hoor!’ Hilke sloeg haar armen om Tanja en Joan. ‘Gewoon of niet... we gaan er een ongevoon gezellig weekend van maken, goed?’

Rond vijfen werd er gebeld. Via de intercom opende Hilke de toegangspoort. Een kleine, donkerblauwe auto reed het grindpad op.

‘Haar ouders zijn mee,’ riep Tanja, die door het keukenraam drie personen in de auto zag zitten.

‘Lijkt me niet meer dan logisch,’ zei Hilke. ‘Die mensen willen natuurlijk heel graag weten waar hun dochter gaat logeren.’

Ze liepen alle drie naar buiten.

‘Dus jullie zijn de zussen van Hanna?’ zei mevrouw Verduin, terwijl ze Joan en Tanja een hand gaf. ‘Wat leuk om jullie te ontmoeten.’

Ook meneer Verduin reageerde verheugd. ‘Hanna heeft al heel wat over jullie verteld. ‘Jij moet Tanja zijn.’ Hij gaf haar een hand. ‘Hanna had al gezegd dat jij een stoere meid was.’ Tanja glimlachte wat en bedacht zich dat Hanna dat vast positief bedoeld moest hebben.

‘En dan moet jij Joan zijn,’ ging meneer Verduin verder. ‘Jij woont hier in dit prachtige huis?’

Joan gaf Hanna’s vader een hand en knikte.

Hilke deed een stap naar voren. ‘Ik ben Hilke, de huishoudster, wilt u binnen even wat drinken?’ stelde ze vriendelijk voor. ‘Kunt u meteen even kijken waar Hanna slaapt.’

Meneer en mevrouw Verduin liepen achter de drie meiden aan naar binnen en verbaasden zich hardop over het prachtig ingerichte huis.

Joan en Tanja trokken Hanna mee naar de slaapkamer en lieten Hilke achter met meneer en mevrouw Verduin.

‘Lieve ouders heb je,’ zei Joan toen ze Hanna haar slaapplek wees. Hanna legde haar tas op het brede bed dat bij het raam stond. ‘Ja, zijn ze ook. Ik had voorgesteld om op de fiets naar jullie te gaan, maar mijn vader wilde daar niets van weten. Hij gaf eerlijk toe dat ze veel te nieuwsgierig waren naar jullie! Is het nog gelukt?’

‘Wat?’ vroeg Joan.

‘Dat van die ontmoeting!’ Hanna’s gezicht straalde. ‘Je zou proberen een ontmoeting met The Jeans te regelen. Ik hoorde maar steeds niets, dus ik dacht dat je er druk mee bezig was.’

‘Nou... nee!’ stamelde Joan die zich bedacht dat ze er inderdaad in de drukte van Tanja’s bezoek niet meer aan gedacht had om Hanna in te lichten. ‘Hebben we maandagavond al geprobeerd, maar het is niet gelukt.’

‘Jammer!’ riep Hanna. ‘Dan moeten we gewoon vroeg gaan en vooraan gaan staan.’

‘Je doet alsof het zo gepiept is,’ riep Tanja. ‘Weet je wel hoe groot de Arena is? Er komen duizenden mensen. Je dacht toch niet dat we die Parrot te spreken kregen. Er staan vast hekken...’

‘Nou, daar klimmen we gewoon overheen,’ riep Hanna vastbesloten.

‘En er zijn bewakers,’ ging Tanja verder, die zich verbaasde over de vastberadenheid van Hanna.

‘Kopen we om,’ giechelde Joan. ‘Ik trek wel een kort rokje aan en neem contant geld mee.’

Tanja zuchtte. ‘Jullie zien het als één groot spannend avontuur, hè? Nou, laat ik jullie vertellen dat sprookjes vandaag de dag echt niet bestaan, hoor! Die Parrot kan onze vader helemaal niet zijn.’

‘O, nee? Waarom niet?’ Joan nam een uitdagende houding aan. ‘We hebben zelf gezien hoeveel overeenkomsten er zijn.’

‘Ik geloof het gewoon niet,’ bromde Tanja. ‘Ik wil het spelletje best meespelen, hoor! Voor jullie! Maar ik...’ Ze boog haar hoofd. ‘Ik wil nooit meer teleurgesteld worden. Dat met Anneke voelt al klote genoeg!’

De woorden kwamen er fluisterend uit. Joan en Hanna voelden haar angst. Hanna liep naar Tanja en sloeg haar arm om haar heen. ‘Ik ook niet! Maar als we het niet uitzoeken, blijf ik eraan denken en dat doet ook pijn! Begrijp je dat?’

Tanja knikte. ‘Jawel, maar ik ben anders dan jij. Ik doe wel stoer, maar eigenlijk loop ik voor de problemen weg. Dat is de makkelijkste manier om geen pijn te voelen.’

Ze keken elkaar aan.

‘Je hoeft niet mee,’ zei Joan wat kortaf. ‘Genoeg klasgenoten die een kaartje willen.’

Hanna draaide zich boos om. ‘Doe toch niet altijd zo... zo... gevoelloos. Je ziet toch dat ze eerlijk zegt wat ze voelt?’

Joan haalde haar schouders op. ‘Zal ik eens eerlijk zeggen wat ik voel? Laten we hierover ophouden. Ik heb kaartjes

geregeld voor jullie, jullie logeren hier...' Haar stem sloeg over. 'We gaan gewoon en ik wil geen gezeik dit weekend. Het wordt hier de komende dagen gezellig, begrepen?'

Tanja en Hanna trokken allebei hun wenkbrauwen op en schoten in de lach.

'Haha, die is goed!' proestte Hanna. 'Ik krijg al echt een gezellig gevoel nu!' Ze deed het boze gezicht van Joan na en bromde: 'Ik eis dat het nu gezellig is!'

Tanja greep Joans arm beet. 'Hé, Joan, ik beveel je nu te lachen!'

Heel even aarzelde Joan, maar toen kon ze zich niet meer inhouden. Ze waren niet meer te stoppen. Hilke en meneer en mevrouw Verduin kwamen nieuwsgierig aangelopen en troffen de drie zussen gierend van de lach op het bed aan.

'Hier is het gezellig,' riep meneer Verduin.

'Hij zegt dat het gezellig is,' hikte Joan.

'Ja,' snotterde Hanna. 'Gelukkig maar.'

'Anders wordt Joan boos,' gilde Tanja. 'En dat moeten we niet hebben!'

Niet-begrijpend keken Hilke en meneer en mevrouw Verduin elkaar aan.

'Pubermeiden!' verzuchtte Hilke. 'Je krijgt er geen hoogte van. Kom, ik zal u naar uw auto begeleiden.'

Meneer en mevrouw Verduin gaven Hanna een kus. 'Tot zondagavond,' zei meneer Verduin. 'Bel maar als ik je kan komen halen. Veel plezier.'

'Ja,' zei Hanna. 'Dat zal wel lukken! Doe!'

Joan sloot de deur achter hen. ‘Zo, opgeruimd staat netjes. De drie zussen gaan op vaderjacht!’

Tanja stopte met lachen en veegde haar natte wangen droog. ‘Dat lucht op,’ zei ze.

Hanna ritste haar tas open, terwijl ze aan haar neus kriebelde. ‘Van lachen gaat mijn neus jeuken,’ zei ze. ‘Waar kan ik mijn spullen leggen?’

Na het eten installeerden ze zich in de huiskamer met een grote pot thee. Hanna zat in een grote eenpersoonsstoel, waar je gerust met zijn tweeën in kon zitten; Tanja en Joan hingen op de leren bank met Candy tussen hen in.

‘Wat gaan we doen?’ vroeg Hanna zich hardop af.

‘Tv kijken,’ riep Joan en ze drukte op de afstandsbediening die naast haar lag.

Hanna keek om zich heen. ‘Waar is die tv dan?’

Tanja gaf haar een knipoog. ‘Even geduld,’ riep ze.

Op dat moment schoof de wand tegenover de bank opzij en verscheen er een enorm televisiescherm.

‘Wauw! Het lijkt wel een bioscoop hier!’ riep Hanna onder de indruk van zoveel technisch vernuft.

‘Tof, hè?’ zei Tanja. ‘Ik moest er in het begin ook even aan wennen.’

Joan zocht een bepaalde zender. Razendsnel vlogen Nederland 1, 2 en 3 voorbij. Een commercial over badschuim spetterde de kamer in.

‘Effe soapen,’ glunderde Joan. ‘Het was gisteren heel spannend!’

‘Kijken jullie altijd naar die soap?’ vroeg Hanna terwijl ze de drie theeglazen vulde met thee. Joan en Tanja knikten en nestelden zich nog dieper in de bank. ‘Altijd.’ Tanja grijnsde. ‘Jij niet dan?’

Hanna schudde haar hoofd. ‘Nee, ik heb vroeger weleens gekeken, maar het schiet niet echt op. Steeds als je denkt dat het goed afloopt, gebeurt er weer iets rampzaligs. Al die problemen... ik heb daar geen geduld voor. Mijn zus Kim kijkt wel iedere avond, hoor. En Bram, mijn kleine broertje gluurt weleens mee als het wat later wordt dan gepland. Laatst zei hij, bij het horen van de intro, dat het meer slechte dan goede tijden waren. Slim, hè? Zelfs zo’n kleine uk heeft het door. En jullie vinden dat kijken naar andermans ellende leuk?’

‘Ja!’ riepen Joan en Tanja tegelijk. ‘Ssst, het begint!’

Hanna pakte haar theeglas en trok haar benen op in de stoel. Zwijgend observeerde ze haar twee zussen. Met het lawaai van de soap op de achtergrond, bedacht ze dat het best gezellig was, zo met zijn drietjes. Gek, dat dit haar zussen waren; haar echte zussen. Haar hele leven had ze Kim als haar zus beschouwd en Bram en Thijs als haar broers. Ze hadden gekibbeld, gelachen, zelfs weleens gevochten... zoals broers en zussen doen. Twee broers, twee zussen, één familie. Heel gewoon. Ze waren samen opgegroeid, hadden samen van alles beleefd, hadden op dezelfde scholen gezeten, waren

samen met hun ouders op vakantie geweest, kortom: ze hadden elkaar door en door leren kennen en vertoonden dezelfde familietrekjes.

Hoe anders was dat met haar nieuwe zussen? Ze kenden elkaar nauwelijks, zaten op verschillende scholen, woonden in verschillende huizen bij totaal verschillende opvoeders.

Hanna nam de laatste slok thee en schonk haar glas weer vol. Behendig gleden haar vingers naar het oor van het hete theeglas en ze blies de stoomwolkjes weg.

Een logeerpartij met twee wildvreemde zussen in een kast van een huis leek misschien wat vreemd, maar Hanna voelde zich op haar gemak.

Ze zette haar glas op tafel en liep de kamer uit. Even later kwam ze terug met een boek in haar handen.

‘Wat ga jij nou doen?’ vroeg Tanja, die in haar ooghoeken haar zus de kamer weer in zag komen.

‘Leren,’ antwoordde Hanna en ze liet het geschiedenisboek zien.

‘Getver! Op vrijdagavond?’

‘Ja, jullie kijken toch naar die soap,’ zei Hanna. ‘Ik heb na de vakantie een S.O.’

‘Joh, dat is pas over een week. We hebben vakantie, hoor! Daar ga je je op je vrije vrijdagavond toch nog niet druk om maken?’

Hanna haalde haar schouders op en plofte in de stoel. ‘Ik wel! Met al die vrije dagen in mei moet ik wat werk verdelen, anders red ik het dit cluster niet.’

En daarmee was de discussie gesloten. Tanja richtte zich weer op de tv en Hanna sloeg haar boek open. Dit voelde goed. Zo hoorde het te zijn. Drie zussen, één huis en het gevoel dat je jezelf kunt zijn.

Het concert

‘Schiet nou op!’ Hanna beet ongeduldig op haar nagels en gooide een laars naar Joan toe. ‘Hier, aantrekken!’

Joan huppelde op één been door de kamer en probeerde haar linkerlaars aan te trekken.

‘Ja, rustig! Ik heb deze nog niet aan.’

‘Zijn jullie klaar?’ Tanja stak haar neus om de hoek van de deur. ‘Nee, dus,’ riep ze toen ze Joan zag. ‘Wat doe jij moeilijk, zeg! Trek gympen aan.’

Joan gromde en kreunde. ‘Help liever een handje!’ Hanna duwde Joan op haar bed. ‘Laat mij maar.’ Joan strekte haar been en Hanna stapte, met haar rug naar Joan gekeerd, over het been heen. Met haar kont naar achteren gebogen, trok ze aan de bovenrand van de laars. Met een ruk schoot de laars omhoog en Hanna tuimelde boven op Joan.

Gierend van de lach rolden ze over het bed en probeerden ze hun armen en benen uit de knoop te halen. ‘Nu die andere!’ gilde Joan het uit.

Tanja, die het komische tafereel met haar armen opgevouwen voor haar borst observeerde, grijnsde. ‘Nu zit vast je haar weer in de war, Joan.’

Het verschrikte gezicht van Joan die haar handen naar haar hoofd bracht om te voelen of haar haar inderdaad uit model was, zorgde voor nog meer hilariteit.

‘Haha, als je vader je zo ziet!’ lachte Hanna. ‘Dan wil hij je niet eens leren kennen!’

‘Lach maar,’ riep Joan. ‘Aan jouw haar valt weinig te verpesten!’

Hanna wapperde met haar twee vlechten. ‘Lekker makkelijk, hoor! Zit altijd.’

‘Zijn we klaar?’ Tanja werd ongeduldig. ‘Als je vooraan wilt staan...’

Joan stond op en wiebelde wat op haar laarzen. ‘Ze zitten!’ riep ze toen. ‘Let’s go!’

Ze liepen door de keuken naar de hal.

‘Heb jij de kaartjes?’ vroeg Hanna aan Joan, die haar lippen nog wat extra lippenstift gaf bij de spiegel.

‘Ja.’

‘Hebben jullie je ketting om, zoals afgesproken?’

Tanja en Hanna lieten allebei de gouden papegaai zien die om hun nek hing en het medaillon met de foto die ze eraan hadden gehangen.

‘Hoe gaan we eigenlijk?’ vroeg Tanja. ‘Hanna heeft geen fiets bij zich.’

Joan wapperde met de creditcard van haar moeder. ‘Met de taxi, wat dachten jullie dan?’

Ze pakte haar mobiel en bestelde een taxi. ‘Twee minuutjes,’ zei ze toen ze haar mobiel weer opborg. ‘Kan ik nog net mijn haar even bijwerken.’

Tanja liet zich tegen de muur op haar hurken glijden.

‘Tjonge, jonge, wat een gedoe, zeg. Doe je dat iedere dag?’

Joan glimlachte. ‘Ja, ik ga echt de deur niet uit zonder make-up.’

Tanja zweeg, maar haar gezicht zei genoeg.

Na een paar minuten klonk er een claxon.

‘Daar is de taxi,’ riep Joan. ‘Net op tijd!’

Ze liepen naar de voordeur. ‘Dag, Hilke!’ riep Joan. ‘We gaan!’

Hilke kwam hijgend aangerend. ‘Gaan jullie nu echt? Nou, veel plezier samen. Geen ruzie maken! Gedraag je als zussen!’

Ze gaf de meiden een dikke knuffel en zwaaide ze uit.

‘Lief mens,’ zei Tanja toen ze in de taxi stapten.

Het was nog niet zo druk rondom de Arena. De taxichauffeur zette hen af bij het plein. Joan gaf haar creditcard en krabbelde haar naam op het afschrift dat de chauffeur haar gaf.

‘Dank u wel, tot ziens!’ Ze klapte het portier dicht en voegde zich bij haar zussen die ondertussen al een stukje waren doorgelopen.

‘Gaan we al naar binnen?’ vroeg Joan. ‘Of zullen we eerst nog wat gaan drinken?’

‘We gaan naar binnen,’ zei Hanna, die geen risico wilde nemen om haar plekje vooraan bij het podium te verliezen.

Joan haalde de kaartjes uit haar tas en gaf die aan de bewaker bij de ingang.

‘Controle,’ zei de man en hij gebaarde dat Joan haar tas moest openen. Tanja en Hanna, die geen tas bij zich hadden, waren

al door het detectorpoortje gelopen. Joan mocht haar tas weer dichtdoen en volgde haar zussen. Ze liepen direct door, het veld op. De rubberen matten op de vloer kriebelden aan hun voeten.

Er stond al een aantal mensen bij het podium, maar er was nog ruimte genoeg om vooraan te staan. Het podium was enorm breed, wel een meter of dertig. Links en rechts stonden gigantisch hoge boxen.

‘Ik wil in het midden,’ riep Joan. ‘Daar is het geluid het best! Bij Robbie Williams stond ik links van het podium en toen dreunden die boxen daar de botten uit mijn lijf.’

Ze liepen naar het midden van het podium, waar een catwalk was geplaatst die een meter of tien het veld in liep.

‘Daar moeten we gaan staan,’ riep Hanna. ‘Als-ie dan komt aanlopen, kunnen we zijn benen bijna aanraken.’

Tanja en Joan waren het met haar eens. De catwalk was de beste plaats.

Meer mensen kwamen op dat idee, want de ruimte langs de catwalk liep langzaam vol. Joan, Hanna en Tanja gingen breeduit naast elkaar staan met hun gezicht naar de catwalk.

Joan keek op haar horloge. ‘Nu moeten we nog een uur of drie wachten. Laten we hopen dat het het waard is. Wil iemand wat drinken? Als jullie mijn plekje bezet houden, haal ik wat.’

‘Ja, lekker, doe maar cola,’ riep Tanja die nog breder ging staan dan ze al deed.

‘Hanna?’

‘Ja, is goed.’

‘Cola?’

‘Ja, kijk maar!’

Joan verdween naar achteren en Tanja en Hanna gingen zo ruim mogelijk staan. Achter hen kwamen steeds meer mensen staan. Hanna keek bezorgd naar de mensenmassa die het stadion in stroomde. Tot aan de nok van de tribune zag ze mensen plaatsnemen.

‘Het hele stadion is uitverkocht,’ riep ze. ‘Moet je kijken wat een mensen!’ Een heel apart, zinderend gevoel ging door haar heen. Zoveel mensen had ze nog nooit bij elkaar gezien. ‘Ik wist niet dat er zoveel mensen fan waren van The Jeans.’ Ze boog voorover naar Tanja. ‘Nu maar hopen dat we er iets mee opschieten, want dit is onze enige kans om achter de waarheid te komen.’

Tanja maakte een gebaar dat ze niet te veel moest zeggen. De mensen rondom hen konden natuurlijk alles horen.

‘Ik hoop het ook,’ siste ze. ‘Zijn we van Joans waanideeën af?’

‘Het was niet alleen Joans idee, hoor!’

‘Zij kwam toch met al die informatie?’

‘Nee, dat was die Jim,’ zei Hanna. ‘Jim zei dat Parrot papegaai betekende en...’

‘Oké, oké,’ onderbrak Tanja haar. ‘Maakt niet uit wiens idee het was, nog even en dan zijn we ervanaf. Kunnen we ons gaan concentreren op andere, belangrijkere dingen.’

Hanna fronste haar wenkbrauwen. ‘Jij ziet dit echt niet zitten, hè?’

Tanja glimlachte. ‘Nee, om je eerlijk de waarheid te zeggen, niet! Jij wel dan?’

Hanna dacht na. ‘Hmm, als je het puur verstandelijk bekijkt, hebben we geen schijn van kans.’

‘Nou, dat bedoel ik!’ riep Tanja.

‘Maar...’ ging Hanna verder ‘... soms moet je ook je gevoel achternagaan. En mijn gevoel zegt me dat het wel degelijk zou kunnen.’

Tanja haalde haar schouders op. ‘We zullen zien!’

Een groot glas cola verscheen vlak voor haar gezicht.

‘Aanpakken!’ riep Joan.

Hanna en Tanja pakten ieder een plastic beker cola aan van Joan, die hijgend naast hen stond. ‘Het lijkt wel oorlog daar,’ hijgde ze. ‘Vijf euro voor een colaatje en daar slaan ze elkaar nog de hersens voor in.’

‘Vijf euro!’ riep Hanna. ‘Daar koop je vijf literflessen voor!’

‘Tja,’ reageerde Tanja. ‘Dat is nu de wet van vraag en aanbod. Je moet wel!’

‘Schandalig,’ riep Hanna. ‘Stelletje afzetters!’

Ze dronken hun cola op en zagen de wijzers langzaam ronddraaien. Het stadion werd voller en voller. De tijd kroop voorbij. De mensen die vlak achter hen stonden op het veld, kwamen millimeter voor millimeter dichterbij. De eerst nog zo royale ruimte tussen de toeschouwers werd kleiner en kleiner.

Hanna vond het maar niks. ‘Ik voel me net een sardientje in een blik,’ zei ze toen een dikke man achter haar met zijn buik

tegen haar aan drukte. Ze deed demonstratief een stap naar achteren en duwde de buik weer terug. 'Ik word hier gek!' 'Wacht maar tot The Jeans er zijn,' bromde de man. 'Dan word je gewalst hier vooraan.'

De verschrikte ogen van Hanna deden de man lachen. 'Ik bescherm jullie wel,' grijnsde hij. 'Met mijn lichaam houd ik het hele stadion voor je tegen, meissie!'

Hanna wist niet of ze hem nu dankbaar moest zijn of niet en richtte zich weer op haar zussen die samen aan het smoezen waren.

'Durf je dat?' siste Tanja.

'Wat?' reageerde Hanna. 'Waar hebben jullie het over?'

Joan boog voorover. 'Tanja zegt dat ze wel op het podium durft te klimmen straks... als Parrot er staat... snap je?'

Hanna keek om zich heen, maar zo te zien luisterde niemand van de omstanders mee.

'En dan? Wat wil je dan doen?'

Tanja glimlachte. 'De foto in mijn medaillon laten zien en roepen: are you my father?'

De twinkeling in haar ogen maakte haar opmerking direct ongemeend, vond Hanna. 'Je doet alsof het een grote grap is,' siste ze. 'Je moet wel serieus zijn, hoor!'

'Ik ben superserieus,' zei Tanja. 'Wat denken jullie van het plan?'

Joan en Hanna aarzelden. Ze hadden eigenlijk helemaal geen goed doordacht plan! Geen van drieën had de afgelopen dagen nagedacht over dit moment. Ze waren zo opgewonden

geweest over het concert zelf en de gedachte dat Parrot hun vader kon zijn, dat ze totaal niet bedacht hadden hoe ze contact zouden zoeken. Stom! Het was hun enige kans om erachter te komen of Parrot echt hun vader was en ze hadden geen plan!!!

Straks zouden The Jeans op het podium verschijnen. Parrot zou over de catwalk lopen en het publiek zou wild worden. ‘Er zijn vast bewakers,’ bedacht Hanna zich. ‘Iedereen wil het podium op.’

‘Er staan geen hekken,’ siste Tanja. ‘Ik klim er zo op, hoor!’ ‘Misschien word je wel gearresteerd of zo,’ zei Hanna een tikkeltje bezorgd.

‘Mens, doe niet zo gek.’

Joan had al die tijd niets gezegd. ‘We kunnen ook een list verzinnen,’ zei ze toen.

Tanja en Hanna keken haar aan. ‘Zoals?’ vroeg Tanja die haar idee om gewoon het podium op te klimmen nog wel het beste vond.

‘Als ik nu eens flauwval?’ stelde ze voor. ‘Ik laat me half over het podium vallen, vlak voor Parrots voeten; dan kan hij mij niet negeren. Hij bukt, helpt me overeind en dan...’

‘Hello, daddy!’ piepte Tanja met een overdreven hoog stemmetje. ‘I’m Joan, your daughter!’

‘Sssst!’ Joan keek geïrriteerd om zich heen, maar niemand lette op hen.

‘Ik vind het wel een goed idee,’ zei Hanna. ‘We noemen het plan één. Als dit niet werkt, gaan we over op plan twee... dan

klimt Tanja gewoon het podium op.'

'En als dat ook niet werkt?' zei Joan.

'Dan gaan we over op plan drie,' lachte Tanja.

'En dat is?'

Tanja keek Hanna aan. 'Eh... tja... danne...'

'Dan klimmen we er alle drie op,' riep Hanna, die de hoogte van het podium in zich opnam en bedacht dat ze daar nooit zonder hulp op zou komen.

'Laten we hopen dat de plannen één of twee werken,' bromde de man achter haar, 'anders moet ik jullie er alle drie optillen!'

Met afgrijzen in hun ogen keken ze de man aan. Had hij mee staan luisteren? Waar bemoeide die vent zich mee? Wat had hij gehoord?

De man glimlachte. 'Wees maar niet bang, meissies. Ik snap best dat jullie die Parrot willen aanraken. Ik ben vroeger ook jong en verliefd geweest... wel niet op die Parrot, maar op Kate Bush... kennen jullie die? Te gek wijf was dat! Ik ben een keer tijdens een concert het podium opgeklommen...' De drie meesmuilende blikken maakten hem alleen maar vrolijker. '... vroeger was ik vijftig kilo lichter, dames, dus toen lukte mij dat wel.'

'En?' riep Tanja. 'Is het je gelukt?'

De man lachte. 'Tuurlijk! Ik heb zelfs een zoen van haar gehad, hier!' Hij wees op zijn rechterwang. 'Het mooiste moment van mijn leven.' Hij keek er hemels bij en vouwde zijn handen. 'Dus ik wil jullie wel een handje helpen, hoor!'

Tanja keek haar zussen aan. ‘Zullen we plan drie omdopen tot plan één? Lijkt me meer kans van slagen te hebben dan die toneelvoorstelling van Joan. En alle drie op het podium is natuurlijk het beste.’

‘Samen uit, samen thuis,’ riep Hanna die het helemaal zag zitten en de man lang niet meer zo opdringerig vond. ‘Wilt u dat echt doen?’

De man glimlachte. ‘Geef maar een seintje.’

Op dat moment klonk er muziek uit de boxen. De mensen in het stadion begonnen te juichen en te stampen. Het hele stadion dreunde ervan. Hanna, Joan en Tanja voelden hun lichaam trillen. Het was onmogelijk om nog wat te zeggen. Ze staken hun duim op naar de man ten teken dat het afgesproken was en richtten hun blik op het podium.

Grote rookwolken gleden over het podium de Arena in. De mensen vooraan verdwenen in de mist. Rauwe klanken vulden het stadion. Met grote ogen keken ze naar het mistige podium.

‘Is er een voorprogramma?’ schreeuwde Tanja.

‘Geen idee,’ gilde Joan terug. ‘Stond niet op de kaartjes.’

Toen klonk er een wel heel bekend gitaarakkoord.

‘Aaaaaa!... Daar zijn ze!’ gilde Joan opgewonden. ‘Dit is hun intro! Wauw, ik word gek! Aaaaaa!’

Iedereen rondom hen begon te springen en te hossen.

Armen bewogen heen en weer en mensen gilden. De muziek denderde door het stadion. Het enthousiasme van Joan werkte aanstekelijk op de wat nuchter kijkende Tanja.

‘Meedoen!’ gilde Joan en ze gaf Tanja een duw. ‘Laat je gaan!’ Tanja lachte en hief haar armen. Ze gilde en bedacht dat dit best lekker voelde. Ook Hanna stond te hossen en schreeuwde mee met het uitzinnige publiek.

Plotseling, vanuit het niets, doken vier schimmen op en flitsten lampen door het stadion.

Het publiek begon nog harder te gillen, te stampen en te schreeuwen. De vier bandleden stonden als bevroren op het podium en terwijl de mist langzaam optrok, klonken gitaarakkoorden.

‘Waar staat Parrot?’ schreeuwde Hanna, die haar maag voelde omdraaien bij al dat lawaai.

Joan wees naar links. ‘Daar!’

Het laatste restje mist vervloog en Hanna staarde als versteend naar de gestalte die Joan had aangewezen. Haar lichaam verkrampde, haar mond viel open en haar hart klopte in haar keel. Het zoemde in haar hoofd en even leek het of het complete stadion met al het publiek dat daar aanwezig was, niet bestond. Een holle stilte vulde haar hoofd en haar vingers tintelden. Wat gebeurde er?

Hanna kon niet schreeuwen, haar lichaam weigerde mee te deinen en haar hoofd was leeg. Niets dacht ze. Niets voelde ze. Niets kon ze. Het was alsof de tijd stilstond. Dit verlammeende gevoel was angstaanjagend, maar tegelijkertijd genoot ze ervan.

Tanja had haar armen naar beneden gedaan en staarde naar de vier mannen op het podium. Een voor een bekeek ze de

gezichten en richtte zich toen op de man die links stond. Parrot. Razendsnel gingen haar gedachten met haar op de loop. Ze kon ze niet tegenhouden.

Parrot... papegaai... papa... John T... J.Tana... Tanja...

Ze duwde haar handen tegen haar beide oren en klemde haar tanden op elkaar. Ze wilde dit niet denken. Het was niet waar!

John Tana... John T... Tanja... papa... papegaai... Parrot...

Tanja verborg haar hoofd in haar armen, alsof er een bom boven op haar zou vallen. Ze wilde niet kijken! Wat deed ze eigenlijk tussen dit opgefokte publiek? Vier oude mannen die wat muziek maakten... was dat nou zo bijzonder?

‘Gaaf het?’ Een zware mannenstem drong tot haar door.

Tanja keek op en zag dat de man achter haar echt bezorgd was.

‘Eh... ja.’ Ze knikte ten teken dat het in orde was en liet haar armen zakken. De man richtte zich weer op het podium.

Tanja haalde diep adem. Ze werd min of meer gedwongen om mee te hossen. Ze kon geen kant uit. Achter haar was een enorme hossende mensenmassa en voor haar het podium.

Ze moest wel meedoen.

‘Gaaf, hè?’ gilde Joan, die nu compleet uit haar dak ging. ‘Wat zijn ze goed!’

‘Ze hebben nog niets gedaan!’ schreeuwde Tanja, die weer controle had over haar gedachten en zich verbaasde over het idiote gedrag van Joan en al die andere duizenden mensen in het stadion.

‘Nou en!’ riep Joan. ‘Moet dat dan?’

Tanja glimlachte om zoveel onbenul en klemde haar vingers om de rand van het podium. Dit was krankzinnig! Hoe had ze ooit ook maar één seconde kunnen denken dat die flapdrol daar op het podium haar vader zou kunnen zijn? Hier moest zo snel mogelijk een einde aan komen. Ze zou Joan en Hanna bewijzen dat die Parrot niets te maken had met hun verleden. Nu alleen nog het juiste moment afwachten.

‘Hé, Hanna!’ Ze stootte Hanna aan en schrok van de doffe blik in haar ogen. ‘Hanna?’

Tanja gaf haar zus een por. ‘Hanna?’

‘Eh... wat?’ Hanna schokte met haar hoofd en klemde haar hand om Tanja’s arm.

‘Gaat het?’

Langzaam bewoog Hanna haar nek en voelde de tinteling uit haar lichaam verdwijnen. ‘Ja, ik...’ Ze keek Tanja aan. ‘Ik was even weg!’

Tanja sloeg een arm om Hanna heen. ‘We zijn knettergek, weet je dat?’ gilte ze in haar oor. ‘Hier moet zo snel mogelijk een eind aan komen.’

Met hun armen om elkaar heen geslagen keken ze naar het podium waar de vier bandleden hun eerste nummer inzetten. Het publiek zong uit volle borst mee.

Het ene bekende nummer na het andere klonk door het stadion en alles werd uitbundig meegezongen. Parrot bespeelde zijn publiek op een magische manier en zelfs Tanja en Hanna werden meegesleurd door de opzweepende muziek.

De catwalk werd echter niet gebruikt. Tanja bleef, ondanks het meehossen en zingen, alert. Zodra die Parrot de catwalk zou betreden, was het haar beurt, had ze zich voorgenomen. Maar na zeven nummers was geen van de bandleden dichterbij gekomen.

Tanja werd wat onrustig. Wat nou als Parrot niet de catwalk op kwam? Ze moest en ze zou bij hem in de buurt komen. Dit was hun enige kans! Die konden ze niet voorbij laten gaan. Tanja voelde haar hart sneller gaan kloppen. Zenuwen, bedacht ze. Die moest ze in bedwang houden. Al haar energie moest gespaard blijven voor maar één doel: het podium. Ze moest bewijzen dat Joan en Hanna op het verkeerde spoor zaten.

Serene pianoklanken vulden het stadion. Het publiek viel stil en overal verschenen dansende vlammetjes. Parrot haalde zijn microfoon uit de standaard en knielde. Het publiek floot. Er werden bloemen op het podium gegooid en Tanja zag zelfs wat slipjes door de lucht vliegen.

Ze glimlachte en bekeek de knielende Parrot met een onderzoekende blik. Hij was gespierd. Zijn brede armen staken goed af tegen het strakke T-shirt dat hij droeg. De spijkerbroek spande om zijn bovenbenen en Tanja kon zien dat ook daar zijn lichaam goed gevormd was. Voor een man van dik in de veertig zag hij er nog goed uit.

Jammer dat hij zijn T-shirt aanhield, bedacht Tanja. Als ze zijn schouderblad konden bekijken (waar natuurlijk toch niets op zou staan), scheelde dat een hoop gedoe!

Parrot zette een balad in en het publiek zong de woorden feilloos mee. Ook Joan zong uit volle borst en wiegde ritmisch mee met de muziek. Haar uitgestoken arm deed de vlam in haar aansteker flakkeren.

Tanja zag dat Parrot opstond en de catwalk op liep. Haar vingers klemde zich om de rand van het podium. Zou hij dan toch...?

Stap voor stap kwam Parrot dichterbij. Hij was nu halverwege de catwalk. Nog een stap of tien en hij zou voor haar staan.

Tanja keek naar haar twee zussen, maar Joan en Hanna waren, zo te zien, totaal niet gericht op een podiumsprong. Ze zongen luidkeels mee en deinden mee met de mensenmassa. Tanja gromde. Was ze dan de enige die zich kon concentreren op hun missie?

Van Joan had ze niet anders verwacht, maar Hanna? Hanna leek zo serieus te zijn toen ze hun plan trokken, maar nu begon Tanja toch te twijfelen aan haar medewerking.

‘Hij komt!’ siste ze en ze stootte Hanna en Joan aan. Er gebeurde niets. Tanja zag geen reactie; de twee meiden bleven gebiologeerd meedinen en meezingen en lieten niets blijken van enige vorm van actie.

‘Hé!’ schreeuwde Tanja nu boos. ‘Doen jullie nog mee?’ ‘Ja,’ gilte Joan. ‘Dat zie je toch?’ Ze zwaaide haar aansteker nog heftiger heen en weer.

‘Dat bedoel ik niet,’ gilte Tanja. ‘Let nou op! Parrot komt eraan!’

Het was alsof Joan wakker werd uit haar trance. De aansteker

klapte dicht, de vlam doofde en Joan keek met geschrokken ogen naar Parrot, die nu tot op vier stappen van hen verwijderd was. Ook Hanna stopte met zingen.

De klanken van Parrot waren nu niet alleen via de boxen te horen; ze konden zijn stem nu ook zo verstaan. De mensen rondom de catwalk stopten allemaal met zingen en luisterden ademloos.

De laatste tonen van de muziek ebden weg en Parrot knielde om het applaus in ontvangst te nemen.

‘Shit,’ siste Tanja. ‘Net te ver!’

Ze schatte de afstand, maar realiseerde zich direct dat dit haar niet zou lukken. Ze moest nog zeker drie meter overbruggen en dan zou de bewaking al bij haar zijn. Parrot stond op en bedankte het publiek. Heel even gleden zijn ogen langs het publiek dat vooraan bij de catwalk stond.

Het was een duizendste van een seconde, maar hij keek Tanja aan. Ze glimlachte en hij glimlachte terug. Toen was het contact verbroken.

Tanja schrok van de heftige gevoelens die bij haar naar boven kwamen. Eén blik... maar ze had contact gemaakt. Wat waren dit voor gevoelens? Herkenning? Verleiding? Tanja knipperde met haar ogen. Die man had iets... iets... ze kon het juiste woord niet vinden.

‘Listen everybody,’ hoorde ze Parrot zeggen. Hij stond nog steeds op dezelfde plek en hief zijn arm. ‘I love you all!’

Het publiek juichte en schreeuwde. Parrot genoot zichtbaar van zijn fans.

‘Amsterdam is a wonderful town.’ Weer schreeuwden de fans. Tanja zag dat Parrot echt geroerd was door het enthousiasme van het publiek.

Plotseling klom een van de meisjes die vlak bij Parrot in het publiek stonden, op het podium en sloeg haar armen om hem heen. Twee grote bewakers renden op haar af en trokken haar los. Het gillende meisje werd met gestrekte armen afgevoerd naar de achterkant van het podium.

Tanja hijgde. Dat had zij kunnen zijn. Haar overmoedige plan om ‘eventjes’ het podium op te klimmen en Parrot aan te spreken kon nu weleens onmogelijk zijn.

‘Wat doen we nu?’ riep Hanna die precies hetzelfde dacht. ‘Dit lukt nooit!’

Parrot deed twee stappen in hun richting. De afstand was nu nog maar ruim een meter. Nog even en hij zou vlak voor hen staan.

‘Durf je nog?’ schreeuwde Hanna. Ze draaide zich om en zag de man achter haar glimlachen en bemoedigend knikken.

Tanja dacht razendsnel na. Als ze niets deed, bleven haar zussen eeuwig aan haar kop zeuren over die Parrot die hun vader kon zijn. Maar was het het waard? Wilde ze, ten overstaan van duizenden mensen, weggesleept worden als de eerste de beste hysterische fan? Stond ze morgen in de krant, op de voorpagina! Geen haar op haar hoofd! Maar wat dan? Joan en Hanna waren te schijterig om het te durven; dat was duidelijk. Ze keek de man achter haar met een vragende blik aan en toen hij knikte, wist ze dat ze het moest doen. Niet

geschoten, altijd mis!

Haar hand graaide het medaillon vanonder haar T-shirt vandaan en klapte het sieraad open. De foto van haar moeder werd zichtbaar.

‘Our next song...’

Parrot wilde teruglopen. Nu moest Tanja reageren. De twee bewakers waren nog niet terug. Ze steunde met beide armen op de rand van het podium en drukte zich op. Direct daarna voelde ze haar lichaam de lucht in gaan. Even leek ze te zweven tussen hemel en aarde. De twee grote handen van de man achter haar lieten haar los en Tanja belandde op het podium. Het gejuich dat opsteeg liet haar bloed sneller stromen. Yes! Gelukt. Haar spieren spanden zich aan; alsof ze een kat was die zich klaarmaakte voor zijn sprong. De bewakers waren nog in geen velden of wegen te bekennen. Tanja hief haar hoofd en raakte met haar neus de knie van Parrot aan. De spijkerstof voelde ruw en een beetje nat aan. In een reflex stak ze haar arm uit en greep het been van Parrot vast. In haar ooghoeken zag ze Joan en Hanna met open mond naar haar kijken.

Niet op letten, dacht ze. Concentreer je! Ze stond op en haar gezicht raakte zijn borstkas. Haar hoofd duizelde door het snelle opstaan. Ze wankelde en probeerde rechtop te blijven staan. Parrots armen vingen haar op en ze voelde haar spieren verslappen. De greep van Parrot werd nog steviger en ze voelde zijn vingers in haar zij prikken.

‘Are you alright?’ zei hij bezorgd.

Tanja kon niets anders doen dan met haar hoofd knikken. Dit had ze niet gepland. Ze dacht aan het plan van Joan: flauwallen! Ze had het een belachelijk en aanstellerig plan gevonden, maar nu ze zo in Parrots armen lag, leek het haar een goed idee.

Ze knipperde met haar ogen en bracht haar rechterhand naar haar hoofd. Parrot boog voorover en probeerde oogcontact te houden.

Tanja hoorde het publiek joelen en er stroomde een ongelooflijk warm gevoel door haar heen. Het was haar gelukt. Ze was bij Parrot. Hij hield haar in haar armen en was oprecht bezorgd. Aardige man, maar nu zou ze bewijzen dat hij niet de John T. was die haar moeder het hoofd op hol had gebracht.

Tanja deed alsof ze instortte, greep het T-shirt van Parrot beet en wilde zich weer optrekken. Haar nagels klauwden in de katoenen stof.

krrrrr. Haar hand gleed naar beneden, het T-shirt scheurde af recht boven zijn schouder. Een luid gegil klonk door het stadion. Tanja voelde een overwinningsroes in haar lichaam trekken. Nu zou ze hem ontmaskeren. Haar vader had een tatoeage van een papegaai op zijn schouder. Deze man niet! Dat wist ze zeker...

Het hele gebeuren had zich voltrokken in een paar seconden. Tanja stond nu rechtop en deed een stap opzij. Haar adem stakte. Haar lichaam trilde. Dit kon niet waar zijn! Met ontzette ogen staarde ze naar de wat vaalgekleurde papegaai

op zijn schouderblad. Er stonden twee halfronde cirkels onder.

‘C C...’ Ze fluisterde de twee letters. ‘Christa Couperus...’ Twee stemmen gilden boven het stadiongejoel uit. ‘Hij is het!’ schreeuwde Joan.

‘Kijk!’ gilde Hanna. ‘Die letters!’

Plotseling zag Tanja in haar ooghoeken de twee bewakers de catwalk op lopen. Hun gezichten stonden nu niet bepaald vriendelijk. Ze moest snel zijn. Met een vloeiende beweging greep ze haar medaillon vast en hield het sieraad voor Parrots gezicht.

‘Do you recognize her?’

Ze zag de ogen van Parrot groter worden. Zijn gezicht keek vragend.

Tanja voelde dat ze contact hadden. De duizenden mensen in het stadion leken naar de achtergrond gedrongen. Het geluid van hun geschreeuw en gejoel vervaagde. Het was alsof alleen zij tweeën nog aanwezig waren in de Arena. Tanja keek Parrot aan en duwde de microfoon weg van zijn mond.

‘This is my mother,’ zei ze met hese stem. Ze voelde de emoties door haar lichaam gieren. De bewakers kwamen dicht- en dichterbij. Ze greep Parrots arm.

‘You are my father,’ fluisterde ze. Haar woorden werden overstemd door al het gejuich, maar het voelde als een bevrijding. Wat had ze Joan en Hanna de afgelopen weken

vervloekt om hun vermoedens. Flauwekul had ze het gevonden, pure flauwekul. Hun moeder was dood en hun vader bestond niet... punt uit! Geen seconde had ze die onzin geloofd. Het kon gewoon niet! Het mocht niet! Ze had haar leven eindelijk in de hand. Daar kon ze zich geen vaderfiguur in veroorloven. Het woord vader was taboe!

En nu... nu was ze al haar goede voornemens in één klap vergeten, nu noemde ze de man die haar op dit moment vasthield vader.

Parrot liet haar los. Zijn ogen keken geschrokken. ‘What’s your name?’ fluisterde hij, terwijl hij het medaillon vastgreep en bekeek.

De bewakers grepen Tanja beet en wilden haar wegtrekken, maar Parrot strekte zijn arm en schudde zijn hoofd. De bewakers lieten haar los en Parrot duwde Tanja tegen zich aan, alsof ze van plan waren te dansen.

‘Tanja,’ zei ze. ‘My name is Tanja Couperus.’

‘Hold me,’ riep Parrot in zijn microfoon die hij weer recht voor zijn mond plaatste. Hij trok zijn mondhoeken omhoog om een lach te forceren, zich bewust van het feit dat de microfoon zijn stem het hele stadion door joeg en dat zijn gezicht op het grote scherm te zien was. Tanja zag dat haar woorden hem van zijn stuk hadden gebracht.

Het publiek schreeuwde, enthousiast als het was, om deze perfecte voorstelling.

Ze denken dat het erbij hoort, bedacht Tanja.

De gitarist begon te spelen en Parrot bewoog ritmisch heen

en weer. Tanja kon niets beginnen tegen de twee sterke armen die haar vasthielden en danste mee. De bewakers bleven dicht in de buurt en hielden haar scherp in de gaten. Parrot begon te zingen. Tanja voelde zijn adem langs haar gezicht strijken. Zijn stem trilde, maar dat kon ook verbeelding zijn, dacht Tanja. Ze voelde Parrots hand achter haar hoofd en met een liefdevolle beweging duwde hij haar hoofd tegen zijn blote schouder.

Heel even wilde Tanja tegenstribbelen, maar toen speelde ze het spel mee en ontspande. Ze moest zo lang mogelijk in zijn buurt blijven. Hij had nog steeds niet echt gereageerd op haar actie.

Tanja sloot haar ogen. Parrots stem, haar vaders stem... Ze voelde zijn hart kloppen en heel even herinnerde ze zich een gevoel van geborgenheid; heel lang geleden... zachte handen die haar wang streelden; ze hoorde een vrouwenstem zingen...

De slotakkoorden van de gitarist maakten aan haar dans met Parrot een einde. Hij liet haar los en greep haar hand. Samen maakten ze een buiging. Met haar rug gebogen, keek Tanja naar Joan en Hanna die haar glunderend aankeken. Parrot bracht Tanja terug naar haar plek. "Thank you!" zei hij beleefd en hij wilde haar het podium af laten stappen. Tanja wees op Joan en Hanna die intussen ook hun medaillon hadden opengeklapt en de foto van Christa Couperus lieten zien.

"My sisters," fluisterde ze in zijn oor. "We have to speak in

private.'

Parrot aarzelde.

'Please?' Tanja keek Parrot smekend aan. Ze zag dat hij van slag was. Wat zou hij denken? Hij had de foto herkend, dat wist ze zeker. Hij had haar naam gehoord: Couperus. Hij kon dit niet zomaar negeren.

Parrot gebaarde een van de bewakers en fluisterde wat in zijn oor. De bewaker knikte en liep terug naar zijn plaats.

'Ladies and gentlemen...' riep Parrot. 'Give her a big applause: Tanja!'

Terwijl het publiek joelde, liep Parrot weg. Tanja strekte haar arm nog om hem tegen te houden, maar de bewaker had haar al beet en hielp haar het podium af.

'You can meet him after the show. Stay here and I'll pick you up.'

De dwingende toon van de stem van de bewaker deed Tanja zwijgen. Ze sprong en belandde weer tussen het publiek. De bewaker liep achter Parrot aan die ondertussen een nieuw nummer had ingezet.

Het concert ging door, maar de drie meisjes vooraan bij de catwalk keken niet naar het podium. Met de armen om elkaar heen geslagen en hun hoofden bij elkaar gestoken, leken ze tot één persoon versmolten.

Daddy

De lichten gingen uit; het stadion liep leeg. Drommen mensen probeerden zo snel mogelijk bij een van de vele uitgangen te komen. Een tevreden publiek zocht zijn weg naar huis. Het dak van de Arena was opengeschoven en een heldere sterrenhemel maakte deze perfecte avond tot een sprookje.

Het veld van de Arena was bijna leeg, maar niet helemaal. Vooraan bij het podium stonden drie meiden te wachten. Ze maakten geen aanstalten om te vertrekken.

‘En als-ie nu niet komt?’ zei Joan met een lichte teleurstelling in haar stem.

‘Hij komt,’ sprak Tanja gedecideerd.

‘Hoe weet je dat zo zeker, dan? Die man kan zoveel zeggen en...’

‘Die man is wel je vader!’ riep Tanja en ze schrok van haar heftige reactie. Heel even keken de meiden elkaar aan, maar toen ontspande Tanja. ‘Sorry, dat was weer eens “over the top” van me.’

Hanna giechelde. ‘Het is bij jou ook hollen of stilstaan! Eerst is het pure onzin en nu is het niets anders dan de waarheid!’ Tanja knikte. ‘Maar ik heb hem gevoeld; ik heb in zijn ogen gekeken en ik voelde zijn borstkas trillen toen hij zong. En zagen jullie die twee letters. Hij heeft de initialen van Christa bij zijn papegaai laten tatoeëren. Ik dacht dat ik gek werd. Het

was...' Ze keek wat dromerig.

'Het was hemels,' vulde Joan met een jaloerse blik aan.

'Volgens mij ben je verliefd op hem.'

'Hoe kom je daar nu bij?' riep Tanja beledigd. 'Kijk naar jezelf. Jij... jij bent al die jaren verliefd geweest op je eigen vader, ik niet!'

'Kappen nou,' riep Hanna. Ze keek op haar horloge. 'Het duurt nu wel erg lang.'

Zwijgend keken ze naar het lege, donkere podium. Alle attributen waren al weggehaald; de instrumenten, de boxen, de doeken...

Een paar werkmannen in overall braken het podium af en legden de ijzeren palen op een wagen met aanhanger.

'Kunnen we niet naar achteren of zo?' zei Joan die na het wilde gehos en gespring af begon te koelen. Het open dak van de Arena liet de frisse avondlucht naar binnen en met de openstaande deuren gaf dat een lichte tocht.

'Ik zou maar naar huis gaan als ik jullie was,' riep een van de mannen die de catwalk afbouwde. 'Ze zijn al lang weg.'

'Nee!' Tanja schreeuwde het uit. 'Dat kan niet! Hij heeft beloofd om ons te komen halen!'

De man grijnsde. 'Meissie, kies een vriendje uit op school. Die artiesten zijn toch niets voor zulke leuke grietjes?'

'Dat bepaal ik zelf wel,' riep Tanja. 'Bemoei je er niet mee.'

De man schudde zijn hoofd. 'Eigenwijze griet!' mompelde hij. 'En zo goedgegelovig! Weet je vader eigenlijk wel dat jullie hier nog zijn?'

‘Dat hopen we wel,’ antwoordde Joan. ‘Daarom staan we hier!’

Toen de man zijn wenkbrauwen optrok, moesten ze alle drie lachen.

‘Haha, hij begrijpt er niets van,’ lachte Hanna.

‘Kan ook niet,’ grinnikte Joan. ‘Want wij snappen het al amper!’

Op dat moment kwam een van de bewakers de zaal in lopen. Hij wenkte de meisjes en keerde zich om.

‘Zie je wel,’ riep Tanja triomfantelijk. ‘We mogen komen!’

‘Doe je wel voorzichtig, meissie?’

Tanja zag dat de man bezorgd keek en glimlachte. ‘Altijd, meneer,’ zei ze toen en ze rende achter haar twee zussen aan. Ze liepen door een lange gang. De bewaker zei niets. Na een paar keer links en rechts af te zijn geslagen, bleven ze staan voor een deur. De bewaker gebaarde dat ze moesten wachten en ging naar binnen. Even later stak hij zijn hoofd om de deuropening en wenkte dat ze binnen mochten komen. Hanna gaf Tanja een zet. ‘Ga jij maar eerst.’ Tanja aarzelde even, maar stapte toen als eerste naar binnen. Haar twee zussen volgden haar.

‘Wait here,’ zei de bewaker en verdween.

In het midden van de kleedkamer bleven ze staan. Achter hen viel de deur dicht. Ze waren alleen.

Het was geen grote kleedkamer. Er hing een grote spiegel aan

de wand met daaromheen allemaal lampjes. De tafel voor de spiegel lag bezaaid met doosjes, potjes, borstels en make-up. Er stond een leren bank in de hoek van de kleedkamer; er lagen stapels kleren overheen.

‘Is er iemand?’ riep Tanja, terwijl ze haar zussen vragend aankeek.

Joan liep naar de bank, schoof wat kleren opzij en ging zitten. Haar hand lag op een wit T-shirt. Er zat een scheur in.

‘Hé, kijk! Dit heb jij gedaan, Tan!’ Ze hield het gescheurde T-shirt omhoog en Tanja herkende het direct. Ze glimlachte.

‘Die bewaren we,’ zei Joan en ze propte het T-shirt in haar tas. Op dat moment ging de deur open en stapte Parrot de kleedkamer in. De bewaker liep naast hem.

‘Thank you, Joe,’ zei Parrot en hij gebaarde de bewaker dat hij mocht gaan. Met een zachte klik viel de deur dicht. De drie meisjes staarden naar hun vader.

Geen van drieën zei iets.

‘Dag, dames,’ zei Parrot toen in het Nederlands en de meiden slaakten een kreet van verbazing.

‘O... je praat Nederlands?’ riep Joan.

Parrot knikte. ‘Van Christa geleerd.’

Hij gaf de meiden een hand en ze stelden zich voor. ‘Ga zitten,’ zei hij toen.

Het Engelse accent was duidelijk aanwezig, maar hij was goed te verstaan. Tanja en Hanna wurmden zich bij Joan op de bank, terwijl Parrot een stoel pakte, die omdraaide en er achterstevoren op ging zitten. Hij keek het drietal

onderzoekend aan.

‘Dus jullie kennen Christa, begrijp ik?’ Hij keek Tanja aan en zijn ogen gleden naar het medaillon dat ze om haar nek had hangen.

Tanja knikte en klapte het medaillon open. ‘Christa is onze moeder,’ stamelde ze.

Ze maakte haar ketting los, haalde het medaillon eraf en strekte haar arm. ‘Kijk maar!’

Parrot stond op en nam het medaillon aan. ‘Christa,’ fluisterde hij. Joan en Hanna haalden ook hun medaillon te voorschijn en Parrot keek van de een naar de ander. ‘Drie dochters van Christa?’

Ze knikten.

‘We zijn zusjes,’ zei Joan, die haar ogen niet van haar vader af kon houden.

‘Hoe is het met Christa?’

De vraag overviel hen.

‘Ze is dood,’ zei Hanna.

‘O, I’m sorry!’

Parrot gaf Hanna het medaillon terug. ‘En jullie vader, leeft hij nog?’

Nu waren de drie meiden compleet van hun stuk gebracht.

De vragende blik van Parrot overrompelde hen. Joan trok haar wenkbrauwen op en Hanna’s gezicht werd witter en witter. Tanja staarde haar vader met grote ogen aan. Niemand sprak en de stilte was om te snijden.

Parrot glimlachte. ‘Ik zie dat dit pijnlijk is voor jullie. Hoe

wisten jullie dat ik Christa kende? Het is zo lang geleden. Heeft ze jullie over mij verteld?’

Tanja was de eerste die zich herstelde. Duizenden gedachten tolden in haar hoofd door elkaar heen. Hij wist het niet. Hij had niet gehoord dat ze hem ‘father’ noemde tijdens het concert. Hij dacht dat ze voor de gezelligheid kwamen. ‘Je begrijpt het niet,’ stamelde ze. ‘Christa Couperus was onze moeder en...’

De vragende ogen van Parrot leidden haar af, maar ze vermande zich en ging verder. ‘Eh... we zijn een drieling. We zijn alle drie geboren op 7 mei 1988 in Amsterdam. Christa is overleden toen we anderhalf jaar oud waren. Een verkeersongeluk.’

‘We kennen haar helemaal niet,’ vulde Joan aan, die haar ogen niet van Parrot af kon houden. Zijn gezicht, dat haar al jaren vanaf de poster boven haar bed aanstaarde, zag er compleet anders uit nu. Zachter... helemaal niet stoer meer... eerder lief.

Het gezicht van Parrot betrok, zijn ogen knepen samen. ‘1988?’ herhaalde hij. Joan zag zijn ogen flikkeren en het was duidelijk dat hij peinsde.

‘We zijn geadopteerd,’ ging Hanna verder. ‘Tenminste... Joan en ik! Tanja bleef in het weeshuis wonen. We hebben elkaar pas kort geleden ontmoet. Op onze zestiende verjaardag... bij de notaris op kantoor. Er was een testament van onze moeder, waarin ze ons van alles vertelde over haar jeugd.’ Parrots gezicht klaarde op. ‘O, dus zo weten jullie dat ik haar

kende. Wat leuk! Maar... jullie vader dan? Kon die niet voor jullie zorgen?’

‘Er was geen vader,’ zei Joan met een trilling in haar stem, ‘... dachten we.’

Parrots blik gleed naar de gouden papegaaien die de meisjes aan hun ketting hadden hangen. ‘Wat is dat?’ Hij boog zich naar Joan toe en legde de gouden papegaai op zijn wijsvinger. ‘Fabulous... eh... prachtig!’

‘Die kregen we van de notaris,’ zei Joan. ‘Christa heeft ons een brief geschreven die we op onze zestiende verjaardag mochten lezen.’

Ze deed haar tas open en haalde de brief van Christa eruit. ‘Hier,’ zei ze. ‘Lees maar, dan snap je alles.’ Ze was blij dat ze vanmiddag de foto en de brief in een opwelling in haar tas had gestopt. Eigenlijk had Hilke haar op het idee gebracht toen ze zei: ‘Heb je alles bij je, Joan? Niets vergeten?’ Meestal ergerde ze zich aan het bemoeierige gedrag van Hilke, maar nu was ze blij dat ze toch nog even had rondgekeken in haar kamer voordat ze vertrokken. De brief en de foto lagen op haar bureau en Joan had ze in haar tas gestopt.

Parrot keek de meisjes een voor een aan. ‘Ik krijg het gevoel dat er meer is.’ Hij ging weer op zijn stoel zitten en richtte zich op de brief. Bij het zien van Christa’s handschrift slikte hij. ‘Christa,’ fluisterde hij en hij begon te lezen. Het was doodstil in de kleedkamer. Joan, Hanna en Tanja zaten onbeweeglijk op de bank en staarden naar de lezende Parrot. Zijn ogen gingen vrij langzaam over het papier, alsof hij ieder woord in

zich opnam en moest laten bezinken. De meiden keken elkaar aan. Zou Parrot de brief van Christa begrijpen? Was zijn Nederlands nog zo goed dat hij doorhad wat ze hem wilden vertellen?

Parrot draaide de brief om en las verder. Het ritselende papier was het enige geluid in de kleedkamer. Parrots handen trilden en zijn lichaam zakte steeds verder in elkaar.

Toen was hij klaar. Heel even bekeek hij de foto, toen dwarrelden de brief en de foto op de grond. Met zijn hoofd op zijn armen bleef hij enige seconden zitten. Er klonk geen geluid, maar zijn schokkende lichaam sprak boekdelen. Hij huilde.

Deze reactie hadden de meiden niet verwacht. Die grote, sterke en wereldberoemde rocker? Geen spatje glamour en glitter meer te zien, geen juichende fans, geen stoere houding, geen Parrot... nee, hier zat de man John Tana en hij huilde.

Hanna voelde haar ogen vochtig worden en deed haar uiterste best om niet mee te gaan huilen. Ze keek naar Tanja, die op haar onderlip beet en haar ogen stijf dicht had. Joan zat met haar handen voor haar gezicht en staarde met grote ogen naar haar idool. Geen van drieën wist raad met de situatie.

Parrot keek op; zijn ogen waren betraand en hij keek hen zwijgend aan. Zijn blik verraadde allerlei emoties: boosheid, verdriet, blijdschap, verbazing...

‘You are my daughters?’ Zijn stem klonk ongelovig, angstig bijna.

Tanja knikte. Het liefst wilde ze opspringen en naar hem toe

gaan, hem vasthouden, net als op het podium, maar haar benen weigerden.

Joan knikte. Haar mascara was doorgelopen en haar lippenstift had lange vegen achtergelaten op haar wangen. Ze leunde met haar ellebogen op haar knieën, haar hoofd in haar handen. Ze voelde verwarring. Parrot, de leadzanger van The Jeans, was haar alles geweest. Ze had zijn poster boven haar bed hangen. Ze was verliefd op hem geweest, had hem aanbeden en had uren, nee nachtenlang, van hem gedroomd. Maar deze man was Parrot niet... niet meer! Het was haar vader: John Tana, een gebroken man die na zestien jaren te horen kreeg dat hij drie dochters had. Hoe verwerkt een mens zoiets? Ze voelde medelijden, maar tegelijkertijd verdriet, angst en boosheid. Hoeveel levens had Christa verwoest door haar liefde voor deze man? Drie zussen uit elkaar gerukt en voor het leven getekend. Deze man, hun vader, was de oorzaak van al hun verdriet. Als hij niet beroemd was geworden... Ze balde haar vuisten. Wat haar nu het meeste opwond was het feit dat ze zelf had meegewerkt aan zijn beroemdheid. Zij had haar eigen vader aanbeden, zijn cd's gekocht, zijn poster opgehangen en zijn concert bezocht. Hoe was het mogelijk?

Hanna was de enige die haar gevoelens de vrije loop liet. Ze hilde. Warme, zoute tranen voelde ze over haar wangen lopen, maar het kon haar niets schelen. Ze had haar vader gevonden. De man die nu voor haar zat, was haar vader! Ze kon het nog steeds niet geloven. Ze herhaalde de zin keer op

keer in haar gedachten: dit is mijn vader! Dit is mijn vader! Het concert, de gillende fans, de foto's van The Jeans in de roddelbladen... dat alles vervaagde en leek onbelangrijk nu. Ze voelde zich blij, warm... zelfs een beetje opgelucht. Hun zoektocht was niet voor niets geweest! Ze hadden hun vader gevonden. Nu zou alles goed komen.

Er werd op de deur gebonkt. 'Bus is leaving in ten minutes!' Parrot keek op zijn horloge. 'Allright!' antwoordde hij en zijn stem sloeg over. 'Almost ready!'

De betovering was verbroken. Joan, Hanna en Tanja herstelden zich. De luide stem van Parrot had hen wakker geschud. Vragend keken ze hun vader aan die van zijn stoel opstond en hen aanstaarde.

'Christa's daughters... my daughters?'

Hij liep naar zijn jack dat bij de deur aan een haak hing en stopte zijn hand in de binnenzak. Hij zocht even en er kwam een verfrommelde ansichtkaart te voorschijn.

'Look,' zei hij. Hij streek de kaart glad en liep naar de drie meiden toe. 'From Christa. Just like she wrote in the letter!' Ze staarden alle drie naar de vijf grote letters op de voorkant van de ansichtkaart, die het woord sorry vormden. Parrot draaide de kaart om. Het handschrift van Christa was duidelijk herkenbaar.

'Ik bewaarde de kaart,' fluisterde hij. 'Ik wist dat ze loog! Maar ik heb haar nooit kunnen vinden.' Hij staarde naar de kaart in zijn handen. 'Nu begrijp ik het. Ze deed het voor mij!'

Hanna ging staan en liep naar haar vader toe. 'Ja,' stamelde ze.

Het liefst wilde ze haar armen om hem heen slaan en hem nooit meer loslaten. Dit was haar vader, haar echte vader! Maar haar armen bewogen niet; ze stond als verstijfd. ‘Doe normaal, je kent deze man niet eens’, hoorde ze het welbekende stemmetje in haar hoofd. ‘Je kunt toch niet zomaar een vreemde omhelzen? Zoiets doe je niet.’ Joao bukte en raapte de brief en de foto op. Langzaam kwam ze omhoog en stond vlak voor Parrot. Ze voelde zijn warme adem.

Tanja was de enige die was blijven zitten. Haar ogen waren nat en er rolde een traan over haar wang. Het voelde alsof ze naar een film zat te kijken, een film met een ontroerend einde. Droomde ze? Was dit echt? Had ze haar vader gevonden? Ze had haar gevoelens niet meer in de hand en huilde, zoals ze nog nooit gehuild had. Warme riviertjes stroomden langs haar wang in haar nek en ze voelde haar T-shirt nat worden. Het kon haar niets schelen. Ze bleef onbeweeglijk zitten, terwijl er duizenden beelden door haar hoofd flitsten. Het tehuis, de foto van haar moeder, de kaart met sorry, de brief, Anneke...

Weer werd er op de deur gebonsd. ‘Five minutes!’ Deze keer ging de deur open en stak de bewaker zijn hoofd om de hoek van de deur. ‘John, we will...’

Hij fronste zijn wenkbrauwen toen hij Parrot zag staan. ‘They have to leave now,’ sprak hij geïrriteerd. ‘Four minutes!’

Hij stapte de kleedkamer in. Met snelle bewegingen raapte hij de rondslingerende kleding op en propte die in de koffer die

bij de deur stond. Ook de spullen bij de spiegel verdwenen in een aparte, kleinere koffer. 'Come on, John! Say goodbye to the girls.'

Terwijl de bewaker onvermoeibaar doorging met opruimen, liep Parrot met Joan en Hanna naar de bank waar Tanja nog steeds zat te huilen. Hij gebaarde dat Joan en Hanna moesten gaan zitten en hurkte voor de drie zusjes.

'Listen... Ik blijf nog een week in Amsterdam,' zei hij, terwijl hij zijn bewaker in het oog hield en de angstige blikken van de meisjes zag. 'Wees niet bang, hij verstaat geen Nederlands.' Hij haalde een kaartje uit zijn broekzak en gaf dat aan Joan. 'Ik wil heel graag verder met jullie praten, maar nu kan het niet. Ik heb over een halfuur een interview met wat popbladen. Waar wonen jullie?'

'Hier, in Amsterdam,' antwoordde Joan.

'Alle drie?'

'Ja.'

'Oké, fine.' Hij wees op het kaartje. 'Dit is mijn nummer. Ik logeer in het Amstellhotel. Morgenmiddag, sunday, laten we zeggen... twaalf uur? Ik zal de bewakers een seintje geven dat jullie komen, enne...' Hij keek achterom. Ogenschijnlijk was de bewaker niet geïnteresseerd in hun gesprek. 'Ik houd dit graag nog even voor onszelf, if you know what I mean? Kan ik jullie vertrouwen?'

De meiden knikten. Joan gaf haar kaartje. 'Hier kun je ons bereiken,' zei ze. 'Hanna en Tanja logeren bij mij vannacht.' Parrot stopte het kaartje in zijn zak en gaf ze daarna alle drie

een kus op hun voorhoofd en sprak hun naam uit.

‘Tanja... Hanna... Joan... I don’t believe it... drie meiden!’

‘Mazzelmeiden...’ mompelde Hanna.

Parrot trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wat?’

Hanna glimlachte. ‘O, ik zei: mazzelmeiden. Zo noemen we onszelf. Mazzel betekent lucky... lucky girls.’ Ze haalde een pen uit Joans tas en trok het kaartje van Joan uit zijn handen.

Op de achterkant schreef ze vier grote letters: mzzl.

‘Dat zijn wij: mzzlmeiden!’ Ze gaf het kaartje terug aan haar vader.

‘Oké,’ fluisterde hij. ‘Ik zal de bewakers zeggen dat alleen de drie mzzlmeiden morgenmiddag naar binnen mogen.’ De bewaker stond al bij de deur met twee volgepakte koffers.

Parrot liep naar de deur, keek nog even om in de deuropening en knipoogde. ‘See you tomorrow!’ Lees ook MZZLmeiden en de paparazzi

isbn 978 90 261 3150 9

Na de ontdekking dat Tanja, Hanna en Joan drielingzussen zijn, staat hun een nieuwe verrassing te wachten. Hun vader is niemand minder dan de zanger van de beroemde band The Jeans.

De paparazzi volgen de groep op de voet en ze krijgen lucht van het drietal. Wie zijn die jonge meiden? Zijn ze nieuwe liefdes van de wereldberoemde zanger? Plotseling verschijnen Tanja, Hanna en Joan in de roddelbladen. Ook hun kersverse vader moet wennen aan de situatie. Hij wil zijn dochters uit de media houden, maar de pers laat zich niet zomaar wegsturen.

Dan slaat de liefde toe. En hoe! Hanna is tot over haar oren verliefd op Jasper, die een stuk ouder is, en Joan dreigt haar

hart te verliezen aan de persoonlijke assistent van haar vader. Maar omdat ze niets mag verklappen over haar relatie tot de zanger, levert dit behalve stiekeme zoenen vooral grote spanningen op...

MZZLmeiden on tour

isbn 978 90 261 3188 2

Joan, Hanna en Tanja mogen met hun vader en zijn band op tournee naar Rome! Terwijl Tanja nog snel haar vertrek uit het tehuis regelt en Hanna haar bezorgde ouders vertelt dat Jasper met haar meegaat, droomt Joan ervan om te gaan shoppen in Rome.

Eenmaal in Italië komen de meiden al snel voor allerlei verrassingen te staan. Zo ontdekt Tanja dat ze zangtalent heeft, merkt Hanna dat Jasper ‘meer’ wil dan alleen zoenen, wordt de band getroffen door een mysterieuze ziekte en komt Joan erachter dat Hilke een geheime minnaar in Rome heeft. Naarmate de tour vordert, gedraagt hun vader zich bovendien steeds vreemder. Het lijkt of hij dingen achterhoudt; Parrot stelt zelfs voor dat de meiden terugvliegen naar Nederland. Waarom doet hij zo geheimzinnig? Wanneer Joan per ongeluk een sms’je op haar vaders mobiele telefoon leest, krijgt ze de schrik van haar leven...